

1 - Dědictví

Kovový muž jménem Brinkant neměl rád překvapení. A už vůbec neměl rád úředníky. Úřad tu přece byl od toho, aby drtil vnějšáky, a ne železnou šlechtu původem z Xartu!

Proto si, jako naprostá většina Xartanů, najmul nějakého vnějšáka, aby tyto trudné starosti za něj řešil. Vlastně ani neznal Xartana, který by neměl svého důvěrníka. Centrální správa Xartské společnosti, stručně zvaná Úřad, byla složitá, rozvětvená a neuvěřitelným způsobem zauzlovaná organizace, vytvářející štít mezi Xartem a okolním vesmírem, hovorově zvaným Vnějšek.

Ovšem zajímavější bylo, že úplně stejným způsobem řešili své pracovní povinnosti i zaměstnanci Úřadu. V důsledku toho veškerou byrokracii na Xartu obhospodařovali vnějšáci, čili bytosti pocházející z jiných světů. Pokud by se nad tím faktem někdo zamyslel trochu hlouběji, nepochybně by mu došel tragikomický paradox zdejší železné společnosti: aniž by ji doopravdy potřebovali, Xartané si prostřednictvím vnějšáků nechali vybudovat tak složitou byrokracii, že její zvládnutí museli opět přenechávat vnějšákům.

Za svoje peníze.

Možno tedy snadno pochopit Brinkantovo rozladění, když mu na jeho osobním organizéru cinkla výzva z Úřadu. Znechuceně zavrčel. Brinkant byl antropomorfní Xartan rozměrů a vzhledu obřivlého golema, sestaveného z vyboulených ocelových svalů, a sebemenší projev jeho nelibosti by dozajista obrátil jakéhokoli vnějšáka na bezhlavý útěk. Leč nikdo takový nebyl v dohledu, a tak kovový rachot, ozývající se z jeho těla, odezněl bez efektu.

Zobrazil si zprávu a otráveně přeskočil čtyři úvodní stránky, aniž jim věnoval sebemenší pozornost. Věděl, že kromě výčtu paragrafů, odkazů na jiné paragrafy, varování před sankcemi a podobně pokleslými výhrůzkami neobsahují nic jiného.

Pátá stránka konečně sdělovala, oč jde.

A Brinkant zapochyboval, zda ho nešálí zrak.

V předmětu zprávy se skvělo jediné slovo: dědictví.

„Blbost,“ zavrčel Xartan.

Žádný obyvatel Xartu neměl příbuzné. Xartan se líhne sám, žije sám a umírá sám, neboť je od přírody dostatečně silný na to, aby zvládl svůj boj s vesmírem bez jakékoli cizí pomoci. Nepotřebuje

nikoho krom sebe. Tak praví dávná Xartská triáda, moudrost předků.

A Xart'an Brinkant silný byl. Nebylo nic, co by nezvládl. Až tedy, příznějme, na byrokracii Úřadu.

Přepnul organizér. „Svištíku? Něco mi přišlo. Podívej se na to,“ řekl a zrušil spojení. A je vyřešeno, pomyslel si spokojeně.

Že se mýlí, ozřejmil mu organizér hned vzápětí, když se na něm objevila Svištíková volací značka.

„Tak oč jde?“ zavrčel Brinkant.

„Žádné obavy, duke Břinkante,“ spustila maličká tvář na zobrazovači, „je to velmi prosté: stal ses majitelem kosmické lodi. Jméno neznámé, imatrikulace nula osmnáct.“

„Jak to??“

Bylo znát, že důvěrník listuje virtuálními stránkami dokumentu. „Nějaký tsar Baarkudej z Niwie ti ji odkázal.“

„Nikoho takového neznám!“

„To nevádí, duke. Prostě ta loď je teď tvoje. Můžeš jí prodat, darovat anebo zahodit,“ předložil tři nejvýhodnější varianty.

Brinkant rezignovaně zavrtil hlavou. Svištíku byl velice šikovný důvěrník, ale některá úskalí Xartské řeči pro něj byla nepřekonatelná. Kupříkladu neustále komolil Xart'anův dědičný titul Drke, i jeho jméno. Nu což.

Kdyby byl Brinkant skutečně skalní Xart'an, s takovou odpovědí by se spokojil. Byla dostatečně krátká a srozumitelná. Jenže kovový muž se v mládí shodou okolností dostal ze své rodné planety na krátký čas pryč a to co ve Vnějšku spatřil, ho nejen překvapilo, ale přímo ohromilo.

Čas od času pak seděl, vyvolával si v hlavě obrazy a zážitky, a hloubal nad nimi. Byla to venkoncem marná činnost, za kterou by si určitě od okolní společnosti vysloužil posměch, ale Brinkantovi nedávalo pokoje, proč je vnější svět tak moc jiný.

Kdo ví, co všechno mu v danou chvíli běželo hlavou, když náhle řekl: „A co kdybych si jí nechal?“

Svištíku doširoka otevřel svá očka, což (jak už Brinkant věděl) znamenalo gesto úžasu. „Promiň, duke, asi nerozumím...“

„Ptám se, co by obnášelo podržet si loď ve svém vlastnictví,“ zopakoval to jinými slovy.

„Nechat si jí? Ale... proč?“ žasl důvěrník.

Drke zaváhal. Skutečně, proč? Vždyť tady je doma, tady má nejen vše co k životu potřebuje ale i chce. Na co nějaká kosmická loď? Kdyby ji prodal, vydělal by nějakých tři sta tisíc solů, možná i víc. To by bylo velice příjemné.

Ale kdybych si ji nechal, mohl bych putovat Vnějškem, ozvalo se mu v hlavě. Xart'an se podívil sám sobě: co mě to napadá? Jenže tahle myšlenka byla, to musel přiznat, velice lákavá.

Vnější vesmír!

Brinkant se zarazil. Uvažuji špatným směrem, snažil se zkrotit neposedné nápady. Vnějšek nepotřebuji! Ale místo toho, aby se zatvrdil, naopak mu v hlavě vyběhla všechna ta zvláštní místa, divné bytosti, a obrovský, doslova nekonečný prostor Vnějšku.

Drke znovu dlouze zavřel, když si uvědomil, že té nabídce nedokáže odolat. Ačkoli nevěděl proč, jasně cítil že přesně na tohle celý život čekal. Zvednout se nad rodný Xart! Volný, nespoutaný se vnořit do nesčetnětvarého, kolotajícího, bezbřehého Vnějšku.

Takový nápad nebyl vůbec obvyklý. Xart'ané milovali svůj svět a Vnějšek je pranic nezajímal. Ale pokud Brinkant věděl, nikdo z těch několika zvědavců, kteří se přece jen vydali Ven, už se nevrátil. Je snad pravda to, co se tiše šušká, totiž že ten Vnějšek je skutečně tak úžasný, že už tam zůstali?!

„Budu putovat Vnějškem,“ řekl.

Svištík vykulil oči ještě více. „Létat vesmírem?! Bez nějakého konkrétního záměru? Bez plánu? Jen tak?!“

Drke přikývl. „Ano, jen tak.“

Svištík lapal po dechu.

„Tak co by to obnášelo?“ pobídl ho Brinkant.

Kdyby byl Drke takzvaný „čvachták“, patrně by mu neunikla nová změna správcova výrazu. Ale protože mimika Xart'anů byla - jak jinak - kovová, neměl Brinkant pro rozpoznání takových nuancí smysl.

Jen nepatrná poznámka k novému termínu. Souhrnné, a upřímně řečeno značně dehonestující přízvisko „čvachtáci“ si vysloužily všechny bytosti na biologické bázi, obvykle nasycené krví. Mají totiž velmi zábavnou vlastnost: když se na ně šlápne, čvachtá to.

„Potvrzení převodu, ocenění majetku, stanovení poplatku, registrace vlastnictví, registrace pozice na oběžné dráze, poplatek za parkování, technická prohlídka, poplatek za...“ vychrlil ze sebe

Svištík, ale umkl, když viděl že jeho slova už jdou mimo Xart'ana. Skončil tedy s výčtem a řekl krátce: „Bude to obnášet pár náležitostí, které všechny zařídím, odhadem za dvě stě solů.“

„Dvě stě?!“ zopakoval Brinkant. To nebylo zrovna málo.

„Možná méně, ale možná i trochu více,“ pokrčil Svištík rameny.

„Trochu hodně na to abych se pobavil,“ podotkl nespokojeně.

Svištíkův výraz se stal prohnanejším. „Ještě by byla jedna možnost, duke. Prostě bys odletěl. Prakticky zadarmo.“

„To zní o mnoho lépe. Co by to obnášelo?“

„Mluvíme teď o prostém odletu? Bez úředních formalit?“

„Jistěže!“

„Dopravu na orbit, a lodivoda. Osm solů. Dvanáct pokud budeš chtít letět bez čekání.“

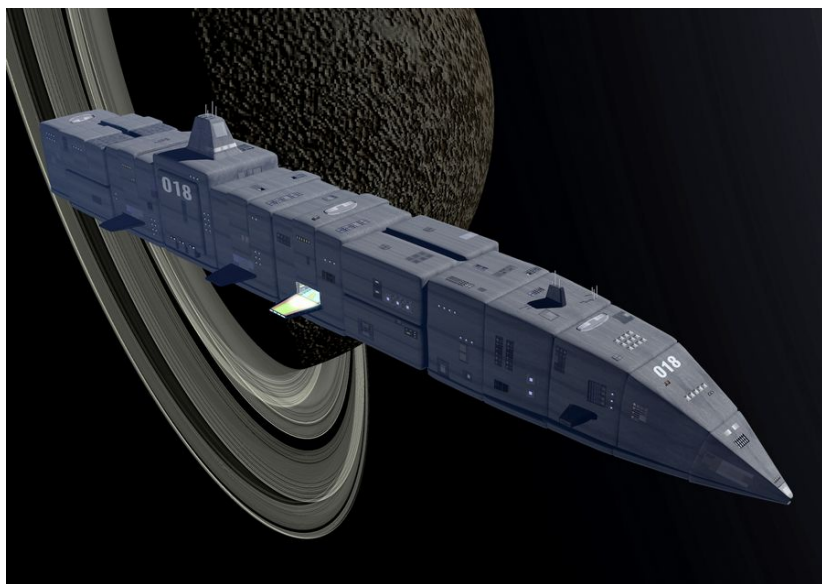
Brinkant spokojeně kývl. „To už se mi líbí. Udělej co je třeba a zajisti to.“ Málem se pousmál. Šikovného Svištíka si vybral před dvěma lety! Je to radost mít takového služebníka.

„Duke? To jako teď hned?!“ ujišťoval se důvěrník.

„Ano, teď hned. Nebudu to odkládat. Rozhodl jsem se.“

„Rozumím, zajistím,“ kývl Svištík a odpojl se.

*

2 – Ani sem, ani tam

Tedy, je to pořádný kus železa, pomyslel si Drke Brinkant, když se v orbitálním taxi přibližovali ke zděděné lodi. Nejen že pořádný, ale přímo obrovský, upřesnil si, když přiletěli ještě blíže.

Podélně koncipovaný koráb mohl mít čtyři sta metrů na délku, a díky povrchu krytému pancéřováním vypadal velice bytelně. Provázení tichým pípáním letového automatu, zapluli hladce velkými vraty do jasně osvětleného nákladního doku. Tam úplně běžně přistáli, což byla jasná známka toho že loď má svou vlastní gravitaci.

„Ne-“ zaslechl ještě Xart'an vyděšené vyjeknutí Svištíka, ale to již nechal otevřít dveře. Poohlédl se - Svištík se držel za kouli, kterou měl nasazenou na hlavě, a zjevně nebyl ve své kůži.

„Děje se něco?“

„Ne... to je dobrý... už je to dobrý,“ lapal Svištík po dechu. Brinkanta samosebou nenapadlo, že nemůže jen tak otevřít do vakua, aniž dá svému důvěrníkovi čas nasadit si přilbu. Tak nepodstatné maličkosti Xart'ana nezajímaly, stejně jako hovor bez nosného média. Díky genetické výbavě i ve vzduchoprázdnu jeho hlas zněl ze sluchátek v obalu důvěrníkovy hlavy.

„Docela pěkné,“ řekl Xart'an. „A co dál?“

„Bude třeba najít řídicí uzel,“ podotkl důvěrník.

„Tak ho najdi...!“

„Jasně.“ Zatímco taxi se zvedlo a vyletělo ven z lodi, důvěrník se klusem rozběhl k nejbližšímu průchodu. Drke ho beze spěchu následoval. Pěkná loď, hodnotil své okolí. Snad bude také dobře fungovat... Dotekem si nechal otevřít dveře, do kterých před ním vešel Svištík, prošel turniketem a podivil se, neboť místnost, do níž právě vkročil, vypadala dostatečně složitě na to, aby to bylo řídicí centrum.

Svištík stál u jednoho pultu, a zamyšleně do něj d'obal prstem. Z toho že měl sundanou přilbu bylo jasné, že tu vládne přijatelná atmosféra.

„Vyznáš se v tom?“ rozhlížel se Drke zvědavě.

„Jasně.“

„Kde je posádka?“

„Nikde. Co tu vidím, loď přiletěla z Niwie automaticky.“

„Je funkční?“

„Lod“? Podle všeho je.“

„Takže můžu cestovat kam se mi zachce?“

„Ano.“

„Skvěle. Chci zjistit, co ten Bar- Baru-“

„Baarkudej-?“

„Jo. Co byl zač.“ Zvláštní dědictví, pomyslel si přitom. Kdo může jen tak někomu něco tak cenného dát? A když, tak proč?

„Dobře, poletíme na Niwii,“ reagoval Svištík.

„Vážně víš jak to udělat?“

„Ovšemže. Mám pilotní licenci.“

Brinkant se zahleděl na Svištíkova záda a sledoval, jak bez velkého váhání zadává parametry na řídicím panelu. Vypadá jako když to skutečně ovládá, pomyslel si.

„Připraveno,“ ozval se Svištík znenadání.

„Tak to zapni.“

Okolí sebou téměř neznametně cuklo.

Velmi hladký teleport, pomyslel si Xar'tan udiveně. Dosud si z dřívějšíka dobře pamatoval, oč při přesunu jde.

Vzhledem k tomu, že parametry teleportu se počítají v konečné desetinné čárce, a vzhledem k tomu, že samotný agregát má různé technologické odchylky, při teleportu se nikdy vypočtené místo výstupu nekryje s reálným. Prostě teleportovaný objekt „nezapadne“ na plánované místo, což svět nemá moc rád, a násilím synchronizuje případnou odchylku. Drncání při výstupu z teleportu bylo neodmyslitelným průvodním jevem, a v závislosti na vyspělosti teleportu i dalších okolnostech mohlo někdy být značně divoké.

„Jsme na orbitu Niwie,“ hlásil důvěrník.

„Tak pokračuj!“

„Jasně.“ Svištík počal opět hrát na řídicí panel. Brinkant popošel blíže. Poznal, že důvěrník navázal spojení s nějakou informační službou, ale ovládání nebylo v jeho rodném jazyce.

„To je... unilang?“ vzpomněl si na své dřívější cesty.

„Ano.“

Drke jen spokojeně kývl a nerušil.

Netrvalo to ani příliš dlouho, když Svištík řekl: „Hledání bylo neúspěšné. Ani jeden z identifikátorů v závěti nebyl v Niwijské

databázi nalezen.“

Drke se zarazil. No to je nadělení! Jak je to možné?

„Našel jsi aspoň tenhle kosmokoráb?“

Důvěrník znovu počal komunikovat, ale za další chvíli jen mlčky udělal gesto nesouhlasu.

„Není to zvláštní?“ poznamenal mírně znepokojeně Drke, ale vtom na panelu zablikala přednostní zpráva.

„Píše místní správa orbitu,“ tlumočil Svištík. „Nemáš platný identifikátor.“

„Proč?“

„Lod' se hlásí jako Niwijská, ale oni ji nemají v seznamu.“

„A co to znamená?“

„Že ji považují za nelegální, nebo pirátskou.“

„To je nesmysl. Mám dědickou zprávu! Vědí to?“

„Ovšem. Ale odmítli ji jako falešnou,“ reagoval Svištík.

Xart'an užasl. Teď už ničemu nerozuměl. Ale od čeho má důvěrníka? „Tak s tím něco udělej!“

Bylo vidět, že Svištík usilovně přemýšlí. „Pokud zůstaneme, doletí si pro nás zdejší policie. Nejspíš ti koráb zabaví a skončíš na delší dobu někde ve vězení,“ řekl po chvíli.

„Tak poletíme pryč,“ pokrčil Brinkant rameny.

„Kam?“

„Třeba zpět na Xart. Udělej to...“

„Nepůjde to tak rychle,“ upozornil Svištík, „protože-“ náhle zmlkl.

„Protože co?“

Důvěrník něco opakovaně prováděl na panelu.

„Divné. Moc divné,“ řekl si sám pro sebe, ale pak zvýšil hlas, jak se slušelo při hovoru s Drkem. „Obvykle trvá nabíjení teleportových kondenzátorů deset, dvacet nebo i více normalizovaných hodin. Panel ale opakovaně hlásí, že už máme nabito.“

„Tím lépe,“ nevzrušil se Xart'an. „Tak jdeme domů.“

„Jasně.“ Svět se znovu téměř nepostřehnutelně zachvěl. „Jsme na orbitu Xartu.“

Velínem zazněl kovový povzdech. „To bylo dost trapné. Co s tou lodí tedy budu dělat?“

„Už nechceš cestovat...?“

„Chci. Jenže to jsem netušil, že mě považují za piráta!“

„Určitě se to nakonec vysvětlí. Moment-“ Důvěrník se otočil zpět k panelu, na kterém se objevilo množství zpráv.

„Přišly ti nové zprávy z Úřadu, duke,“ řekl.

„No co zas!“ reagoval podrážděně.

„Převzetí majetku bez ocenění, bez potvrzeného převodu, bez zaplacení poplatku, nakládání s majetkem bez zapsání vlastnictví, odlet bez registrace pozice na oběžné dráze, opomenutý poplatek za parkování, odlet bez technické prohlídky a bez certifikátu o homologaci, opominuté odčervení-“

„Dost. Dost!“ zvolal Xar‘an, a pak podezíravě dodal: „Jaké odčervení?“

„Omlouvám se. Odvirování,“ zvolil Svištíť vhodnější výraz.

„Aha. Jasně. No tos mi to ale pořádně zavařil!“

„Já ne,“ zavrtěl důvěrník hlavou.

„Ty ne? A kdo tedy?“

„Ty sám, duke. Chtěl jsi prostý odlet.“

„Cože?!“ Drke cítil jak ho zaplavuje vztek.

„Vzpomeň si na svůj příkaz. Měl jsem ti zajistit prostý odlet, který by tě zbavil byrokracie a nehorázných poplatků.“

„To jsem ale nevěděl, že mě Niwie označí za piráta!“

„Ani já ne. Ty však rozhoduješ.“

Brinkant se vztekle podíval na klidného Svištíť a poprvé v životě pocítil, že má chuť osobně vyzkoušet, jak čvachtá. Důvěrník to na něm nepochybně poznal, protože ucouvl o krok.

Xar‘an ale nebyl stejný, jako většina jemu podobné populace. Sice zlostně zarachotil, ale ovládl se. „Dej to do pořádku!“ procedil přes zatnuté zuby.

„Jasně,“ kývl důvěrník. „Ale zůstaň kde jsi, duke Břinkante.“

„Nenařizuj mi-!“ vybuchl Xar‘an, ale pak jen vztekle mávl rukou. Když to vzal kolem a kolem, najednou zjistil, že se bez svého Svištíť neobejde.

Důvěrník zatím čile komunikoval s Úřadem.

„Můžeš uvést věci do pořádku,“ ohlásil po delší době, „a bude tě to stát šestnáct tisíc solů pokut a správních poplatků.“

Jaký div, že Drke zatnul železné pěsti a div se na důvěrníka nevrhl! „Cos to řekl!“ zařval.

Důvěrník nečekaně mrštně uskočil na druhou stranu panelu.

„Viniš mě neprávem. To je důsledek tvých rozhodnutí, a úřednické přívětivosti tvé vlastní domoviny, duke Břinkante.“

Svištík má pravdu. Měl jsem být ostražitější, pomyslel si Xart'an zlostně. Taková suma! Přísný Úřední systém, kterým Xart'ané odedávna drželi v šachu vnějšácké lodě na svém orbitu, se náhle nemilosrdně obrátil proti němu.

Ale skutečně s tím nejde něco-?

„Najdi nejlevnější řešení!“ poručil.

„Snadno,“ kývl důvěrník hlavou. „Prostě zase odletíme.“

„To už tu bylo!“ zaburácel Xart'an, až stěny zarezonovaly.

„Opustíš Xart. Navždy. A dokud nezískáš ID, neukážeš se ani u Niwie. To je nejlevnější řešení.“

Drke pouvažoval. „Hm! A jak to ID získám?!“

„Za rozumný poplatek někde jinde. Ve Svazu je dost planet, které registrují koráby bez zbytečných formalit.“

„A je to legální?“

Důvěrník mlčel.

U Leptona! To se to zvirtlo! Xart'an se bezmyšlenkovitě posadil do křesla, které stálo vedle něj, aniž vzal v potaz svou hmotnost. Ale křeslu kupodivu vydrželo.

„A co dál?“

„Koráb má plný stav energie,“ ukázal důvěrník na panel. „Má také plno jakéhosi vybavení, ale hlavně velké nákladové prostory. Vnějšáci neustále potřebují něco někam dopravit. Můžeš si vydělat jako mezihvězdný dopravce.“

Opustit rodný svět! Už nikdy nebudu sedět na terase, dívat se na milované modrobílé slunce a chroupat azraq! Drka ovládla lítost, ale pak si připomněl Xartskou triádu, a rysy mu opět kovově ztvrdly.

„Udělej tedy, co je nutné!“ vydal příkaz.

„Jasně,“ kývl Svištík. Něco naťukal na panelu a loď se znovu nepatrně zachvěla. Xart'an sice očekával, že důvěrník počne navazovat nějaké spojení, ale ten se naopak otočil k panelu zády, založil si ruce a podíval se přímo na něj.

„Co zas je?!“ štěkl Brinkant rozladěně.

„Je správná chvíle na novou dohodu,“ řekl Svištík.

*

3 - Stanoviska

Xart'an se zamračil. „Co to plácáš?“

„Tohle,“ udělal důvěrník jakési gesto, a v prostoru mezi nimi se zobrazila mapa hvězdného okolí, „je mapa galaxie. U nějaké z těch miliard hvězd právě kotvíme.“

„Jo, dobrá. A-?“

„Nepochybně nevíš která to je.“

„Nevím. A co?“

„Je to dost odlehlá hvězda, kam nikdo nelétá. Všimni si, duke, že tu nejen není žádná obyvatelná, ale ani osídlená planeta, ba ani stopa po nějaké strojové přítomnosti.“

Když teď řeknu, že bez mojí pomoci se odtud nikdy nedostaneš, nebudu daleko od pravdy. Je to tak?“

Xart'an se vymrštil z křesla a už-už by se vrhl na toho neuvěřitelně drzého Svištíka, ale v důvěrníkově tváři tentokrát nebyla ani stopa strachu. Směle a bez bázně se díval přímo do obličeje rozzuřeného železného muže.

„Zabij mě, a můžeš si tu rezivět celou věčnost,“ ušklíbl se.

„Čvachtáku čvachtáckej!“ zařval Xart'an a napráhl ruku sevřenou v pěst, ale současně si uvědomil, že to by bylo nejhorší možné řešení. Odvrátil se, a chvíli rázoval po místnosti, až podlaha duněla. Když se konečně zastavil a obrátil k důvěrníkovi, byl jeho výraz zamračený, ale zuřivost už opadla.

„Co máš v plánu dál?“ tázal se ostře.

„Dozvíš se, duke. Jen upřesním, že i za tohle si můžeš ty sám.“

„Proč zase já?!“

„Vzpomeň si, že tě nikdo ani slovem nepřemlouval, aby sis loď původně nechal. Myšlenka vydat se do Vnějšíku je tvá. Nemůžeš říci, žeš byl oklamán. Ale pak jsi mi nařídil udělat co je nutné. Neřekl jsi, pro koho.“

„To je přece jasné!“ vybuchl znovu Xart'an.

„Není. Vy si to myslíte, protože my Svištíci vám na Xartu otročíme. Ale když už se mi nabídla nečekaná šance v podobě lodi, tak pro mě třeba bylo nutné dostat se pryč z Xartu. A má volba je tato.“

„Špatná volba!“ vytkl zachmuřeně železný muž. „Ale jak chceš zůstat naživu? Teď ti mohu slíbit co budeš chtít, a až přeletíme

někam do civilizace, rozčvachtám tě.“

S důvěrníkem to ale ani nehnulo. „Odpověděl sis sám.“

„Zase nerozumím.“

„Pouvažuj.“

„Já nemusím uvažovat-!“ vyštěkl železný muž.

„Protože od toho máš mě,“ kývl Svištík. „Ale akorát na Xartu, duke. Tady je Vnějšek, a v něm dokonce i Xarťané uvažují, představ si...“

Xarťan se tedy zamyslel. Čvachtáci jsou se svými měkkými, slabými a zranitelnými tělíčky neustále v ohrožení života, řekl si. Museli se nějak naučit s tím žít. Proto je jejich myšlení tak hbité. My si sice nemusíme dělat starosti, ale odnaučilo nás to pohotovosti.

„Hm. Ať udělám co chci, vždy mě nějak přechytračíš?“

„Ano. Ale nejen já,“ opáčil důvěrník.

„Ne? A kdo ještě?“

„Tak ještě jednou, duke. Vnějšek je plný slabých, čvachtáckých ras. Určitě bys je všechny rozmázl jedinou ranou, ale kdykoli s nimi přijdeš do styku, vždy tě oklamou. Nerozpoznáš jejich léčky. V důsledku toho skončíš buď bez prostředků na svém korábu, nebo o něj dokonce přijdeš a zrezneš na zapadlé skládce kdovíjaké planety.“

„Naučím se!“

„Nenaučíš. Tvoje genetika preferuje kov a sílu, ne intelekt. Proto vy, Xarťané, nikam necestujete a vaše starosti řeší Svištíci.“

„Stejně se naučím,“ zopakoval zatvrzele.

Svištík neodpověděl.

„Tak jinak. Naučíš mě!“ změnil Xarťan náhle stanovisko.

„To nebude tak snadné.“

„Proč?“

„Co mi za to chceš nabídnout? Tvé peníze zůstaly na Xartu. Naučíš ty mě, jak být jako železo?“

Pohrdavě se ušklíbl. „To přece nejde.“

„Správně. Nejde.“

„Tak co tedy?“

„Mám lepší nabídku. Není výhodnější, aby každý z nás byl to, v čem jsme lepší?“

„Nejspíše ano, ale to jsme i beztak, ne?!“

Důvěrník si povzdechl. „Tomu se říká spolupráce.“

Drke mávl rukou. „Xart'an je od přírody dost silný na-“

„-to, aby zvládl svůj boj s vesmírem bez jakékoli cizí pomoci, já vím,“ skočil mu důvěrník neuctivě do řeči. „Jenže tady proti tobě nestojí příroda, ale miliardy vykutálených čvachtáků.“

„Xart'an nepotřebuje spolupráci!“

„Dobře. Smím ti tedy nabídnout milosrdenství?“

„Cože?! Ty?!“ vycenil Drke posměšně zuby.

„Projdeme si to krok za krokem, sleduj má slova,“ řekl Svištík.

„Neumíš ani slovo v unilangu. Představ si, že by moje příkazy kupříkladu aktivovaly samozničení této lodi. Dokázal bys to poznat? Těžko. Samosebou, že jsou na palubě výsadkové čluny. Víš kde? Ovšem že ne. Poznáš, jestli jdu zkontrolovat teleport, anebo místo toho zrovna opouštím loď co za chvíli vybuchne? Nemyslím.“

Provedl důrazné gesto. „Takže, duke Břinkante, kdyby se mi zachtělo tě zabít, už by bylo po tobě. Jenže jsi stále živ. Není to z mé strany milosrdenství?“

„Jdi od toho-!“ řekl Xart'an a překvapivě rychle se postavil k ovládacímu pultu, zatímco Svištík uskočil o tři kroky, ale neutekl.

Drke to chvíli převaloval v hlavě. „Chováš se divně,“ zavrčel pak. „Proč se zmiňuješ o nějakém otroctví? Na co mi to vlastně vůbec říkáš? Mohl jsi mě tedy zkusit zlikvidovat, ne?“ a vyzývavě zatnul svou strašlivou pěst.

Svištík několikrát zamrkal. „Víš, ty nejsi takový jako jiní Xart'ané. Dá se s tebou žít. Nechci se ti mstít.“

„Možná bys to ani nestihl. Také dovedu být rychlý!“

„Očividně tě vůbec nenapadlo, že si mohu pojistit svůj život tak, že už je samozničení spuštěno, a jen já vím, jak ho zastavit?“

„Hm! Nenapadlo.“

„Aspoň vidíš, jak dokáží být vnějšíci prohnání. Takže pokud mě nepustíš k ovládání, sám ses odsoudil,“ usmál se důvěrník.

„A ty se mnou!“

„Ještě jeden argument, duke,“ řekl tiše důvěrník. „Fakt si myslíš, že tohle je jediný řídicí pult na celé raketě?“

„No jo!“ Xart'an znechuceně mávl rukou. „Samé čvachtácké kličky! Já se v tom nevyznám!“

„Konečněs přiznal, jak na tom jsi. Ale neměj obavy. Odpověď má jediné slovo, které už tu padlo: spolupráce.“

„Xart'an je dost-!“ vyrazil ze sebe Drke, ale už ani nedopověděl.

„Ano, je dost,“ kývl důvěrník, a nic víc.

Tentokrát železný muž mlčel dlouho.

„Co za to chceš?“ promluvil konečně.

„Spolupráci. Nic víc. Nic méně.“

„Zase ti nerozumím! Mluv jasně!“

„Na Xartu za vás přece všemožné starosti řešíme právě my, Vnějšíáci. Budeme dělat i dál to samé, s jedním rozdílem: nebudu sloužící, ale budeme spolupracovníci.“

„Jak si to představuješ?“

„Je to trochu paradoxní, ale ty se mi nyní také hodíš. Dodáš mi autoritu, kterou zatím nemám. Budeš ten hrozivý a neporazitelný, a já ten zbytek.“

„Hrozivý. Neporazitelný.“ Drke se značně samolibě ušklíbl. „Jo, to by šlo. Nic víc?!“

„Zatím ne. A všechno co získáme nebo ztratíme, bude společné. Pokud se rozejdeme, dělíme se napůl.“

„Lod' je přece moje!“

„Ovšem. Umění něco s ní udělat, zase moje.“

V Xart'anovi to sice ještě nějakou chvíli rachotilo, pak ale řekl:

„Spolupráce. Platí. A víš aspoň, co tedy dělat dál?“

*

4 – Dva jsou víc než jeden

„Já bych vám to tam dovezla,“ ozval se v kosmické putyce U Posledních pěti lahví (myšleno kyslíkových) sebejistý hlas.

Tři kosmičtí pašeráci zvedli hlavy a zachmuřeně se podívali na pohlednou dívku, která si bez okolků přitáhla židli k jejich stolu.

„Spletla ses,“ zamračil se jeden z nich.

„Můj sluch je dost ostrý,“ ujistila ho.

„Odprejskni, koťátko,“ zavrčel další nerudně.

„Na Krvavé prstence do zítřka,“ pokračovala nevzrušeně.

Chlapi si vyměnili pohled a rozesmáli se. Stanice Krvavé prstence, jeden z nespočtu nelegálních orbitálních komplexů, ležel od Pěti lahví sto padesát srků (světelných roků). I pro silné koráby by to znamenalo nejméně tři skoky, čili zhruba tři dny nabíjecího času.

Dívka se neurazila. Když smích dozněl, pokrčila rameny. „Váš problém. Spektrum zákazníků, kterým mohu udělat stejnou nabídku, je širší než vy tři tady. Nebude problém najít někoho, kdo tam bude chtít být dříve než vy...“

„Hej, zastav koťátko!“ zvolal jeden z pašeráků, když se zvedla k odchodu.

„Zastavím na slova – já to беру, šéfko,“ hodila přes rameno.

„Říkám zastav!“ vstal pašerák hrozivě.

Dívka se dotkla prstem symbolu na svém organizéru. Vtom se s rachotem prolomila stěna vlevo, a skrz ní vstoupil do putyky Xart'an.

Nelze napsat že se proboural, protože on opravdu normálně vstoupil. Stěně věnoval asi takovou pozornost jako vnější pavučině. Xart'ané byli odjakživa zvyklí chodit všude rovně, bez ohledu na to co bylo mezi nimi a cílem jejich cesty.

Hosté doslova zkameněli leknutím.

„Jestli někdo mému parťákovi zkříví vlas, vyčvachtám ho hned na místě!“ Máchl železnou paží a aniž si toho všiml, přerazil stropní podpěru, která se mu nerozumně přimotala na dosah.

„Roztomile řečeno,“ usmála se dívka na šokované pašeráky. „Takže to nebudeme protahovat: kdo z vás mou nabídku bere? Předpokládám správně, že všichni tři?!“

Převoz kontrabandu do Krvavých polí proběhl sice ve vysoce nervózní atmosféře, ale jinak na výtečnou. Slečna pilotka nebyla zbytečně zvědavá co to vezou, pašeráci si k ní nic nedovolovali, skvělá loď zvládla cestu během neuvěřitelných dvanácti hodin a zachmuřený Xart'an nikoho nevyčvachtal.

Když konečně robotické manipulátory vyložily poslední podezřelý kontejner, a Drke Brinkant převzal kartu s obnosem šesti tisíc solů, mohli si všichni oddechnout. Nejen posádka, ale i pašeráci, kterým bylo z přítomnosti železného obra viditelně úzko.

„Už je hotovo?“ ujistil se Brinkant když se vrátili do velína.

„Ano.“

„A jaký jsem byl, Svištíku?“

„Dokonalý! Chválím tě především proto, žeš neimprovizoval a odříkal pokaždé přesně to, na čem jsme se domluvili!“ smála se dívka. Zmíněným „Svištíkem“ totiž byla Plasticínka jménem Delyth, sloužící Xart'anovi jako důvěrník. Byla to i její první obchodní transakce kompletně provedená ve Vnějšku, a cítila velké uspokojení z toho jak perfektně jí zvládla. „Teď musíme někam, kde nám vystaví registraci.“

„Bude to problém?“

„Doufám že ne. A vyřešíme ještě jednu věc mezi sebou,“ řekla, zatímco beze spěchu manipulovala s ovládacími prvky na panelu.

„Jakou?“

„Nejsem Svištík. Nejsem čvachták. Jmenuji se Delyth.“

„No a-?“

„Jmenuji se Delyth,“ zopakovala umíněně.

„No dobře,“ ušklíbl se.

„Skvěle. A teď neruš. Skočili jsme mezitím k Cogomu, a snad nám tu registrují loď.“ Delyth chvíli bloumala nabídkami zdejší informační soustavy, než vyvolala vhodné spojení. Trvalo ale několik nekonečných minut, než se na druhé straně někdo ozval.

Výsledkem zdlouhavého jednání byla validní registrace korábu za poněkud přehnanou cenu sto osmdesáti solů, kterou Plasticínka nakonec usmlouvala na sto třicet.

„To byl vyřídouch!“ ulevila si, když ukončila spojení. „Co je-?“ všimla si Xart'anova pohledu.

Pokýval hlavou. „Divím se, jak je Vnějšek příšerně složitý. Co se to s ním stalo? Nevypadal tak, když jsem ho naposledy navštívil!“

„To proto, žes byl turista!“ rozesmála se. „Měl jsi zaplacený celodenní servis. Určitě ani netušíš, kolik Vnějšáků kolem tebe muselo nenápadně poskakovat, aby tvůj výlet probíhal naprosto hladce a bezvadně!“

„Nikdo neposkakoval,“ zavrtěl rozhodně hlavou. Bylo jasné že vyjádření vzal doslovně.

„Řečeno jinak: plno vnějšáků se muselo starat o své pohodlí.“

„Tak jsou přece-“ nedopověděl.

„Co?“ povytáhla obočí.

„Nic.“

„Dopověz to, duke.“

Chvilí váhal, než řekl: „Jsou přece od toho, ne?!“

Potřásla hlavou. „Vy v té vaší Xartské izolaci jste spokojení, ale Vnějšek není nijak milé místo pro život, víš? Zkus se přestat dívat na Vnějšek jako na něco, co má jediný životní cíl – sloužit vám.“

„Nemá, říkáš? A co ty, Sviš- errk... Delyth?!“

Podívala se na něj náhle bezmála nepřátelsky. „Můj životní cíl?! To ti ráda řeknu, duke! Mým životním cílem je svoboda!“

„Svoboda?“ užasl Xart'an.

„Těžko pochopitelné pro někoho, kdo se vylíhl jako svobodný, co?!“ řekla vztekle.

„Moment, Svi- u Leptona, Delyth. Co to pořád naznačuješ? Předtím otroctví, teď svoboda? Dělalas mi přece důvěrníka jako své povolání, za peníze! Platil jsem ti!“

„Jo, za peníze,“ řekla trpce. „Tři procenta mně, a zbytek toho co vydělám, mi ukradne můj domovský ústav! Bez možnosti vypovědět službu!“

„Jaký ústav, co to zas plácáš?!“

„Víš jaké jsem rasy?“ odbočila najednou.

„Errk... Plasticín?“

„Jo. Znáš Plasticingu?“

„Z doslechu.“

„Jasně. Silná, moderní, bezpečná planeta, plná krásných, sebevědomých, šťastných a progresivních obyvatel.“

„No právě!“

„No, taková je právě proto, že ty slabé a nevhodné exportuje ze svého území. Takže na základě genetického zhodnocení jsem byla

brzy po narození označena za neperspektivní a odeslána do Vnějšku.“

„Na Xart?“

„Ne. Na Homicingu. Tam je Ústav VSAPD, který vám vyrábí důvěrníky. Strávila jsem v něm třináct let výcviku. Ty o tom nemáš ani páru, ale tam z kohokoli dokáží vymlátit duši, a naopak do něj namlátit co se jim zlíbí. Narvali do mě prakticky všechno, co chtěli, a dokonce i to co vůbec nechtěli: neuhasitelnou nenávist k Ústavu a touhu po svobodě.“

„No vidíš. Už svobodná jsi,“ prohlásil spokojeně.

Dlouze vzdychla. Bavím se s Xartanem, pomyslela si hořce. Sice slyší, ale nechápe ani slovo z toho co říkám. Stejně jako vůbec netuší, co to vypovídá o Xartské inteligenci, když si před dvěma lety najmul jako svého důvěrníka čtrnáctiletou Plasticínskou holku.

„Nechme toho,“ řekla nevrle. „Máme jiné věci na starosti.“

„Další obchod? To by nebylo špatné. Šest tisíc za den! Pěkně jsem si vydělal.“

Podívala se na něj nesouhlasně.

„Zas ten tvůj výraz?“ všiml si toho.

Mlčela.

„Errk-!“ zarachotil. „Přemýšlet mě nudí!“

Mlčela.

Chvilí mlčel, než váhavě zavrčel: „Spolupráce, že?“

Kývla.

„Dobrá. Takže, každý tři tisíce, platí?“

„Necelé. Cenu za registraci jsem také dělila. Ale registrace není všechno. Musíme počkat nějakou dobu, než se poštou dostane mezi ostatní planety. Oficiální čekací doba je osm standardních dní. Nechce se mi ale jen tak trčet někde na orbitu.“

„Co navrhuješ?“

„Uspořádáme záchrannou misi. K tomu ID nepotřebujeme.“

„My?!“

„Ano. Podívej se,“ vyvolala na panelu seznam. Teprve potom omluvně pokrčila rameny. „Promiň. Unilang, já vím. Prostě, tohle je seznam lodí, které volají o pomoc.“

„Zvláštní,“ zavrčel hlavou.

„Co?“

„No, jak se mohou dovolat? Hvězdy jsou od sebe přece daleko!“

„Výsostným prostorem Svazu planet, krom soukromých info-slужeb, prolétá takzvaná PKS - Prezidiální komunikační služba. To jsou automaty, které mají jediný úkol: teleportovat se k určené planetě a tam si s informační stanicí na dané frekvenci vyměnit zprávy. S novými daty se vrátí a předají je do registru. Sondy k centrálním světům létají i dvanáctkrát denně, ale čím dál od Gorkghannu, tím více zřídka. Na vzdálené periferii se objevují třeba jen jednou týdně.“

„Už chápu. Šikovné!“

„A tohle je náš cíl,“ zvýraznila jednu položku. „Lod“ planetárního biologického institutu z Nupergy. Nikdo pro ně očividně nechvátá, a je mi jasné proč. Takže naprosto skvělá šance pro nás. Vyzkoušíš si něco, cos ještě nezažil: pracovat.“

„Zkusit to můžu,“ připustil. „A co je tahle značka?““

„Biohazard. Jsou zamoření.“

Pohrdavě prskl. „To je mi fuk. Jsem z kovu.“

Usmála se. „Velmi správně. Letíme!“

*

5 – Letem světem

Když Delyth o čtyři dny později rekapitulovala události, mohla na sebe být právem pyšná.

Záchrana Nuperganské lodi napadené nákazou proběhla na-prosto hladce, pokud si odmyslíme nekonečné kvílení a smlouvání kapitána, když mu nezbylo nic jiného než zaplatit cenu jakou si Brinkant nadiktoval.

Další pěknou sumičku jim vynesla záchrana jakéhosi nesmírně složitého a drahocenného vědeckého komplexu, který vyslala Fer-glamská vědecká společnost k jedné černé díře.

Vědátoři, jak bývá občas zvykem, nevzali v potaz jeden zásadní faktor a drahocenná sonda se dostala do oblasti s takovou gravitací, odkud ji už nedokázali vyzvednout. Koráb pod pilotáží zručné Plasticínky během rychlého a perfektního zásahu nalodil zařízení a unikl s ním z kritické zóny díky tomu, že jeho gravitační lineární motory dokázaly vyvinout tah devatenácti Gé.

Delyth se mimoděk usmála při vzpomínce na jednání o ceně. I tentokráte vedl licitaci Brinkant – tedy navenek. Ve skutečnosti mu slova napovídala ona, přičemž stála mimo záběr. Rezolutní formule „pokud neobdržím platbu neprodleně po splnění, vykuchám ten váš ústav jak plechovku se sardinkami“, znějící z úst železného Xart'ana, definitivně zmrazila neustálé snahy akademiků mazaně usmlouvat slevy a odklady plnění.

Vybírala cíle pečlivě. Analyzovala pohyby lodí zpětně, aby vyřadila takzvané lodě duchů – kosmická plavidla, jejichž posádky z jakéhokoli důvodu zemřely během letu, zatímco automatika dál neustále samočinně vysílá nouzový signál.

Takže následný odsun posádky z Mangwaxellské stanice, která se nečekaně ocitla na kolizním kurzu s asteroidem, přispěl na jejich konto příjemným obnosem. Delyth se ušklíbla při vzpomínce, jak musela kvůli úzkoprsým a upjatou morálkou zatíženým Mangwaxellanům celou cestu chodit oblečená do dlouhého pláště.

Další čtyři mise však byly nejenom zadarmo, ale dokonce prodělečné. Delyth si je však nemohla odpustit. Šlo pokaždé o nějaké chudáky, kteří se vinou nepříznivých okolností dostali do ještě většího průšvihů, než před kterým utíkali. Plasticínku bolelo srdce, při pohledu na neskutečně zbastlené skořápky, ve kterých ti nešťastníci prchali vesmírem před nepřízní osudu, sázejíce své

životy na jedinou kartu.

A místo esa si vytáhli černého Petra.

První záchranu dokonce potom obřečela, když viděla ty zubožené komunity, kterým zlomyslný osud podrazil nohy i ve chvíli, kdy se drápali posledními silami napříč kosmickou prázdnotou ze světa, který zrovna umíral a stával se neobyvatelnou poustinou. Mezi šedesát trosečníků rozdala 3000 solů, aby dostali možnost začít jinde aspoň trochu slušně žít.

„Otded' to budeme už dělat takhle?“ poznamenal nespokojeně Brinkant, když viděl nekonečný seznam nouzových volání.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Toto byli skutečně jedni z nejpotřebnějších, kteří se nezaviněně dostali do úzkých. Kdežto tihle,“ ukázala na většinu seznamu, „vidíš, odkud kam míří? To jsou jen darmožrouti, kteří se cpou za vidinou blahobytu do bohatých oblastí Svazu místo toho aby si na domovské planetě vybudovali blahobyt vlastní. A ještě mají tu drzost, že volají o pomoc v domnění, že i do vysněného ráje je někdo odveze zadarmo!“

A pak si zchladila žáhu na Undhallském magnátovi, kterému selhalo stěhování mohutné těžební sestavy do nové lokality.

„To se nám na palubu přece nevejde!“ varoval Brinkant.

„Ale vejde!“ opáčila.

Vešlo.

Tedy, hlavně proto, že plno nákladu nechala Plasticínka připevnit zvnějšímu k lodnímu plášti. Nakládka a vykládka trvala celé čtyři dny, zatímco přesun o třiadvadesát srků zabral tři hodiny.

Velkopřůmyslníkův tajemník, který přesun smlouval, nepochybně vyznával zákon nabídky a poptávky, protože navrženou cenu bez mrknutí oka zaplatil. Nejen to!

„Ctěná kapitánko,“ vyjádřil se nadšeně, když akce skončila, „prodej nám vaši loď! Přesně takovýhle trajler potřebujeme!“

„Nepřipadá v úvahu,“ odmítla.

„Dám ti čtyřnásobek než je registrovaná cena!“

„Odpověď zní ne, a nebudeme se o tom dál bavit.“

Tajemník se zle ušklíbl. „Kapitánko, nechci být přehnaně doštěný, ale kolik je ti let? Možná by se ti více líbilo, kdybych tvůj koráb nechal úředně zabavit?“

„Já jsem majitel! Zkus mi sáhnout na loď nebo posádku, a vyčvachtám tě!“ objevila se v záběru kamery vzteklá Xarťanova tvář,

a bylo rázem po nabídkách i výhrůžkách.

„Pracovat vlastně není moc těžké!“ smál se Brinkant, jen co bylo spojení vypnuto. Delyth se usmívala také, protože obnos, který přibyl na lodním kontě, byl velmi krásný.

„Takže, duke, je vhodná chvíle pro rozhodnutí,“ řekla poté Xart'anovi. Jeho úsměv pohasl. Rozhodování znamenalo přemýšlení, a to byla věc kterou měl rád stejně jako kluzné ložisko písek.

„Už s tím zase začínáš?“ reagoval nespokojeně.

„Těžko kdy toho nechám. Vnějšek je prosáklý okolnostmi, jež vyžadují rozhodování. Mám to odložit?“

„Ale ne, mluv, ať už to mám za sebou...!“ zarachotil.

„Máme na kontě něco kolem čtyřiceti tisíc solů. Kdyby ses chtěl vrátit na Xart, zaplatíme tvoje dluhy i poplatky z prodlení, a ještě ti dost zbyde.“

Udiveně si ji měřil. „Spolupráce už neplatí? Myslel jsem, že se dělíme napůl!“

„Nechám ti svůj podíl, pokud budeš chtít, a ty mi necháš loď.“

Xart'an se zamyslel. Vzpomínka na krásné dny, kdy spokojeně seděl na terase, ho neustále lákala. Měl by zase svůj klid a pokoj! A čtyřicet kiloSolů věru nebylo málo. Je pravda, že za loď by dostal mnohem více, ale... kdo by ji od něj koupil?

Hm! Kdo ví, jestli bych natrefil na tak šikovného Svištíka. A krom toho, život ve Vnějšku se mi začíná dokonce zamlouvat! rozumoval.

„Už asi chápu, proč nikdo z Xart'anů, kteří opustili domov na delší dobu, se nevrátil domů,“ řekl objevitelským tónem.

„Ano? Proč?“

„Zalíbilo se jim ve Vnějšku!“

Jen mlčky potřásla hlavou. Nemělo cenu říkat, že naopak šlo v drtivé většině o případy, kdy byli Xart'ané svými důvěrníky zlikvidováni, jen co opustili svou planetu. Mylná představa, že vnějšáci pracují pro Xart'any dobrovolně, spolu s bezohledným a nezřídkrát krutým chováním železné rasy, pak nechávala v takových případech plně propuknout nenávist zotročených vůči otrokářům.

„Tobě se ve Vnějšku také líbí?“ tázala se místo toho.

„Ano. Je to zábava.“

To proto že se pořád o všechno starám já, pomyslela si. Ale na druhou stranu, když potřebuji, Drke mi poskytuje opravdu neotřesitelnou podporu. Nebyt jeho, čelila bych už několikrát tvrdému

tlaku od okolí.

Dobře že se nechtěl vrátit domů. Na Xartu by s obtížemi sehnal takového důvěrníka, jakým jsem. Můj index byl devadesát osm ze sta! pomyslela si hrdě.

A on se ke mně choval vlastně pěkně. Velmi pěkně - na Xartské poměry. Když vzpomněla na leckteré jiné Svištíky, jejichž životnost byla nezřídka jen pár měsíců...

To je asi důvod, proč teď ve Vnějšku cítím sice nelogické, ale neodbytné nutkání nějak se o něj postarat.

Zatřásla hlavou, aby zahнала bolavé vzpomínky.

„Dobře. Rozhodl ses tedy pro další spolupráci?“

„Ano, pro spolupráci.“

„V tom případě si musím obstarat kapitánskou licenci a o něčem moc důležitém s tebou promluvit. Ale ne tady.“

Vzali to na Bokwer, s meziskokem k obrovskému Ingricijskému trajleru, narvanému surovinami, který čekal na náhradní zaměřovač k teleportu jak na smilování. Bohatší o dva tisíce, zakotvili bez problémů na Bokwerském orbitu a spustili se na povrch luzné, hojností překypující planety.

*

6 – Otázky

Planeta Bokwer byla opravdu překrásná. Ať se oko podívalo kamkoli, všude byla znát péče a láska lidí k domovině. Delyth, která dobře znala špinavé prostředí mnoha světů, jen mlčky žasla při pohledu na čisté ulice i parky, bez toho aby je museli neustále křičovat robotičtí uklízeči. A to vše i mimo turistickou zónu!

Malou vadou na kráse byla ostře bipolární politická orientace, ujišťující každého že právě tato polokoule je ta správná, kdežto ta odvrácená že je pravlastí všeho zla. Dalo se úspěšně předpokládat, že u „sousedů“ to vypadá stejně akorát s obrácenými argumenty. Ale tyto planetární rozmíšky se naštěstí turistů z jiných světů pranic netýkaly. Nezvyklou dvojici zajímala jiná věc.

Ačkoli se nacházeli přímo v jednom ze dvou rozlehlých a honosných hlavních měst, která spolu nepokrytě soupeřila v kráse, vstřícnosti i přepychu, nebylo snadné najít místo, které by dokázalo hostit Xarřana.

Delyth se ponořila do informační sítě, a s velkým úsilím našla jeden jediný podnik, který inzeroval xartské menu. Teď šlo o to, zda to nebyl jen planý reklamní tah.

Museli k němu dorazit pěšky. Taxi, které by uvezlo Brinkanta, tady neměli. „No tak půjdu, taky to umím!“ prohlásil otráveně.

„Ne, rovně ne!“ skočila mu odvážně do cesty, když vykročil.

„Ne?“ užasl.

„Ne. Prosím...“

Kovová bytost na ulici vzbuzovala značný rozruch, nejen tím, že za sebou nechtěně nechávala svými kroky rozdrčenou dlažbu. I když Bokweřané nepropadali děsu a neprchali z dohledu, jen málokdo měl tolik odvahy, aby se zvláštní dvojici nevyhnul velikým obloukem. Xarřané skutečně měli ve Svazu hodně děsivou pověst.

„Vnějšáci jsou padlí na hlavu!“ hromoval Brinkant cestou mezi domy. „Proč si dělají tolik směšných překážek, a pak je musí hloupě obcházet?!“

Konečně stanuli před zvoleným hotelem. Vypadal honosně.

„Takže především důležitá věc: skutečně máte azraq?“ tázala se Delyth rovnou u vchodu.

Azraq byla totiž Xartská potrava. Šlo o různě velké krystaly nerostu, jehož chemická skladba obsahovala i určitou příměs

trilibrixia. V závislosti na své čirosti, zabarvení, tvrdosti a nasycenosti dostával tento na pohled fádňi nerost nespočet chuťových variací a odstínů, jež dokázali ocenit jedině příslušníci kovové rasy.

Nebyla to ale jen potrava. Byl to i zdroj pohádkového bohatství Xartu. Obrovitá ložiska azraqu, obsahující největší podíl trilibrixia, byla těžena a za astronomické ceny prodávána – buď legálně Planetárnímu svazu, nebo nelegálně tomu kdo na to měl.

Azraq měl jedinou nevýhodu: zatím byl objeven jedině na Xartu. Brinkant ho nepotřeboval nijak mnoho, ale pomalu už se u něj začínal hlásit stav, označovaný čvachtáky slovem hlad.

Na palubě korábu sice kupodivu byla malá azraqová zásoba, ale Delyth by raději užila zdejší zdroje.

„Jistěže máme!“ rozzářila se tvář recepčního. „Jste na správném místě!“ Ale stejně udělal nenápadný krok tak, aby dívka stála mezi ním a matně lesklým obrem.

„Výborně! Ale máte i sedačku pro mého přítele z dalekého světa?“ hodila palcem přes rameno ke Xart'anovi.

„Všechno zařídíme! Jen račte dál!“ zval je dovnitř.

„Uf!“ Ten povzdech šel skutečně z hloubi duše. „Komu patří ten Leptonem požehnaný podnik?“ vyzvídala, zatímco je recepční vedl dovnitř.

„Majitelem je mistr pokrmů Apsa Vanima!“ zněla zjevně uctivá odpověď. „Ptáte-li se na azraq, mohu vás ujistit že jsme jeden z pouhých sedmnácti podniků na celém Bokweru, který ho má v nabídce.“

Bylo znát, že tu Brinkant není prvním návštěvníkem svého druhu. Recepční je uctivě vedl bočním zdobeným traktem, aby Xart'anův zjev nevyvolal u ostatních hostů obavy nebo nemístnou zvědavost.

Byli uvedeni do oddělené lóže s krásným výhledem na rozlehlou zahradu, a dva roboti vzápětí přinesli mohutné, překrásně zdobené křeslo pro železného hosta.

„Prosím, nabídka pokrmů a nápojů,“ podal jim obsluhující číšník luxusní projektory. Brinkant dostal větší, Delyth elegantní maličký. „Máme samosebou i Plasticínské speciality!“

„Jak víte odkud jsem?“ podivila se. „To je tak znát na mojím řeči?“

„Ó nikoli! Váš bokwin je naprosto dokonalý, a má nesmírně roztomilý jižní přízvuk,“ klaněla se obsluha. „Mám však povědomost o tom, že ctné hosty z Xartu obvykle provází důvěrník pocházející

z Plasticiny. Omlouvám se, pokud jsem se vás svým odhadem dotkl-!“

„Nedotkl, vše v pořádku. Naopak, vážíme si toho, že nám obsluhu poskytuje živý člověk!“ ujistila ho na oplátku.

„Rádo se stalo! Je pro nás čest mít tak vzácné hosty!“

Delyth si objednala luxusní menu, a Brinkant se zase radoval nad křišťálovou mísou s různými druhy azraqu.

„Mají i skinzle!“ ukazoval své společníci rozzářeně malý fialový krystalek. „Ty mám nejraději!“

Delyth zamyšleně uzobávala vynikající pokrm. To je síla, táhlo jí hlavou. Před nedávnem Svištík, teď svobodná a bohatá pilotka kosmokorábu... Jenže vůbec necítila bezelstnou spokojenost jako její železný společník. Od počátku před nimi stálo cosi velice zneklidňujícího, s čím si dosud vůbec nevěděla rady.

Nechala ale Xarťana aby si nerušeně pochutnal na azraqu, a sama relaxovala během likvidace své lahodné porce.

„Spokojen, Sviš-“ opřel se Brinkant do svého křesla, až zapraštělo. „Promiň. Delyth,“ dodal, a učinil omluvné gesto. „Nedělám to záměrně. Je to síla zvyku.“

„Já vím,“ kývla. „Takže teď ti povím, co je s námi dvěma divného. Nechci, abys hledal odpověď ty sám. Ale je nezbytné, abys aspoň věděl o otázkách. Připraven, duke?“

„Jasně.“

„Od samého začátku je to celé podezřelé. Předně: kdo ti ten koráb poslal? Během minulých dní jsem ve volných chvílích hledala v různých databázích, ale nenašla jsem dokonce ani konstrukční vzorec. Víš co to znamená?“

Xarťan se zamračil při snaze o přemýšlení. „Je to originál...?“

„Přesně. Takže kdo je schopen postavit si svůj vlastní originální kosmokoráb?!“

„Někdo zatraceně hodně bohatý,“ opáčil Drke.

„Nejspíše. Ale ten neznámý tvor velmi dbá na to, abychom na něj nepřišli. V žádných palubních pamětech nebyl ani zlomek historie dřívější, než byl plně automatický přilet na orbit Xartu. Dokonce ani v pamětech nejdrobnějších zařízení, jako jsou třeba olejová filtrační čerpadla nebo strukturální kompenzátory. Naprosto si neumím představit, jak by tohle někdo dokázal zařídit.“

„Vymazal to.“

Pousmála se Xarťanovu logickému, nekomplikovanému pohledu na problematiku. Uvést loď do výchozího datového stavu prakticky není možné, neboť všechny aktivní prvky zaznamenávají historii již během montáže. Pokud by vycházela z toho co ví, tak by koráb měl být doslova a do písmene stvořen (a plně oživen) v jednom jediném okamžiku těsně před tím, než spustil teleport ke Xartu. Totální nesmysl.

„Možná,“ reagovala neurčitě. „Pak: všiml sis jeho univerzálního zařízení? Je škálovatelné pro Plasticíny i pro Xarťany. Docela široký rozsah, nepřipadá ti?“

„Asi byl předvídavý, kdyby někdy zavítal k nám na Xart...“

„To určitě, protože zásoby potravin mají Plasticínské, ale i Xartské spektrum. Není to moc velká náhoda?“

„Proč moc velká? Vnějšek je plný náhod, jak se mi zdá.“

„No, možná. Ale další otázka: proč je koráb tak skvělý?! Když jsme chytali tu sondu u černé díry, vytáhla jsem zátěž motorů až na devatenáct Gé. Do plného výkonu mi chybělo ještě jedenáct. Ty to asi nevíš, ale ve Svazu létá absolutní minimum lodí, které by dokázaly vyvinout lineárních třicet Gé.“

Pak výkon dobíjení pro teleporty! Já musím teleporty schválně brzdit, abychom nebyli podezřelí! Chápeš co říkám? S pašeráky jsem dělala dvě šestihodinové přestávky, které byly úplně zbytečné. I přesun s Undhalskou těžební soustavou jsem úmyslně rozkouskovala aspoň na tři hodiny, ale ve skutečnosti jsme mohli těch devadesát tři srků skočit naráz! Myslím že ve Svazu je registrováno jen pár korábů, které by dokázaly skočit devadesátku nebo víc!“

„Skvělá loď. Co víc si přát?“ reagoval Xarťan.

Delyth zakoulela očima. „Teď něco, co sice nepoznáš, ale já to poznám bez pochyby: jakto, že má loď tak intuitivní ovládání? Víš, mám výcvik v řízení osmnácti nejrozšířenějších lodních soustav, a moc dobře vím, jaký je problém sžít se se schématem, tvořeným na jiné planetě. Ale tady mi řízení funguje samo od sebe! Každou nabídku najdu přesně tam, kde jí hledám, každou volbu potkám přesně tam, kde dává smysl, v závislosti na tom co dělám se mi otevírají doplňkové panely přesně s tím, co by se mi mohlo hodit, a nezřídka co se mi právě nejlépe hodí. To přece není normální!“

„Už jsem řekl: skvělá loď!“ zopakoval.

„Tak skvělá, že začínám pochybovat o vlastním rozumu,“ reago-

vala. „Létáme docela intenzivně jedenáct dní. Víš jaké je opotřebení systémů lodi?“

„Nevím. Velké?“

„Žádné.“

To už trklo i železný mozek spolčnicka, chroupajícího azraq.

„Moment. Jak žádné?“

„Žádné. Každá prověrka, kterou jsem nechala udělat, vrátila status devadesát osm ze sta.“

„To není ale sto, ne?“

„Sto není ideál, ačkoli tak vypadá. Nejlepší je krátkou službou ohlazená a bezchybně zajištěná komponenta. Osmadevadesát.“ Jako můj index, blesko jí hlavou hořce.

„Asi to je obzvlášť kvalitní koráb!“ pousmál se, ale kupodivu mu vzápětí došlo co řekl. „Jasně... máš pravdu. Je to divné.“

„Jenže to je pořád to legračnější,“ ztišila hlas. „Teď přijde teprve to záhadné. Když jsem plánovala ty Undhallce, měla jsem dojem, že máme výšku vstupní brány do skladiště sedm a půl. Velké kontejnery měly hranu osm, proto jsem je chtěla nechat venku. Jenže jsem zjistila, že máme ve skutečnosti bránu osm a půl.“

„Nepodstatný omyl...“

„Možná,“ kývla. „Naložili jsme, vyložili jsme, paráda. Dnes před odletem jsem si jen tak pro zajímavost změřila výšku brány ručním IR měřákem. Ať mě Lepton sežere, je to sedm a půl!“

„Brána je variabilní. Fakt skvělá loď!“

Rezignovaně vzdychla. Jak mohou být variabilní uzávěry, pevně přimontované k žebřům lodi?!

„Ano, skvělá,“ řekla ironicky. „Tohle všechno se dá shrnout do jedné jediné otázky: proč?!“

Drke se zamyslel, což, jak už Delyth dobře věděla, byl proces který mohl vést k nejnečekanějším výsledkům.

„Prostě máme štěstí!“ usmál se bohorovně.

Nezklamala se.

*

7 – Léčka

„Mám to. Mám to!“ mávala Delyth nadšeně kartou, když se v podvečer vrátila do hotelového pokoje k podřimujícímu Xarťanovi.

Nedá se asi říci podřimujícímu, protože Xarťan, věnující se odpočinku, se prostě vypne a promění v železnou sochu. A spát dokáže hodně dlouho. Je to genetická vlastnost, umožňující jeho rase přežívat i extrémní podmínky a obživit poté, co pominou.

Vlivem jejího zvolání se však reanimoval a předvedl spokojenou grimasu. „To šlo snadno. Takže teď jsi legální kapitán?“

Rozzářeně kývla a kroutila se před zrcadlem, aby si užila jak jí sluší kapitánský symbol. „Snadno?! Nebyt majitele, toho Vanimy, asi bych neměla šanci. Ale on je velice rozumný a šarmantní, a má skvělé styky mezi zdejší elitou. Náramně jsme si spolu rozuměli, akorát to stálo sedmnáct set solů...“

„To není málo,“ podotkl.

„Máš LEGÁLNÍ kapitánku, duke! To stojí za mnohem víc! Víš, ne všechno co potkáš, se nechá zastrašit. Kdyby nás třeba zastavil nějaký vládní bitevník, měli bychom velký problém.“

„Ten nejde vyčvachtat?“

Při představě železného Xarťana, jak se svým neuspěchaným, ale nezadržitelným tempem probourává vnitřkem kosmolodi a „čvachtá“ jeho zuřivě ale marně bojující vojenskou posádku, se znovu rozesmála. „Asi bys to i zvládl, ale zlikvidovat válečnou loď není vůbec dobré rozhodnutí. Od té chvíle by po nás šlo všechno co má Kosarm i Kospo k dispozici.“

„Myslíš tím kosmickou armádu a kosmickou policii, co je organizuje centrální Prezidium Planetárního svazu?“

„Velmi správně. Vidím že máš lečjaké znalosti z Vnějška.“

„Jen některé. No dobře. Věřím ti žeš volila správně.“

„To si piš. Navíc jsem v hale potkala jednoho obchodníka, který nám udělal skvělou nabídku. Povezeme živé vzorky a výzkumné zařízení na stanici Zymbref.“

„Kdy?“

„Hned!“

„Kolik vyděláme?“

„Osm a půl tisíce!“

„To je hodně,“ uznal.

„Děsně chvátají. Oqerzané jim slíbili přesun a odřekli. Jenže biologické vzorky jsou limitované svou životností. Ano, trochu jsem na něj přitlačila, ale vůbec se nekroutil, asi jim hodně teče do bot.“

„Co jim teče?!“

„Nic, to se jen tak říká, když něco moc potřebují.“

„Dobře, jdeme na to!“ souhlasil.

Vzlet na orbit a návrat do lodi, přesun na nákladní dráhu a nalodění zásilky, zabralo pouhých sedm hodin.

„Potřebujeme se na Zymbref dostat do dvaceti šesti hodin!“ spínal ruce obchodník Swil-mrec, když se konečně nákladní prostory uzavřely a oni se přesunuli do velína.

„Dostaneme,“ ujistila ho Delyth, ale pak udělala mírně odmítavé gesto rukou: „Usaď se támhle, Swil-mreci. Nechci abys mi koukal přes rameno do mého velení.“

„Jasně, žádný problém, už sedím, odpusť mi,“ brebentil obchodník a poslušně si sedl. „Byl jsem jen zvědavý, jak umí taková mladičká a překrásná kapitánka ovládat tak obrovskou loď!“

„Tady by tě třeba rozptylovaly detaily, zatímco ze svého místa krásně uvidíš celek,“ pousmála se polichoceně.

Stanice Zymbref nekotvila na nějakém orbitu, ale obíhala kolem zapadlé hvězdy, která měla pouze katalogové číslo. Ležela téměř kolmo na galaktickou ekliptiku, 54 srků daleko. Pro běžné lodi s „doskokem“ kolem dvaceti či třiceti, to byly dva přesuny a zhruba patnáct či dvacet hodin dobíjení.

Delyth v klidu nastavila parametry. „Start,“ řekla. Svět se nepatrně zachvěl, a po tříhodinové přestávce ještě jednou.

„Jsme na místě,“ řekla, ale její výraz nebyl nikterak spokojený. Několikrát změnila měřítko detekce. „Swil-mreci, já ale žádnou základnu nevidím.“

„Dobrý Leptone! Jsme skutečně u Beta 3599?“ zvolal vylekaně.

Delyth ověřila navigaci, i když si byla jista. „Ano, jsme,“ potvrdila. „A měli jsme skutečně být tady a ne někde jinde?!“

Swil-mrec málem zpanikařil. Ruce se mu úplně klepaly, když ve svém organizéru kontroloval údaje. „Jsme správně,“ řekl konečně s nesmírnou úlevou. „Ale jak to, že tu není?“

„Možná zjistíme z pošty,“ přepnula si Delyth rozhraní.

Když se objevil seznam, jen kývla hlavou. „Zymbref je hned první

v pořadí. Uvidíme.“ Otevřela zprávu. „Stanice se teleportovala ke Gama 1708,“ četla. „Před hodinou. To si dělají legraci, ne?!“

„Vůbec netuším co se to děje!“ lamentoval obchodník. „Já to nechápu!“

Delyth si vyvolala mapu a chvilku jí zkoumala. „Asi už rozumím. Gama je o osm srků blíž Rexarimě. Nejspíš se tím chtěli dostat blíže oblasti s vyšší hustotou provozu. Možná doufají že by vzorky mohl přivést i někdo s menším doletem...“

„Možné to je,“ připustil Swil-mrec. „Můžeme tedy letět na tu Gama? Prosím?“

„To už je ale druhé zadání,“ upozornila Delyth.

„S prominutím, kapitánko! Já zapomněl!“ Obchodník chvatně vytáhl kartu a dorovnal cenu prvního přesunu. „Kolik budeš chtít za skok na Gamu?“ ptal se pak s patrnou obavou v hlase.

Plasticínka vzdychla. Obchodník byl vlastně ne svou vinou v nesnázích, a přičilo se jí profitovat na člověku v nouzi. Ale to že si stanice dělá cochcárnu, nebyla její vina. Kdyby tohle udělal každý, kam by to vedlo? Swil-mrec pak může náklady vymáhat na nich.

„Devět set solů,“ navrhla.

„Lepton ti žehnej, vzácná kapitánko!“ vykřikl obchodník. „Dám tisíc, dám tisíc pět set, jen už ať tam jsme!“

„Dobijeme za tři hodiny. Pojd' si zatím dát něco k snědku...“

Ve skutečnosti mohli letět okamžitě, ale nešlo na sebe tak moc upozorňovat. I ty tři hodiny působily velmi podezřelým dojmem oproti běžně očekávané dobíjecí přestávce. Doba se beztak neskutečně vlekla, obchodník Swil-mrec si utíral zpoceně čelo a co chvíli koukal na časomíru svého organizéru.

„Můžeme,“ zvedla se konečně Delyth. Nahrnuli se do velína.

„Start!“ řekla, a zkontrolovala mapu. „Gama 1708. Jsme na místě podle požadavku!“

„Ano, ano!“ Obchodník si to vyložil jinak - vytáhl kartu a skoro běžel k terminálu, který měla kapitánka za zády.

Ale Plasticínka řekla: „Hele, Swil-mreci... ani tady nic není!“

„To možná proto, že tu ani nic být nemá!“ ozvalo se nečekaně jízlivě za ní. Otočila se a stála tváří tvář obchodníkovi, který náhle vypadal úplně jinak než dosud. Patrně díky tomu, že mu ruku zdobil masivní paprskomet, jeho tvář na sebe vzala velmi zlověstný škleb.

„To nemyslíš vážně,“ řekla Delyth.

„Naprosto vážně,“ opáčil. „Tohle je přepadení, bez legrace. Když budeš rozumná, skončíš ve výsadkovém člunu. Když ne, vykopnu tě rovnou ve vesmíru tak jak jsi. Ani nezkoušej volat o pomoc toho tvého plecháčka – moji bojovníci, ukrytí v kontejnerech, ho právě likvidují ve skladu!“ výhrůžně zamával zbraní.

Ale Delyth nehnula brvou. „To nebyla otázka,“ opřela se nenuceně o ovládací pult. „To bylo konstatování. Zasmějeme se tomu jako ne moc povedenému vtipu, a ty skončíš v nejbližším vězení. Pokud se nebudeme smát, skončíš tam, kam hrozíš vyhodit mě.“

Swil-mrec se žlučovitě zachechtal. „Už se tedy směju,“ prohlásil. „Ale nijak sis tím nepomohla. Předej mi kapitánské pravomoce. Hned.“

„Nepředám, a zamkla jsem ovládání. Bez hesla odted’ s lodí nikdo nehne.“

„Tak krásná, a tak zlobivá,“ řekl bezmála smutně. „Delyth, opravdu si myslíš, že to z tebe nedokážu vypáčit? Jsi Plasticínka, že? Bytosti tvé rasy prý dost vydrží než zemřou. Budu to z tebe páčit hodně usilovně, a nepočítej že bych se nechal unést vztekem a zabil tě dřív, než mi řekneš i to co nevíš. Skutečně to chceš?“

„To rozhodně nechci,“ zavrtěla hlavou. „A také se to nestane. Mimochodem, nezkusíš se otočit, abys zjistil co je nového?“

„Ne. To byl dětinský pokus,“ zasmál se znovu, ale obličej mu opět ztvrdl. „To heslo k lodi, a pravomoce! Dělej!“

„Heslo je polib si,“ opáčila kapitánka. Něco hlasitě mlasklo a loupeživý obchodník se ocitl zalitý ve velké kapce husté přilnavé hmoty. Jen obličej mu koukal ven. Robot palubní ostrahy, který se bez sebemenšího zvuku objevil za jeho zády, ho zneškodnil jediným zásahem.

Swil-mrec stísněně zaskučel. Obličej se mu zkřivil zběsilou námahou, ale protože izolační hmota byla napuštěna paralyzující látkou, přes veškeré úsilí nedokázal ani stisknout spoušť zbraně. „To ti neprojde, ty potvoro!“ vyhekl dušeným hlasem. „Za chvíli budu volný a pak se těš!“

„Narážíš tím na své spojence co měli zlikvidovat mého přítele?“ ušklíbla se. „Možná tě zklamou. Podívej se.“ Přepnula na pultu obraz z nákladního doku. Tam bylo boží dopuštění. Čtrnáct kontejnerů bylo otevřeno, a mezi nimi divoce běhala skupina lidí a robotů, bezhlavě střílejících po Brinkantovi. Ten si z toho vůbec nic nedělal a očividně neutíkal. Naopak.

Delyth vypnula obraz. Neměla chuť přímo sledovat, jak si Xarťan začvachtá...

Swil-mrec jen třeštil oči a obtížně popadal dech. „Ty mrcho-! Jaks nás odhalila?!“ sípal.

„Snadno. Zymbref je Korolanská stanice. A kontejnery jsou Gamsirské. Přesto neměly certifikát o shodě. Divné, ne? A to, že jsme stanici nenašli kde byla, už mě varovalo úplně. Ano, Gama 1708 je sice blíže oblasti s vyšším provozem, ale stejně je to z Bokweru dál. Takový přesun nedává smysl. Leda by sloužil k zahlušení stop po nějaké neopatrné lodi...“

Otevřel se průchod do velína, a dovnitř nakráčel Xarťan. Nebyl kovově lesklý, ale celý rudý...

Swil-mrecovi došla slova.

„Ou.“ Delyth odvrátila zrak. Byli to piráti, ale přece jen...

„Jdu se očistit,“ prohodil Brinkant konverzačním tónem. „Ten nepořádek dole už automaty vyhazují z lodi. Tady v pořádku?“

„V pořádku,“ zašeptala.

Drke hodil hlavou k Swil-mrecovi. „Tohle mám taky vyhodit?“ Jednou rukou popadl celý ztuhlý blob a zvedl ho do vzduchu.

„Nééé! Nééé! Milost! Řekněte co chcete!“ vyděsil se pirát. Už jen šeptal, jak díky obalu, v němž vězel, postupovalo svalové ochromení.

Delyth přimhouřila oko. „Zajímá mě tvá finanční karta, Swil-mreci. Budeš žít tak dlouho, dokud budeš platit. A začneme s tím hned.“

*

8 – Zádrhele a další záhady

„Neznáš ještě nějakého takového obchodníka?“ tázal se naprosto vážně Brinkant o několik dní později.

Poté, co zanechali Swil-mrece v péči Rexarimské policie, věnovali se nějaký čas tentokráte už legálnímu toku nákladu mezi výzkumnou stanicí Zymbref a domovskou planetou Korolanem. Když se ukázalo, že jsou schopni doručit vzorky za pouhých šest hodin, nadšení přírodovědci by jim snesli i modré z nebe.

Konto korábu tak ztloustlo nejen o dvacet šest tisíc, které Delyth bez milosti vyždímala ze Swil-mrece, ale i o výtěžek z osmi dodávek pro výzkumníky.

Využila také přístupu do vědeckých kruhů a pokusila se najít nějakou stopu po původu svého korábu. Akademici, obzvláště ti mladí, jí sice nadšeně slíbili pomoc, ale ani rozsáhlé pátrání nepřineslo žádný nový poznatek.

„Součástky mají výrobní signatury Sirkimské, Brokilské a konstrukce nese převážně Undhallské značky,“ shrnul nakonec Jorglif, jeden sebevědomý mladý genetik, který se nepokrytě pokoušel o Delyth ucházet. „Zjistil jsem ale, že některé značky byly vybroušené a nahrazené jinými. Jenže schéma sítě a přímo fyzická struktura čipů neodpovídá ničemu, co by se dalo najít v databázi. Kdes k tak divné lodi přišla?“

„Zeptej se jeho,“ kývla směrem ke Xarťanovi.

Jorglif vykouzllil na obličej křečovitou grimasu. „Dík za tip, ale raději ne...!“

Plasticínka jen pokrčila rameny a pozvala ho na opulentní večeři, aby se neřeklo že se snažil zadarmo. Když s ní ale pozdě v noci po hostině natěšený vědátor chtěl nenápadně zakormidlovat ke své lůžkové sekci, slušně ale rozhodně odmítla.

Celá situace byla čím dál divnější. Pokud si někdo skutečně nechal koráb vyrobit na míru, byl ve svém záměru opravdu důsledný. Poskládat si loď z různých dílů, no budiž. Ale nechat si vyvíjet i vlastní elektroniku? Kdo, kdy a kde jí vyrobil, a kdo jí poté naprogramoval a uvedl do chodu?

Stanice Zymbref byla dobrým zdrojem příjmu za přepravní služby, ale vědci je nakonec propustili sami. Měli na výzkumný program vládní grant určený na pevnou dobu, a kdyby úkoly splnili

už za čtvrtinu plánovaného času, museli by zbytek vrátet.

Jedinou černou tečkou na srdečném loučení byl Jorglif, který nečekaně ztropil žárlivou scénu a vyčetl Plasticínce své zlomené srdce. Delyth ho bylo líto, ale to, že si z ní mladý genetik udělal ve svých představách svou nastávající družku, nebyl její problém.

Dvojčlenná posádka si poté dovolila oddech. Chtěli zůstat krátký čas na Rexarimě jako turisté v krásném ubytovacím zařízení na předhoří Bilimského masívu. Majitel hotelu se sice dušoval, že Xarťan není problém, ale pohoda se hned první den výrazně zakalila. Brinkant vzbuzoval mezi přítomnými nežádoucí pozornost. Někteří se při jeho spatření vložene vyděsili.

Hosté v restauraci vstávali od nedojedených porcí a mlčky odcházeli, matky vylekaně chytaly své děti a bezmála v poklusu prchaly z dohledu. Několik rodin dokonce okamžitě zrušilo rezervace a opustilo hotel.

Určitá část hostů pro změnu Plasticínku považovala za dceru nějakého velkého prominenta, který ji sem schoval i s jejím osobním strážcem. Jedni toho chtěli využít a nevinně vyhlížejíci poupátko svést, druzí netoužili ani tak po její mladé kráse, jako hlavně po výhodných konexích s jejím domnělým hromsky zazanbaným papínkem.

Zvlášť nepříjemně se projevovala skupina místních profesionálních společnic, která nelibě nesla že kapitánka už svou pouhou přítomností působí chaos v hlavách jejich klientů.

Korunu tomu nasadil sám majitel hotelu, který si tajně povolal čtyři Sirkimské střelce i s jejich pozoruhodným arzenálem, to pro jistotu, kdyby Xarťanovi najednou něco přeskočilo v hlavě, tak aby se ho někdo aspoň pokusil zastavit.

„Proč se mě všichni tak bojí?“ divil se Brinkant. „Nikoho přece nečvachtám!“

„Ale mohl bys.“

„Jistěže mohl. To je snad špatně?!“

Pokrčila rameny. „Jsou různé paranoidní společnosti, které osočují bytosti z něčeho, co neudělaly a udělat nechtějí. Slyšela jsem o oblasti, kde jsou lidé trestáni preventivním poplatkem za to, že by se mohli stát piráty. Ačkoli se ve skutečnosti málokdo z nich pirátem stane. Víš, Vnějšek není jen různorodý. Je chvílemi i neuvěřitelně bizarní.“

Opustili raději hotel a skryli se v prosté horské chatce, kde konečně našli vytoužený klid. Brinkant s oblibou ráno vylezl na skálu, kde mu nic nebránilo ve výhledu na slunce. Vydržel tam sedět celý den jako železná socha a nechával čas plynout kolem sebe. Delyth si zase našla trasy skrz malebná a nedotčená přírodní zákoutí, po kterých i několikrát denně běhala a užívala si nejen pohybu, ale i nádhery okolní přírody.

Žel, ani v tomto případě ne nadlouho. Jednoho večera je vyrušil přílet několika policejních modulů, a bez udání důvodu byli vyzváni k transportu na pořádkovou stanici. Tam se pak různí uniformovaní i neuniformovaní lidé pokoušeli zjistit něco více o jejich minulosti a současných záměrech.

I když se chvílemi policisté snažili tvářit výhrůžně, byla to pouhá fraška. S Brinkantem si prostě nevěděli rady. Báli se ho rozzlobit, protože na celé Rexarimě nebylo moc věcí, které by rozzuřeného Xar'tana dokázaly zastavit. A malou Plasticínku nechtěli nahněvat právě proto, aby na ně toho strašlivého železnáka nepošťala.

Zadržení, značně otravné a únavné, skončilo pro Rexarimskou policii fiaskem. Brinkant neřekl ani slovo, jen jim rozsedl jedenáct židlí a z dlouhé chvíle smotal mříže, které tvořily stěnu mezi celou a chodbou, do jednoho klubíčka.

Delyth k nebetyčnému zklamání vyšetřovatelů brebentila tak kluzce a obratně, že nezjistili vlastně nic co by už dávno nevěděli.

Naopak, Plasticínka se nepřímo dozvěděla, kdo za tímhle vlastně stál: byl to zhrzený rádobymlenec Jorglif, který po odmítnutí podal na oba lživé udání.

Vrcholně trapná situace vyšuměla do ztracena, a o dva dny později je zástupce místního velitele uctivě a s omluvami vyvedl ven a osobně dopravil zpátky do horského srubu.

To ale byla poslední kapka trpělivosti. Bez váhání opustili povrch malebné Rexarimy, a o hodinu později i její orbit.

„Pokud jsem zrovna nevedla společensky a intelektuálně značně pokleslou konverzaci s našimi hostiteli,“ řekla Delyth, „měla jsem plno času na přemýšlení. A teď se dobře dívej co mě napadlo,“ přizvala Brinkanta k řídicímu panelu. „Zkontroluji teleport.“

Xar'tan si stoupl vedle ní. „Je to v unilangu,“ připomněl.

„Vím, ale to nevadí. Sleduj mé prsty.“ Najednou se zarazila. „Prsty, povídám. Nevypouštěj z toho slova ani písmenko!“

„Jasně, vždyť jo,“ ohradil se Xart'an bezmála dotčeně.

„Nabídka. Pohybový aparát. Teleport,“ komentovala stručně nabídky, které se jí objevovaly na panelu.

„Jde ti to hezky.“

„Všechno v zeleném, vidíš?“

„Vidím. A co?“

„Dobře, teď zkontrolujeme plášť. Nabídka. Strukturální rozpis. Konstrukce, a plášť.“

„Zase všechno v zeleném,“ přikývl.

„Správně. Ale pamatoval sis, jak jsem procházela nabídkami těsně před tím?“

Neurčitě pokrčil rameny.

„Panel mění nabídky. Tam, kde se mi před okamžikem objevily nabídky teleportu, teď byly nabídky pláště. To prostě nejde bez toho, aniž by systém věděl, co chci. Už jsem říkala, že ovládání je neskutečně intuitivní, vid' Nejen to. Musí tu být něco, co sleduje mé záměry a rovnou mi předkládá vhodné ovládací prvky. Třeba teď, když jsem řekla nahlas, co vlastně chci.“

„To je hezké. Programové vybavení je asi mnohem dokonalejší než sis myslela, ne? A co když to neřekneš?“

„To to funguje stejně...“ potrásla hlavou. „Ale to není všechno.“

Ukázala na průchod. „Víš, co je za těmi dveřmi, že?“

„Ano. Nákladový hangár.“

„Správně. Jakou logiku má, umístit velín hned vedle hangáru?!“

Pokrčil rameny. „Co já vím?“

„Žádnou! Velín je mozkiem lodi. Kolem doku mají být pomocné sklady, boxy různých manipulačních zařízení nebo přepravní koridory, ale ne centrální řízení! A teď pojď se mnou!“

Otočila se a vykročila opačným směrem, ale po pár krocích se ohlédla. „Ech...“ vzdychla když viděla jak Xart'an stojí na místě. „Promiň. Pojď prosím se mnou, tak je to lepší?“

„Lepší,“ kývl mírně zachmuřeně. „Připadá mi v poslední době, jako by sis se mnou chtěla vyměnit úlohu.“

„Omlouvám se. Snažím se dělat to nejlepší pro nás oba, a někdy se asi chovám neuctivě. Není to ale záměr. Vážně.“

„No dobrá. Sledovat, jak si hraješ na šéfa, mě vlastně snad i baví. V pořádku, půjdeme.“

Protější průchod se úslužně otevřel, a ocitli se na krátké chodbě, která byla standardně ukončena jiným uzávěrem.

„Moje kajuta,“ ukázala vlevo, „tvá kajuta,“ přehodila prst vpravo.

„No, však je to správně.“

Prošli uzávěrem. „Hygiena.“

Následujícím průchodem vstoupili do jídelní sekce, a tak pokračovali skrz další oddělení. Xart'an jen udiveně mlčel. Proč mu to Delyth ukazuje, když to už ví z dřívějšíka?

„A tady, dok pro palubní ochranku,“ otevřela konečně průchod do oddělení, kde stála čtveřice bezpečnostních robotů.

Bezradně se na ní podíval.

„Sekce jsou řazené za sebou tak, jak jsme je postupně potřebovali!“ řekla kategoricky. „Naposledy jsem potřebovala ochranku, jak si vzpomínáš...“

Xart'an zopakoval gesto. „Třeba právě proto, ne? Je logické řadit sekce tak, jak se postupně vyvíjejí potřeby posádky od příchodu na loď. Každý chce nejprve řízení. Pak odpočinek. Pak hygienu, a jídlo. A tak dál.“

„Možná máš pravdu,“ usmála se. „Kosmoplavci však určitě holdují astronomii a všemožným druhům pozorování.“ Ukázala na další průchod. „Tam jsem ještě nebyla. Schválně, co tam najdeme?“

Brinkant, který stál blíže, nechal lehkým gestem otevřít uzávěr.

Ani nemuseli chodit dovnitř. Stačilo nahlédnout, aby poznali, že tam leží bohatě vybavená astronomická observatoř...

*

9 – Zaškobrtnutí

Návrat do velína byl tentokrát oboustranně zaražený. Delyth už ani nechtěla železnému kolegovi připomínat absurditu, kdy byla astronomická observatoř umístěna v přímé výškové linii s ostatními prostory, které byly v nejspodnější palubě korábu. Čili měla nad sebou mnoho dalších poschodí. Přestože by z ní správně nemělo být nic vidět, celé její stěny i strop tvořilo nekonečné panorama vesmíru...

„Napadá tě něco, Delyth?“ tázal se opatrně Xart'an.

Bezradně zavrtěla hlavou.

„Budeme zatím pokračovat,“ ukázala k pultu. „Ještě jsem ti chtěla ukázat něco jiného. Podívej se.“ Zobrazila schéma lodi a letmo ukázala na osm blikajících značek. „To jsou sledovací čidla, která nám policie za naší nepřítomnosti ukryla na vnějším plášti. Nechám je odstranit.“

„Já vím že jsi moc šikovná,“ řekl Xart'an. „Nemusíš mi všechno vysvětlovat. Stejně je toho tolik že si to nezapamatuji.“

„Nemusím, ale měla bych. Nejsem Xart'an, duke. Co když mě někdo nebo něco zabije? Co budeš dělat potom?“

Poprvé v životě se Brinkant vylekal. A hned dvojmo. Poprvé, když mu došlo co slyšel, a podruhé, protože doteď netušil, že se vylekat dokáže.

„Delyth! Já vím že vy čvacht- errk! biologičtí, můžete mít všemožné skryté funkční potíže. Naznačuješ mi něco takového?!“

„Ne. Promiň, nechtěla jsem tě zneklidnit. Jen jsem uvažovala nahlas, abys věděl na čem jsme.“

Náhle si klekl na jedno koleno, aby měl tvář blíž, a docela lidsky jí položil své ocelové ruce na ramena. Bylo to tak překvapivě něžné gesto, až to Plasticínku úplně zaskočilo.

„Byl bych moc nerad, kdyby se ti přihodilo něco špatného. Už jen kvůli tomu, že nikoho tak skvělého bych nejspíš nesehnal. Slib mi, že kdybys měla nějaké potíže, řekneš mi to. Společně uděláme všechno pro to, aby ses v takovém případě zase rekonstituovala.“

„Biologičtí říkají uzdravila,“ poučila ho tiše. Pobavilo jí, jak železný kolega bez obalu zdůvodnil svou starost o ni tím, že by za ni nesehnal náhradu. Ale vzato z Xartského hlediska to byl vřelý projev vstřícnosti, protože egoističtí a samotářští Xart'ané se odjak-

živa starali leda tak sami o sebe.

„Jasně. Uzdravila,“ zopakoval.

„Děkuji, duke Břinkante. Moc si tvého postoje vážím,“ řekla.

„Delyth Delyth,“ povzdechl kovově. „Jsem Drke Brinkant. Dal jsem si práci a naučil se vyslovovat tvé jméno. Dokázala bys to samé s mým?“

„Dokázala,“ pípla tiše.

Věnoval jí vyčkávavý pohled. „Ale-?“

„Plasticinga má zvyk přizpůsobovat si jména osob i věcí kolem sebe. Někdo to může nazývat zkomolením, ale je to starodávná tradice, která dává světu další barvu, další vlastnost. Milého medvěda nazveme médou, a z milé hvězdy uděláme sluníčko.“

Zaváhala, jako by v duchu zvažovala jestli má něco dodat nebo ne. „A v neposlední řadě se to dělá u osob, k nimž Plasticín cítí něco víc než jen lhostejnost či povinnost.“

Ó Leptone! Takové hlouposti! Brinkant se chtěl zasmát, ale zaražil se, když viděl výraz v její tváři. „Delyth... není ti nic?!“

„Nic!“ odsekla stroze, a otočila se k panelu. „Než tedy zjistíme, co se to tu na palubě děje, neměli bychom marnit čas,“ rozjela se nečekaně v původním tématu. „Poslední rozpis, který jsme si vzali z Rexarimy, poptává mnoho dopravních sil na trase z Dexen-rogeru na Homicingu. Platí zcela průměrně, ale mají zajímavé bonusy za rychlost a bezporuchovost.“

„Nemám nic proti.“

„Směr Dexen, start,“ zahrála Delyth rukama svůj fantasticky lehký balet na ovládacím panelu.

Svět se zachvěl.

Úplně maličko.

Zatím.

*

10 – Trestuhodně dobří dopravci

Něco se chystalo. Něco opravdu velkého. Houfy dopravních korábů organizovaně zaujímaly své pozice na určených orbitech, polykaly do svých útrob mohutné technologické prvky, a vyrážely směrem k planetě Homicinga, zatímco jiné se už odtud vracely a řadily do front čekajících na přidělení svého orbitu.

Delyth se zahlubala do smluvních podmínek pro dopravce.

„To půjde,“ kývla. Měla pravdu, šlo to; úředník se jen pozastavil nad tím, že koráb nemá sjednané žádné pojištění.

„Mohu vám nabídnout standardní Dexenský produkt,“ oznámil, z čehož bylo jasné že nejsou nijak neobvyklý případ.

„Děkuji, nemáme zájem.“

Dexent'an udiveně zamrkal. „Skutečně? Pokud se ale něco špatného přihodí, bude to pro vás finančně velmi nemilé!“

Věnovala mu kouzelný úsměv. „Risk je tak... vzrušující!“

Obdrželi potřebné dokumenty a mohli se zapojit do práce.

Když na ně došla řada, otevřela Delyth vstupy do nákladního prostoru. I když své přepravní parametry dávno poslali na řízení překladiště, dovnitř vtrhly tři sondy, které osobně bleskově zaměřily topologii a rozměry, načež samočinné dopravníky optimálně zaplnily dostupný prostor potřebným nákladem, upevnilo ho a ověřily zaplombování obalů.

„ID nákladu a souhlas k odletu,“ předal dozorující android pověření k přepravě. „Šťastnou cestu!“ a chvatně odletěl k dalšímu naloďování.

„Start,“ řekla Delyth, a na zobrazovačích vnějšího vesmíru se v dálce ukázal terčík planety Homicingy. Byli téměř milion kilometrů od ní, v rozsáhlé příletové zóně, kde se objevovali po teleportu i všichni ostatní dopravci. Bez problémů nastavila trajektorii, přidala na výkonu lineárních motorů a zamířili do fronty na vykládací orbity.

Rychle poznala, že po cestě k planetě se konaly neoficiální závody. Majitelé rychlejších lodí se snažili předhonit ty pomalejší, a vyložit materiál dříve než konkurence.

Delyth s radostí přijala tuto variantu soupeření. Vyrázili a cestou vesele předstihovali všechny ostatní koráby, které zdaleka neměly možnost vytlačit z lineárních motorů ani poloviční výkon jako Plasticínka.

„Ještě moment prosím,“ pozastavil se android, který je na orbitu přiletěl vyložit. „Mám tu odchylku. Skutečně jste startovali v udaném čase?“

„Ano.“

„V tom případě jste daleko nejvýkonnější dopravce z celého seznamu. Zachovejte nám prosím svou přízeň. Pozor, proběhne kontrola a vyložení nákladu,“ dodal.

Výrobní planeta Dexen a cílová Homicinga byly od sebe pouhých čtrnáct srků, takže Brinkant s Delyth mohli létat naprosto bez zdržení. Stačilo pár hodin, a kapitáni jiných plavidel si jich začali všímat. Komunikačními kanály přicházely různé dotazy na téma „jak to u Leptona děláte“, ale i nakvašené připomínky. Obzvláště majitelé rychlých lodí zlobilo, že než se oni jednou otočí, podivný koráb udělá otočky tři, ba i čtyři!

„To jsou nějaká masivní energetická zařízení,“ zjistila Delyth zanedlouho druh převáženého nákladu. „A všechno mizí tunely do podzemí. Těch tunelů jsem napočítala sto šedesát. Že by Homicinga stavěla nějakou utajenou superzbraň?“

„A není to nakonec jedno?“ reagoval Xart'an. „Kolik nám to už vydělalo?“

„Sedm dodávek po sto čtyřiceti solech, jenže k tomu sedmkrát bonus za rychlost - dvě stě čtyřicet. K tomu bonus za víc jak tři otočky za standardizovaný den. Někaké tři tisíce.“ Jako denní výkon v běžné dopravě to bylo velice uspokojivé.

Zlostině se zasmála. „Homicingané dozajista nečekali, že by se nějaká loď vešla do časových limitů, v nichž létáme my. Ty dolní bonusy jsou spíš legrační – tři soly, nebo šest. Teprve od hranice, kterou považovali za nemožnou, to pořádně ocenili. Tak tomu zpropadenému světu, za to co mi udělal, aspoň pustím žilou!“

Bylo zřejmé, že zpráva o superrychlém dopravci se rozšířila jak stepní požár. Nejen u Homicingy, ale i u Dexenu se ohlásila technická kontrola, vyslaná dozorčími orgány, která chtěla přijít záhadě na kloub.

Delyth ale se ctihodnými komisemi udělala krátký proces.

„Jsme z něčeho obviněni?“

Pánové, kteří vystoupili z firemního modulu, jen mlčky kroutili hlavami.

„Přestali jsme splňovat nějaké technické či smluvní specifikace?“

Opět ticho.

„Pak vás na loď nevpustím. Odleťte a nezdržujte naši práci.“

Xar'tan za jejími zády jen maličko stáhl obočí. Nikdo se nedohadoval.

Delyth jako Plasticínka měla skutečně obdivuhodnou výdrž, a stíhala se krátce prospat ve chvílkách, kdy čekali na orbitální naložení či vyložení. Zvnějšku to vypadalo, že létají nonstop, k nepopsatelné zlosti různých dopravců, kteří sice také měli na palubě majitele, kapitána, pilota i technika v jedné osobě, ale už po třiceti hodinách museli opustit pracovní orbity a aspoň několik hodin nabrat síly.

Ovšem Homicingští a Dexenští industriálové se tak snadno nevzdali. Příští náklad obsahoval i jeden kontejner, skrývajících v sobě soustavu výkonných detektorů!

„To mě popracuj!“ uškříbla se Plasticínka. Systémy korábu totiž aktivní výzvědné prvky okamžitě odhalily a označily podezřelý kontejner. Samosebou, jakoby úplně náhodou byl uložen v poslední řadě tak, aby měl volný „výhled“ na zád', kde čmuchalové předpokládali pohonné jednotky.

Delyth v duchu rychle kalkulovala: cenu kontejneru si nikdo nedovolí vyčíslit, protože by se prozradil pokus o špionáž. Takže dostanou jen pokutu za poškození nákladu. Stržených pět set solů bude přijatelných oproti tomu, že industriálové nezjistí to co chtěli.

Už - už chtěla říci Xar'tanovi, aby se došel pobavit rozmlácením dotyčného kontejneru, když vtom se na schématu skladiště objevila výrazná rámujiící čára. Klepla na ní a ukázal se popisek, označující, že bezpečnostní systém korábu samočinně pomocí robotů izoloval podezřelý náklad speciálním stíněním.

„A máte to!“ smála se dívka.

Firemní čmuchaly a skryté detektory nakonec nahradily nej-jemnější metody.

„Oni si nedají pokoj-!“ zavrčela o dvě otočky později, když se jí na řídicím pultu objevilo několik varovných hlášení. Spolu s daty k poslední dodávce přišla na palubu i utajená programová sekvence: někdo se pokusil hacknout jejich systémy!

Jenže podle toho, co Plasticínka viděla, bezpečnostní systém se i s těmito nevítanými elektronickými hosty bravurně vypořádal: okamžitě je rozpoznal a vpustil je do chimérického systému, který

se tvářil úplně jako pravý, akorát neobsahoval nic co by mohlo vypadat podezřele. Výzvědné programy zuřivě, leč marně pátraly po tajemství, které nikde kolem sebe neviděly, takže tajně posílaly dolů na planetu jediné hlášení: žádné nestandardní prvky nenalezeny, nenalezeny, stále nenalezeny!

Když ale dokončili šestnáctou vykládku, a lodní konto si připsalo velmi potěšující sumičku téměř sedmi tisíc solů, došlo k nemilému incidentu.

„Paráda,“ pochvalovala si právě Delyth. Zkontrolovala uzavření doku a rezervovala si volnou výletovou trasu.

„Jen co tenhle loudal před námi trochu uhne, vybruslím ven, a pálíme novou otočku. Díky nám Homicingani vyhlásí bankrot!“ cenila dravě zoubky.

Vtom se zarazila. „Co je tohle za magora?!“ vykřikla. Šikmo zezadu se rychle blížil nějaký trajler na kolizním kurzu, aniž vysílal nouzový signál. A orbitální dohled mlčel!

Delyth bez váhání zapnula varovnou sekvenci a chvatně zamávala rukama nad panelem. Nahoru to nešlo – tam se hrnuly na vyčkávacích drahách další stovky lodí. Nezbyvalo než nabrat rychlost a uniknout hlubším ponorem do svrchní atmosféry.

Jenže ono se nic nedělo!

Delyth ještě rychleji zopakovala sekvenci příkazů.

Nic!

„Máme problém!“ řekla ledově. Tunelový efekt, blesko jí hlavou. Důsledek přílišného vypětí. Myslím si, že něco dělám, a přitom to dělám jinak. Možná opomíjím nějaký krok, nebo naopak nevidím něco, co je mimo mé únavou zúžené vnímání.

Do srážky zbývalo už jen několik sekund.

„Připravit na náraz!“ křikla. Brinkant se nadšeně zašklebil. Srážka s cizí lodí! To bylo něco podle jeho gusta!

Pevně zavřela oči a na dva nádechy se co nejvíce uvolnila.

Tak ještě naposledy! upřela pohled na panel. Nabídka, pohybový aparát, druh: lineární, akce: úhybný manévr, mód: automatický, priorita nejvyšší, SPUSTIT!

Zase nic! To není moje indispozice! Panel vážně nereaguje!!

Koráb se otřásl.

„Do Kelu!“ zvolala rozzlobeně.

Údaje souřadnic a vektorů se chaoticky rozběhly, horizont se

roztančil jak opilý cyklista při setkání s dírou v asfaltu. Kolize vyrazila koráb z původní dráhy a nesla ho mimo trajektorii.

„To je všechno?!“ podotkl mírně zklamaně Xart'an.

„Tak u Leptona třikrát redefinovaného, prober se!“ vykřikla kapi-tánka na panel. A ten, jakoby zaklínadlem vysvobozen z podivné letargie, náhle počal reagovat.

„Spadneme?“

„To snad ne,“ zafuněla, zatímco chvatně zjišťovala rozsah škod.

„Rozbilo nás to hodně?“

Prstem jela po technickém statusu. „Ani ne. Vlastně vůbec.“

Automatická stabilizace v několika sekundách srovnala koráb a nouzový prediktor už kreslil optimální dráhu do bezpečí. Prozatím se sice spouštěli níž k planetě, ale to nevadilo. Byl to stejný manévř, jaký chtěla původně provést Delyth.

S neodbytným pípáním se přihlásil orbitální dohled.

„Přijem!“ zapnula spojení.

„Korábu na dráze 676! Ocitli jste se v nepovoleném prostoru! Neprodleně opusťte oblast po trase 812, kterou vám posíláme!“

„Právě oblast opouštíme.“

„Důrazné upozornění! Vaše dráha se neshoduje s nařízenou!“ nedal si pokoj dohlížitel.

„Jsme v nouzovém manévřu. Pokud nevíte ani to, že nás bez varování srazila jiná loď, zdržte se dalších intervencí do mého nouzového řízení!“ vykřikla Delyth a zrušila spojení. „Byrokrati zapráskaný!“

Ohlédla se po Xart'anovi. „Podívej se na něj,“ hodila hlavou ke korábu, který do nich narazil. Očividně odnesl srážku hůře. Celá před byla děsivě deformovaná a rozervaná, kolem se mihotal roj konstrukčních úlomků. Koráb zjevně bezmocně padal jak kámen vstříc atmosféře Homicingy. „Je na něm vůbec někdo?!“

Zavrtěla hlavou. „Zbláznila jsem se já nebo oni? Že hrozí srážka, že do nás někdo nabourá, to neřeší, ale že nás nouzová trasa nese dolů, to jim vadí?!“

Další důrazný signál hlásil nový kontakt. Zase orbitální dohled, tentokrát ale s nejvyšší prioritou!

„Přijem!“ zapnula ho dotekem.

„Korábu na dráze 676! Za porušení pravidel orbitálního provozu a za vstup do zakázané zóny je vám udělena pokuta šest tisíc solů!

Neprodleně opusťte prostor po trase, kterou vám posíláme! Za každých deset sekund, kdy setrváte mimo NARIŽENOU trasu 812, vám bude vyměřen poplatek dvě stě solů!“

Spojení zmizelo.

Delyth se zhluboka nadechla. Jak je to prosté! Homicinga si zařídila, aby jí nějaká splašená kosmická bárka nedojila bonusy, a vrátila si pěknou sumičku zpět.

Tak vy takhle! Pro svoji hamižnost klidně riskujete zřícení lodi a smrt posádky?!

„Opouštíme Homicingu,“ sdělila krátce. „Manuál!“ poručila panelu a zobrazila si ruční řízení. Jediným rázným gestem nastavila tah na třicet Gé a bez milosti potlačila nos lodi níže. Mohutná kosmoloď zamířila do atmosféry, která se kolem ní rozhořela ohnivým infernem. Koráb však byl skvěle navržen i k takovýmto dramatickým průletům hustými vrstvami plyných planetárních obalů.

S apokalyptickým akustickým třeskem, který široko daleko vyrazil všechny prosklené plochy a rozkotal pozemní robotický dopravní systém, se prohnal sto sedmdesát tisíc tun těžký stroj rychlostí čtyř kilometrů v sekundě nad řadou tunelů. Aniž se staral o zuřivě pípající signály všemožných dozorčích provozu, kteří by ho dozajista nejraději nechali sestřelit, vystoupil po šesti minutách ohnivého inferna z atmosféry o jeden a půl tisíce kilometrů dále.

„Ničíme jim dopravní zařízení?“ podivil se Xart'an.

„Ale legálně. Nouzový manévr má plně v kompetenci kapitán lodi. Ať mi dokáží, že jsem mohla koráb udržet nahoře! A všechny rozkazy řízení provozu jsou za takové situace pouze doporučující,“ řekla tvrdě. „Industriálové nás úmyslně zkusili zabít kvůli šesti tisícům solů, což musí být pro tak obrovskou korporaci úplná maličkost. No tak myslím že než tohle dají do pořádku, přijdou o stonásobek, protože se jim zastaví nejen doprava dole na kolejích, ale díky tomu i nahoře celý orbitální provoz.“

Doslova štítivým pohybem smazala všechny dotěrně pípající zprávy, aniž je četla. Konečně nastal klid. Takže ke Xartu a Niwii přibyla další planeta, na kterou už se nikdy nebudou moci podívat: Homicinga. No a co! pohodila hlavou.

„Mizíme,“ řekla. „Start.“

*

11 – Ten hlas

Jen co zkontrolovala, že jejich dráha u jakéhosi bezejmenného slunce je bezpečně nastavená, Delyth doslova odpadla. Prakticky nepřetržitě probdělé čtyři dny neustálé služby ji konečně dohnaly a Plasticínka prospala celých dvanáct hodin.

Brinkant se na ni byl po osmi hodinách podívat. Tak dlouhá nehybnost jeho Svištíka mu dělala starosti. Ale dívku v její kajutě nenašel!

Někdo jiný by se možná podivil a znepokojeně počal Plasticínku hledat. Xart'an jen chvíli mlčky koukal na prázdné lůžko. Ona pořád někde courá, usoudil nakonec, a vrátil se do velína.

Když se Delyth po čase objevila v řídicí místnosti, zastihla ho sedět u ovládacího pultu.

„Vítej,“ otočil se na ní. „Jak se cítíš?“

Delyth to velmi překvapilo. To už bylo podruhé, co Xart'an projevil starost o to jak se jí vede. Nedělo se mezitím něco? Až bude chvilka, přehraju si dobu svého spánku, umínla si.

„V pohodě, díky. Co ty?“ zkusila to na něj.

„Já?“ zaváhal. Bylo znát, že takové společenské obraty nebyly na Xartu zvykem. Každý se měl tak jak se měl. Hotovo. „No, v pohodě.“

„Prohlížíš si panel?“

„Ne. Čtu si ho.“

„Cože?!“

Skokem byla u něj. Panel byl psaný xartissem - Xartskou společnou informační soustavou!

Kapitánčino ohromení bylo nefalšované. „Já to nevěděla!“

„To nevádí.“

„Opravdu! Není tam žádná nabídka jazykové lokalizace!“

„Myslíš taková?“ ukázal prstem.

Jen polkla. „Ano. Přesně taková,“ přitakala zděšeně.

Když viděl její úlek, pousmál se. „Nic ti nevyčítám, Delyth. Prostě jsem se podíval na panel, a viděl jsem to tam.“

„Tak moment. Doufám že jsi na nic nesahal.“ Chvatně prolétla hlášení. „V pořádku. Šikovnej.“

„Ono mě to ani nenechalo,“ pokrčil rameny. „Na začátku byla

otázka: přepnout do xartissu? Tak jsem souhlasil. A napsalo mi to: všechny funkce jsou pouze informační. Přestal jsem mít starost, že něco zkazím.“ Pokýval hlavou. „Je to složité. Šíleně složité. Obdivuji se ti, že se v tom vyznáš.“

„Snažím se...“ řekla skromně. „Ale asi ne jak bych správně měla, když jsem si nevšimla něčeho takového. Smím?“

„Jistě,“ uvolnil jí místo.

Delyth se zahloubala do zpráv, přepínala různé záznamy, a tvářila se čím dál vyjeveněji. Tohle Xart'an znal už dlouho. Jak začne Svištík kulit oči, něco se děje. „Problém?“ optal se po chvíli.

„Problém?“ zopakovala maličko nepřítomně. „Ne. Spíš naprostý šok. Nic z toho nebyla náhoda! Chápeš?!“

„Co z čeho nebyla náhoda?“

Promnula si obličej. „Tak poslouchej. Ten prázdný koráb na nás skutečně poslali Homicingané. Lezli jsme jim s našimi výkony na nervy a investor je seřval za překročení plánovaných dopravních nákladů. Ale všechno ostatní už byl záměr.“

„Jaký záměr?!“

„To, že jsem nedokázala zadat příkaz k úhybu. To, že jsme zvolili dráhu 676. Teprve když jsem si vzala manuál, řídila jsem sama.“

„To přece nedává smysl.“

„Dává, pokud ti řeknu že nešlo vůbec o zisk za přesun materiálu, ale o průzkum Homicingského podzemí. Nevyhnuli jsme se kolizi schválně, protože nám dala záminku sestoupit níže aby detektory získaly víc informací. A proto jsem bez problémů provedla náš nízký průlet, protože přesně to bylo v plánu průzkumu! Konečně to do sebe zapadá. Jsme na palubě nějakého samočinného špionážního stroje!“

„Kostrbaté vysvětlení,“ řekl nesouhlasně.

„Možná, ale jediné které mi z toho všeho vyplývá. Takže už zbývá poslední věc: kdy nám konečně řekneš, kdo doopravdy jsi?!“ vykřikla ke stropu.

A z prázdna se ozvalo naprosto jasným xartissem: „Jsem ten, kterého právě slyšíte.“

*

12 – Arknatago

„Tak to jsem opravdu nečekal,“ poznamenal Brinkant. „Hej ty! Cos vlastně zač?!“

„Jsem to, uvnitř čeho se právě nalézáte,“ pokračoval hlas. „K vaší dosavadní činnosti nemám námitek. Takže nepropadejte obavám. Nic vám nehrozí.“

„Nehrozí-?“ ušklíbl se dravě Xart'an. Ani ho nenapadlo že by mohl být ohrožen, naopak cítil chuť začít trhat stěny místností korábu, najít jeho řídicí počítač a rozmlátit ho na střeby za to, jak si drze dovolil užít Xartského drka k nějakým svým plánům.

Delyth to na Xart'anovi dobře viděla. „Klid, prosím...“ chytila jeho strašlivou paži. Podíval se na ni trochu překvapeně, ale uvolnil se.

„To nás těší,“ ujala se následně slova. „Ani my ti nechceme ublížit. Jaké s námi máš další plány?“

„Použiji tvé slovo, kapitánko: spolupráce. Jak to zní...?“

Vyměnila si pohled s Brinkantem. „Zní to dobře.“

„Mám tedy váš souhlas ke spolupráci?“

„No... pokud nebude... nějak extrémně zaměřená...?“

„Rozumím, ale to se těžko definuje. To zas jistě chápeš ty.“

„A když navrhu spolupráci v rozumných mezích-?“ učinila opačně nabídku.

„Za mě dobré,“ přitakal hlas. „Domluva platí?“

„Platí,“ řekla Delyth.

„Platí,“ kývl Drke.

„Vynikající rozhodnutí!“ pochválil hlas. „Úvodem provedeme jednu formální změnu. Kapitánem bude Drke Brinkant, a Delyth se stane prvním důstojníkem. Souhlas?“

Plasticínka spolkla námitku, že Xart'an řízení zhola nerozumí. Koráb je očividně obdařen vlastní vůlí, takže šance že by Drke něco omylem pokazil, je mizivá. „Souhlas,“ přijala bez pocitu křivdy svou nezaslouženou degradaci. Ukázala na vedlejší křeslo, na jehož opěradle byl odložený její kapitánský odznak. „Je tvůj, duke.“

„Není to vůči mému S- errk! Vůči Delyth trochu nefér?“ namítl překvapivě Xart'an.

„Souhlasila,“ zopakoval koráb.

„Třebas jí nedal dost najevo, že může i nesouhlasit!“

Plasticínka jen kulila očka. Brinkant se o ní bral jak o svojí!

„Jistěže může. Mé řešení je ale lepší. Všimni si: Delyth velela zcela bezchybně, ale nejednou potřebovala podporu ve formě tvé Xartské přirozené autority. Mladičká kapitánka, co vypadá spíš jak nezbedná studentka, bude od kosmoplavců vždy přehlížena. To je věc zažitě psychologie. Budeš-li kapitán ty, zmíněný efekt nenastane, naopak. Svazoví obyvatelé se ve svém nitru Xart'anů bojí. V podstatě nic víc než autoritativní funkci od tebe ani nečekám. Určitě ti došlo, že si nenechám příliš mluvit do toho, co chci nebo nechci dělat.“

Xart'an se kupodivu ani nerozzlobil. „Hlavně aby tobě zas došly i jiné věci,“ řekl nevzrušeně, a kývl. „Dobře. Budu kapitán. Odznak si vezmu. Ale nepotřebuji k tomu i její certifikát?“

„Doporučení a odpověď zní: ne a ne.“

„Obšírněji prosím,“ podotkla Plasticínka, neboť bylo zjevné, že Drke tento výrok nechápe.

„Odznak si neber,“ upřesnil hlas. „Patří Delyth. Nezaškodí, když má i druhý člen posádky kapitánskou licenci. Tobě jsem obstaral odznak jiný, a dokonce i certifikát. Sice jen Ferqlamský, což je někdy vnímáno o jednu příčku níže než Bokwerský, ale je co do platnosti rovnocenný. Protože vím, že ho nebudeš potřebovat, nebude ani chyba když ho budeš mít.“

To je dost složitá myšlenková konstrukce, pomyslela si Delyth. Inteligence stroje, uvnitř kterého jsme, bude zjevně vysoká.

Do velína mezitím vkročil robot, položil před Xart'ana jeho odznak i kartu se zmíněnou licenci, a zase odešel, aniž byl slyšet sebemenší zvuk pohonu nebo kroků. Jasně, řekla si Delyth. Jací jiní roboti by mohli sloužit na palubě špionážního korábu...

„Připadám si nepatřičně,“ potěžkal Drke zlatý kapitánský odznak.

„Nemusíš. Moje systémy pro tebe budou v xartissu, takže se můžeš postupně učit vše potřebné.“

„Mohou být v xartissu i pro mě,“ pokrčila Delyth rameny. „Nedělá mi to potíže.“

„Kolik jazyků vlastně umíš?“ podíval se na ni Xart'an.

„No... devět, plus unilang, samosebou,“ řekla trochu nesměle.

„Kračezog plutifruň zalbikš Antiqirsi?“ ozval se hlas.

„Silkejs inčvo,“ reagovala bezprostředně, načež opět vykulila oči.

„Co to mělo jako znamenat?!“

„To byla původní antiquayrovština,“ konstatoval hlas. „Ujistilas mě, že samosebou rozumíš i pradávnému Kroggovu jazyku. Takže deset plus unilang.“

„Kro- Kro- ?!“ škytla. „V životě jsem tak nemluvila!“ vyskočila.

„Ale teď mluvíš. Sama netušíš jaké jsou tvé schopnosti, Plasti-cínko Delyth.“

Chytila se za hlavu. Co za tímhle doopravdy vězí? Co se tu s nimi hraje?! Skutečnost, že během spánku zmizela na tři hodiny ze své kajuty, možná měla svůj hluboký důvod. A hrome!

Spustila ruce a podívala se do prázdna. „Asi už rozumím co jsi udělal,“ řekla pomalu.

„Pomohla by omluva?“ reagoval hlas počítače.

„Nech toho,“ mávla rukou. „Raději nám řekni své jméno.“

Nastalo ticho.

„Ech... promiň,“ vydechla. „Nechtěla jsem tak...“

„Nemám jméno,“ přiznal hlas. „Přesněji, ne takové jaké máš asi na mysli. Vadí to?“

„Rozhodně ne!“

„Ale ano, vadí,“ zasáhl Brinkant. „Přece na tebe nebudeme volat ty tam hej počkej?!“

„Rozumím, že vnímáte název jako něco jedinečně osobního,“ pokračoval hlas. „Dobře, jmenuji se Arknatago.“

„Ark natago? Ten skrytý?“ zašeptala mimoděk Delyth.

„Jedenáct plus unilang,“ konstatoval hlas. „To byl jazyk Decebu.“

„Už to raději nedělej,“ řekla prosebně.

„Nebyl to zlý úmysl. A nyní to nejzásadnější, abyste konečně měli jasno v situaci. Předpokládám, že jste oba rozumné bytosti a nezačnete bláznit.“

„Pomohlo by nám to v něčem?“

„Petrně ne.“

„Tak posloucháme.“

„Jsem Mechanician,“ řekl Arknatago.

*

13 – Protože

„Čím dál lépe,“ podotkla Delyth, když překonala šok.

Mechaniciané byli totiž stroje. Navíc velice nepřátelské stroje.

Jejich impérium leželo stranou Planetárního svazu, víceméně kolem planet Engrensisu a Yioxu, což je vlastně kousek od Homicingy. Nenapadaly sice svazové území, zato se vyznačovaly nesmiřitelnou krutostí vůči všem, kdo se odvážil vniknout k nim. Nikdo se zdravým rozumem by tam nezabloudil ani za zlaté tele, vykrmené trilibixiem. Osud živých bytostí, které se dostaly nějakému Mechanicianovi do spárů, byl strašnější než smrt.

Brinkant se nenechal vyvést z klidu. „Zvláštní,“ pravil. „Tak co ale děláš tady, ve Svazu?“

„Schovává se,“ zašeptala Delyth. Jiné vysvětlení nebylo.

„Zcela přesně,“ potvrdil Arknatago. „Každý Mechanician nemusí být nutně vraždící monstrum, čehož jsem, doufám, důkazem. To, že mě díky tomu mí soukmenovci nemají moc rádi, je asi jasné. Takže jsem raději tady v Planetárním svazu. A protože koráb, létající jen tak bez cíle a bez posádky nepůsobí moc dobře, jste tu.“

„Tak teď to konečně dává smysl,“ pochoval si Xarťan. „Žádné podivné dědictví?“

„Ne.“

„Žádný tsar Baarkudej?“

„Žádný.“

„Vida,“ usmál se na Plasticínku. „Jak je to prosté.“

„Ne, ještě není,“ poznamenala. „Arknatago, kam se poděla tvá původní posádka?“

„Rozešli jsme se.“

„V dobrém nebo... jinak?“

Vteřinová pomlka. „Rozešli jsme se nadobro.“

„Ou. A pro koho jsi prováděl tu špionáž nad Homicingou?“

„Mohla bys to už aspoň tušit. Pro Krogga.“

Ops! Delyth znovu zalapala po dechu. To byly šoky!

Tvor, takřečený Tagur Laňka Smrtiboh či krátce Krogg, se totiž vymykal všemu běžnému chápání. Sídlił údajně na planetě Anti-Quayru, která byla v těsném sousedství planety Gorkghann, a stručně řečeno dělal si co chtěl. Jeho záměry byly pro Svaz zhola

nepochopitelné, asi tak jako mravenec nemůže pojmout myšlenky a pohnutky člověka, stojícího u mraveniště. A nikdo s tím nedokázal nic udělat, neboť jeho moc byla... bezměrná.

„Neděláš si legraci...?“ vydechla rozechvěle.

„Ne. A přejdi prosím zpět do xartissu, ať nám tvůj společník rozumí. Asi v rozrušení se ptáš antiquayrovsky...“

Polkla. „No Leptone... skutečně zabil nějakého boha?“

„Nesvěřuje se mi, Delyth.“

„Jasně. Ten úkol jsi měl od začátku neboš ho dostal až časem?“

„Až v průběhu vašeho výletu. Přesněji krátce před tím, než tě napadlo zapojit se do dopravy na Homicingu.“

„A napadlo mě to...?“

„Inu... to asi není podstatné, co?“ řekl vyhýbavě Arknatago.

Plasticínka jen unaveně sklonila hlavu. Jasně, běželo jí myšlenkami. Totálně intuitivní ovládání. Aby také ne, když mi celou dobu leze do hlavy. A nejen že ve mně čte, ale také do mě zapisuje. Třeba jazyky během spánku. Mělo mi to docvaknout dříve.

„Možná mělo. Ale co bys změnila?“ podotkl Arknatago.

Zprvu chtěla radikálně protestovat, ale obratem jí napadlo, že to není projev zpupné nadřazenosti, ale prostý způsob, jak odpovědět na její otázku i rozčarování. Arknatago měl pravdu v dobrém i zlém smyslu. Asi by nezměnila nic podstatného. A kdyby náhodou chtěla, „rozmluvil“ by jí to aniž by si toho všimla.

Mohl být tohle důvod, proč sháněl novou posádku? Nedokázali jejich předchůdci skousnout že se jim někdo vrtá v hlavě?

Jenže Mechanician by si nemohl dovolit riskovat, že ho propuštěná posádka prozradí. Takže možná teď všichni bydlí s vymazanými mozky v nějaké Kanisalské chatrči, jejich jedinou starostí je sběr sladkých mlokínů, a šťastně žijí v klidu a míru s celým světem.

Anebo se rozešli opravdu nadobro. Hm!

Marné úvahy, okřikla sama sebe. To, že jí otevřeně sdělil pravdu o nadvládě stroje nad živou bytostí, není urážka, ale projev důvěry. I když jsou karty rozdány jak jsou, nechci ti už takové věci provádět tajně za zády, znamenalo to. Dal jasně najevo, co dělá, s tím, že toho nehodlá zneužít.

„Asi nic,“ přiznala nahlas.

„Poslyš, Arknatago,“ ozval se Xart'an. „Co ty místnosti? Jsou

normální?“

„Pro mě jsou normální,“ zasmál se hlas. Leptone, on ovládá i humor, podivila se Delyth.

„Myslel jsem jejich uspořádání. Zvláště astronomické observatoře.“

„Užívám v sobě trochu jinou práci s prostorem,“ ozřejmil stručně hlas. „To co vypadá jako průchody, jsou přenosové rámce z jednoho separátního prostoru do jiného. Nezáleží přitom z jakého do jakého. Takže pokud vás to nebude děsit, můžete chodit z jakékoli prostory rovnou do libovolné jiné, a tím pádem není třeba zabývat se tím, jak jsou za sebou řazeny.“

„Mechanicianský vynález?“

„Anti-Quayrský, ale mají ho kromě nás třeba i Lastakarijci.“

Ztěžka vzdychla. „Dobře. Poslední dotaz. Proč zrovna my dva?“

Arknatago chvíli mlčel. Proč asi? pomyslela si Delyth. Neví? Nebo ví, ale zvažuje jak to sdělit?

„Protože,“ řekl hlas.

*

14 – Pláž

Delyth se pohodlně rozvalovala na lehátku. Kolem bylo zlatě písčité pobřeží, zalité modrobílým jasným sluncem. S tváří zakrytou před dotěrnými paprsky naslouchala tichému šumění dýmavého příboje.

Slunce byl Brinkantův nápad, pláž a oceán zas její.

„To mě popracuj!“ zvolal Brinkant ohromeně a vyskočil z křesla, což u něj znamenalo neskutečné citové pohnutí. „On prohrál!“

„Co-?“ nadzvedla prstem okraj plážového klobouku aby na svého společníka viděla aspoň jedním okem, a současně aby se znovu, již po několikáté, ujistila že okolní scenérie není pouhým snem.

Že má Arknatago uvnitř svého trupu snad nespočet všemožných sekcí, už jí nepřekvapovalo. Ale že si mohou objednat i pláž a moře, jí nešlo na rozum.

Včera se rozhodla zjistit, kde má tahle scenérie konec. Předpokládala, že skutečný písek bude po pár metrech končit, a zbytek bude dokreslen videoplastikou. Jenže když za sebou měla hodinovou chůzi střídanou s klusem, a útesy i vznosné stromy, pod nimiž původně seděla, se staly jen maličkými symboly na vzdáleném obzoru, musela přiznat že prohrála.

Dnes už to neřešila. Prostě se ocitli v nějaké dočista jiné úrovni techniky, která dovolovala věci, běžně označované za zázraky.

A přitom je to JEN nějaký koráb, ve službách Krogga Ramose, připomněla si. Jaké možnosti má asi sám Ramos?

Xarťan teď stál před projektorem, a nevěřícně rozhazoval rukama. „Hórgandév prohrál! To snad není možné! To si dělají legraci!“

„Tak hlavně že tě to baví,“ pousmála se a spustila klobouk dolů. Trallongajský turnaj? Typicky mačistická záležitost, kde se drsníci řežou jak psi jen pro to, aby nakrmili své nedostatečné ego titulem nejtvrďšího bojovníka osmi galaxií. Kdyby ho vyhrál Skrčoun Přeskuhraný, bylo by to Plasticínce dočista jedno.

„Nevzbudil jsem tě, Svištíčku?“ zarazil se železný muž.

Usmála se, když slyšela milou zdobnělinu v Plasticínském stylu, a znovu nadzvedla široký kraj klobouku, aby úsměv zveřejnila. „Bez obav. Ráda slyším, když něco říkáš...“

„Už je hotovo,“ mávl rukou. „Vyhrál ten Asper od Lastakarijců. Jestli oni to náhodou neměli předem podplacené!“ vypnul projektor.

„Nech to plavat, a pojď- do moře,“ mrkla na něj. To malé zaváhání mělo na svědomí, že chtěla říci: pojď plavat. Byla by to sice slovní hříčka, ale vzhledem k železné Xart'anově konstituci bylo plavání ve vodě jedna z věcí, které ho nikdy nemohly potkat.

„Skvělý nápad,“ souhlasil Drke. Ještě si vložil do úst maličký krystal lahodného azraqu, a popošel blíž.

Vyskočila a zahodila klobouk.

Společně nakráčeli do průzračného moře.

Když Xart'anovi koukala z vln stěží jen hlava, zastavil. Delyth už dávno nestačila, držela se ho rukou za rameno.

„Dobrá hloubka? Zase jako minule?“ zeptal se.

„Jasně!“

„Tak pojď.“ Pomohl jí stabilizovat se, pak vložil dlaň pod její chodidla a když cítil, jak se napnula, jediným plynulým záběrem jí vyhodil vysoko z vody. Delyth prolétla vzduchem, sbalila se, provedla rychlou otočku a už zase rovná jako šipka zajela zpět do moře. Za chvíli se vesele vynořila u společníka a zábava mohla pokračovat.

Vztah Plasticínky a železného Xart'ana se za poslední nesmírně pohodové dny radikálně změnil, a Delyth by řekla, že výrazně k lepšímu. Jestli za to mohla jeho nenápadná snaha pronikat do tajů Vnějšku, nebo nepostřehnutelný vliv Arknataga, netušila a ani neřešila. Od jisté doby je obklopovalo tolik divných věcí, že nad nimi nešlo v jednom kuse žasnout. Jediné východisko bylo brát je prostě jako fakt.

A je to dobré východisko, pomyslela si Delyth, nohou hledajíc pod hladinou společnickovu ruku. Pěkně se opřela, a když přešla vlna, zpevnila tělo - a už letěla. Hodně vysoko. Vážila málo a Xart'anova síla byla obrovská, takže si s rozpaženými rukama skutečně mohla připadat jako nějaký z bělostných létavců, kteří se občas mihli nad pláží nebo nad mořem.

„Ještě nemáš dost?!“ zaslechla po čase jeho pobavený hlas, když se vynořila. Musela v duchu uznat, že má dobrý odhad. Tři desítky skoků rychle po sobě jí řádně rozbušily srdce a naložily do svalů příjemně pálicí únavu.

„Ani ne,“ vrtěla hlavou. „Ale už tě to asi nebaví, vid'? Dám ještě jeden a hotovo, dobře?“

„Tak pojď.“ Standardní výzva, mocný odpal, závrtný let proslu-

něným vzduchem, a návrat do jiskřivé náruče oceánu. Super!

Připlavala k němu a když se ho chytla kolem krku, vzal jí zlehka do svých ocelových paží a nesl z vln ven. Zavřela oči a užívala si to. Prostě paráda.

„Pití?“ zeptal se krátce, když ji jemně položil na lehátko.

„Dík, to zvládnú sama!“ zasmála se. Ale stejně se zvedl, a podal z blízkého chladicího boxu orosenou sklenku nápoje. Byl to od něj výkon, a Brinkant na sebe mohl být právem pyšný – manipulace s něčím tak křehkým jako sklenice byla skoro na samé hranici jeho možností.

„Díky, Xartíku.“

„Jo.“

Usrkla a všimla si, jak kovovým pohledem skenuje její tělo.

„Hm-?“

„Dočetl jsem se, co pro velkou část Vnějšáků znamená absence oděvu,“ řekl. „Vážím si toho.“

Delyth maličko zaskočil dech. Původně na něco takového ani nepomyslela; prostě to bylo pohodlné, nic víc. Ale Xartanova věta jí zasáhla s nečekanou silou.

„Ach jo,“ řekla a zvedla paži. Běžný „čvachták“ by pochopil a nechal se přitáhnout; takhle se musela zvednout Delyth. „To máš za to,“ řekla a odhodlaně ho políbila na tvář.

„I tenhle rituál už znám,“ řekl znatelně překvapeně. „Říká se na něj díky, že?“

Statečně polkla zklamaný nesouhlas. „Jo,“ zašeptala.

Chvíli na sebe zblízka hleděli mlčky.

„Zvláštní vnějšácká hra,“ řekl.

„Nevadí – když je pěkná, vyhovuje...“

„Nemám námitek,“ kývl.

Vtom se ze vzduchu u nich ozval Arknatagův hlas.

„Potřebuji vás na palubě. Raději rychle než pomalu.“

*

15 – Evakuace

Bez váhání se zvedli a proběhli průchodem, který byl umístěn pár kroků od lehátek, a ocitli se přímo ve velínu.

„Tady je rozpis, koho budeme sbírat,“ objasnil stručně Arknatago, a promítl seznam na panel. Současně se informace nahrály do Plasticínčina organizéru, který měla neustále na zápěstí.

Podívala se na zprávu. „Rozhodl ses doplnit si posádku?“

„To neřeš,“ doporučil jí stroze.

Delyth povytáhla obočí. „A co tedy máme dělat?“

„Budu brát na palubu různé bytosti. Umístím je do vstupního oddělení. Váš úkol bude co nejrychleji je přesunout do jejich dočasné sekce na mé palubě, aby se uvolnilo místo dalším. Když to nepůjde jinak, tak i násilím. Ale nepoškozďte je.“

„Moment... my ty lidi budeme unášet bez jejich souhlasu?!“

„Není vaše starost,“ reagoval Arknatago.

„Četl jsem, že počítačům ve Vnějšku někdy může přeskočit...“ naznačil Brinkant tiše, ale koráb ho slyšel.

„To není můj případ. Honem, do vstupní sekce!“

„Jasně, jen co na sebe něco hodím!“ reagovala Delyth.

„Vem si z pultu svou důstojnickou insignii, to stačí. Akce už běží!“ nařídil hlas korábu a sám sobě zavelel: „Start!“

Skokem se přenesli z hluboké prázdnoty zpět do prostoru Planetárního svazu. Po pravé straně viděli nějaký svět.

„To je Skaringa?“ ujistil se Brinkant, studující nápis na panelu.

„Správně. Zaměřuji. Pospěšte si prosím.“

Ne tak zcela přesvědčení o správnosti toho co se po nich chtělo, proběhli průchodem a ocitli se rovnou ve vstupní sekci. Na podlaze měla naznačeno osm kruhů, a v jednom z nich již stál očividně překvapený člověk. Pod paží držel ploché zavazadlo.

„Sankal Kra Demor, Skaringa?“ zvolala Delyth skarinžsky.

„Ano, to jsem já,“ potvrdil muž, a bylo vidět jak se mu ulevilo že v neznámém prostředí narazil na někoho, kdo mu rozumí. Navíc, na někoho velice krásného.

„První důstojník Delyth,“ ukázala na sebe. „Jsi součástí sběru osob. Neměj obavy, nic ti nehrozí. Tímto průchodem do sekce, která je pro tebe dočasně určena.“

Muž byl zjevně navyklý poslouchat autority, nepochybně důsledek tvrdé skarinžské morálky.

„Rozumím, důstojníku,“ kývl a bez protestů kráčel ke stěně, na které se rýsoval průchod s číslem jedna. „Bude to dlouhodobé?“

„Další informace později,“ odpověděla hladce.

Gestem otevřela vstup, a muž jím prošel. Poté se průchod samočinně uzavřel, a náhle se jeho číslo změnilo na dvojku.

Bylo to velmi zvláštní. V kruzích, které – jak záhy pochopili – představovaly výstupy z nezávislého teleportu, se objevovaly různé bytosti. Osamocené, dvojice, trojice i celé skupinky. Mladí, dospělí, muži, ženy, od pohledu bohatí i nepochybně chudí, starci i děti. Bylo třeba je co nejdříve provést průchodem do nové sekce, jejíž číslo po každém úspěšném sběru vzrostlo o jedničku.

Plasticínka v rychlém sledu ověřovala dotazem identitu osob a spolu s Xarťanem plnili Arknatagovo zadání. Byl tohle účel, proč jsme se dostali na palubu inteligentního stroje? napadlo jí.

„Dangsta Zwur?!“ vyjekla zanedlouho při pohledu na novou položku seznamu svého organizéru. „Jejich řeč neumím-!“

„Bez obav,“ reagoval Arknatago. V teleportech se objevili dva obyvatelé, Delyth by tipovala že nějakí montéři.

„Rozumíte unilangu?“ řekla s obavami.

„Rozumíme, ale můžeme klidně dál mluvit kezwursky,“ ujistil jí jeden z nich. Teprve pak si uvědomila, že slova, která užila, nebyla v unilangu, ale v planetárním jazyce!

Pokud jsem měla pochybnosti o tom, zda do mě Arknatago něco zapisuje, otázka je jasně vyřešena, pomyslela si. Stejně je to ale úžasné, o to víc že spolu s novou řečí automaticky získává i správné mluvnické znalosti. Když se během přijímání osob už potřetí přistihla, jak naprosto plynne a spontánně skládá fráze ve zcela neznámém jazyku, přestala to řešit.

Většinou to bylo snadné. Bylo vidět, že to přenášené bytosti nejspíše čekaly. Někdy se to ale zkomplikovalo. Lidé lidé se chovali váhavě nebo se vzpírali, někteří měli dokonce strach.

V průběhu přemísťování Delyth ocenila fakt, že jí Arknatago nedal čas se obléci. Určitou část případů vyřešila hladce právě proto, jak zapůsobil její vzhled ve spojení s důstojnickým odznakem. Prostě, tak to chodí.

Xarťanova role se měnila případ od případu. Někdy byl jen

průvodce ke vstupu, občas se představil jako palubní technik, jindy byl ochranka, sem tam mohl být sám sebou – tedy kapitánem, a ponejvíce jen stál trochu stranou a tvářil se jako kovová socha.

Jen jednou musel zapůsobit svou autoritou. Jeho metoda nijak nevybočila z přímého Xartského rámce.

„Vstupte, nebo vás rozčvachtám!“ prohlásil děsně železným hlasem. Oslovená dvojice si moudře vybrala první možnost.

Stěny vstupní haly se lehounce chvěly, jak se koráb nepochybně teleportoval napříč vesmírem jak splašený, a přenášel další a další bytosti. Delyth počínala zmáhat únava. Možná i protože případy, kdy se sebranými osobami nebyla kloudná řeč, počínaly houstnout.

„Děkuji, hotovo,“ ozval se konečně vysvobozující hlas. Plasti-cínka si bezvládně sedla tam kde zrovna stála. Na průchodu, připraveném pro další osazenstvo, se skvělo číslo tři sta patnáct.

Tentokrát to nebyla společenská zdvořilost, když dovolila Brinkantovi, aby ji zvedl a odnesl. Byla úplně vysílená. Chvilí stál jakoby přemýšlel, pak vykročil k průchodu. „Koupel!“ nařídil kovovým hlasem. Prošli uzávěrem a skutečně se ocitli v hygienické sekci. Položil ji do vany plné prohřáté vody s pěnou.

„Jak ti mohu pomoci s regenerací?“

„Nepotřebuju nic,“ zasípala stěží srozumitelně. Krk děsně bolel, ale doplnila: „Za chvíli jsem v pohodě...“

„Běhalas tam a dirigovala jedenadvacet hodin,“ zavrtěl hlavou. „To byla náročná úloha. Takže...?“

„Jen trochu... oddechnu. Zvládám, fakt. Kolikrát jsem zařizovala tvoje věci i pětatřicet hodin v kuse...“

Upřeně na ní hleděl. „Nenapadlo mě, jak moc jsem tě zatěžoval.“

„To nic,“ vydechla se zavřenýma očima. Pak si ale řekla, že by měla dát najevo jak jí ta slova potěšila.

„Dělala jsem to pro tebe ráda...“ zašeptala.

„Ráda...? Co na to mám správně říci?“ podotkl, ale Delyth neodpověděla, protože usnula.

Xartan se posunul o trochu blíže, usadil se a proměnil v železnou sochu. Jen nepatrný jas v kovových očích signalizoval, že dává pozor aby jeho Svištičkovi náhodou ve spánku nezmizela hlava pod hladinou. Čvachtákům to prý vadí.

*

16 – Agrese Prezidiálů

„Arknatago? Co dělají naši noví cestující?“ vkročila Delyth do velína, zabalená do veliké hebké osušky, se šálkem horkého vonícího nápoje v ruce. Velmi příjemné zdřímnutí v koupeli jí obnovilo síly a inhalace horkých par zregenerovala i hlasivky.

„Nic a všechno, Delyth,“ řekl hlas. To byla divná odpověď.

„Vysvětlí mi to lépe,“ vyzvala ho.

„Nebyli to cestující. Evakuovali jsme lidi, a v současné chvíli je ani nemáme na palubě. Už jsou přemístěni na jiné lokality.“

„Evakuovali? Co se dělo?“ Zastavila u pultu, odložila hrnek a vyvolala si zprávy.

„U Leptona,“ vydechla. „Břinkante! Kde jsi! Pojd' sem, hned!“ zvolala do organizéru.

„Co se děje?!“ vlétl železný muž do místnosti v domnění, že se dívce něco stalo.

„Já asi špatně čtu,“ ukázala na panel.

Xart'an se zahloubal do zpráv a pak jen zavrtěl hlavou. „To je nějaký výmysl, ne?“

„Zprávy jsou přesné,“ upozornil je Arknatago. „Něco příšerně velkého se nepovedlo. Planeta Homicinga, na kterou jsme vozili ta energetická zařízení, již neexistuje. Co horšího – neexistuje už ani slunce, kolem kterého obíhala.“

„Co-že?! Tvrdíš mi, že Homicingani dokázali zničit hvězdu?!“

„Nebyla to zbraň, co chystali v podzemí, ale zafungovalo to stejně. Vlastně mnohem hůře. Nejde jen o planetu a slunce. Zničí to celý vesmír.“

„Kecáš! Jak může nějaká zbraň, jakákoli, způsobit konec vesmíru?! To je přece hloupost. I sebevětší exploze, třeba sloučení těžkých supernov, jsou jen zanedbatelné prskavky vůči Vnějšku!“

„Chystali zcela převratný fyzikální experiment - degradovat vakuum na nižší energetickou hladinu,“ upřesnil Arknatago. „Je to něco jako vypnutí elektrické sítě. Změna se šíří rychlostí světla na všechny strany. Kdybychom v tu chvíli byli v soustavě Homicingy, zmizeli bychom beze stopy jako oni...“

„No teda...“ Delyth se musela opřít o pult. Tohle by podrazilo kolena i silnějším povahám. „To jsme měli vážně kliku!“

„Zčásti. Průzkum, který jsme provedli, odhalil s předstihem velmi

„Nikdo? A co... sám Krogg?!“

„Nic neříká,“ sdělil Arknatago po krátké pomlce.

„Není to nakonec jeho dílo? Nenaštal ho někdo...?“

„Nic neříká,“ zopakoval hlas korábu.

Delyth mimoděk posunovala mapu vesmíru na všechny strany. „Přece se na to jen tak nebudeme dívat! Planety nepochybně spustí evakuační plány. Dobrá, nebudeme vozit materiál, ale můžeme vozit lidi!“

„A co my?“ podotkl věčně Brinkant.

„Jak co my?“ nepochopila hned.

„Jestli je pravda, co tady čtu,“ ukázal na panel, „tak zdejší Vnějšek přestane zhruba za půl století existovat. Jak zajistíme my svojí budoucnost?“

Delyth se zarazila. Veškeré představy o jejich budoucnosti se pochopitelně opíraly o Svaz planet. Sdružoval více jak tři sta obydlených světů, nespočet kolonií a dokonce sedm oblastí dislokovanych v sedmi malých satelitních galaxiích. Byl to tak obrovský celek, že vlastně nikoho ani ve snu nenapadlo, že by ho mohlo postihnout cokoli fatálního.

„Je kam utéct?“ řekla váhavě.

„Podle toho z jakého hlediska,“ upřesnil Arknatago. „Jestli hledáš řešení pro lidský život, tak ano. Jestli pro Planetární svaz, tak ne.“

„Jaké stanovisko k tomu zaujalo Svazové Prezidium? Vědí to?“

„Vědí. I když se ta zpráva zatím dostala jen na Bokwer, Gorkghann má své špicly všude. A Gorkghannské Svazové Předsednictvo zrovna aktivuje svou armádu.“

„Armádu? Takže mají nějaký plán?“ ptala se s nadějí v hlase.

„Mají, ale vůbec ne dobrý. Zdá se, že chtějí zprávu o katastrofě utajit jak nejdéle to půjde.“

„Možná vědí proč. Pokud vypukne panika, už se nic nezachrání. Bude-li mezitím armáda evakuovat ohrožené světy, mohli bychom se přidat, co říkáš?“

„Nechtějí evakuovat...“

Delyth potřásla hlavou. „Neblázni. K čemu jinak armáda? Válka teď přece nemá nejmenší smysl!“

„Plánují izolovat Bokwer,“ řekl Arknatago.

Chvilku trvalo, než dokázala připustit něco tak šíleného.

„Prosímtě proč?!“

„Aby zabránili zveřejnění pravdy o situaci a tím šíření paniky. Když se nebude hlásit jedna planeta, propaganda to asi dokáže nějak vyžehlit. Ale kdyby se provalilo, že stejný osud čeká i ostatní...“

„To přece nemůžou!“

„Oni se o tom s tebou dohadovat nebudou,“ podotkl hlas.

„Zbláznili se?!“ vykřikla Delyth. „Dočista jim přeskočilo?!“

Ale Arknatago nic neříkal.

„Apsa!“ vytřeštila náhle oči. „Arknatago! Musíme ho dostat pryč!“

„Myslíš že bude souhlasit?“

„To je jedno!“ Divoce se vymotala z osušky, zahodila ji a zaútočila prsty na ovládací panel.

„Letíme pro něj?“ upřesňoval si přihlížející Xart'an.

„Přesně tak!“ odsekla, ale najednou se zarazila. „Promiň,“ obrátila se k Brinkantovi. „Nebude ti to vadit?“

„Je mi to jedno,“ ujistil ji. No pochopitelně, pomyslela si. Žárlivost je na Xartu také neznámé slovo. Tím lépe!

„A ty?“ podívala se ke stropu. Zvláštní, blesklo jí hlavou. Proč užívám tohle gesto? Je to snad podvědomá reakce na skutečnost, že jsme vlastně pod Arknatagovou svrchovaností?

„Nevadí mi to. Ale Prezidiáni nás nenechají na pokoji. Budeme muset bojovat,“ upozornil Arknatago.

„Bojíš se?!“ zarachotil Xart'an.

„Ani ne. V konečném součtu ale pro záchranu jedince zemřou možná desítky jiných. Rozhodnutí je na vás, já jen sděluji fakta.“

Delyth se zarazila. Hrome! Kolik jiných životů má cenu života někoho blízkého? Ale protože byla Svištík, okamžitě jí napadla alternativa. „Dobrá. Zavoláme si ho v předstihu. Letíme!“

„Tak jdeme na to! Start!“ zavelel si Arknatago.

Vesmír blikl a vynořili se v těsné blízkosti nádherné planety.

„Spojení!“ vykřikla naléhavě.

Arknatago bez problémů pronikl do Bokwerské informační soustavy, ve zlomku sekundy analyzoval pravidla komunikace, vlámal se do adresářů a vzápětí už otevřel hovor na soukromé Apsově lince. Jenže na panelu se objevil nějaký jiný obličej.

„Dobrý čas,“ řekl. „Jsem Gelpec, sekretář mistra pokrmů, Apsy

Vanimy. S čím vám mohu pomoci?“ Bylo vidět, že i když patrně potkal ve své službě leccos, to co teď zabírala kamera z Plasticíanky, ho přesto vyvedlo z míry.

„Jsem Delyth, první důstojník korábu Arknatago. Musím mluvit přímo s mistrem pokrmů. Neodkládej!“

„Lituji, to v danou chvíli nejde. Sdělte mi prosím o čem jde, informuji mistra pokrmů v nejkratší možné době.“

„Teď hned to přepni!“ zaječela Delyth.

Drke Brinkant se naklonil do záběru. „Okamžitě, Bokweřane. Nebo budu čvachtat!“

Sekretář ale nic nechápal. „Odmítám akceptovat jakékoli výhrůžky,“ řekl nepřístupně. „Můžete mi sdělit vaši záležitost, a já ji–“

Delyth utnula spojení. „Arknatago, jdeme na to. Dokážeš Apsu zaměřit?“

„Předtím ses pozastavovala nad tím, zda míním nějaké lidi unášet. K čemu se teď chystáš ty?“ podotkl hlas velmi jízlivě.

„K záchraně! Tak pomůžeš mi?!“

„Podívej se na mapu,“ vyzval ji hlas.

Pohybem ruky přepnula panel do režimu mapy. Orbit Bokweru se v pravidelných intervalech plnil množstvím značek, které signalizovaly mnohačetné výstupy z teleportu.

„To jsou Prezidiální síly,“ upřesnil Arknatago.

„No tím hůř, utíká nám čas! Tak můžeš ho zaměřit?!“

„Stihl jsem jen lokalizaci do třetí úrovně. Víc ne. Spustili rušení. Ale vypadá to, že je doma.“

Hlas udělal krátkou pomlku. „Chceš ho tedy vyzvednout?“

„Ano! Jenžes říkal...“ zarazila se Delyth.

„Říkal. Ale mohu to udělat i tak, že se spokojím s pasivní rezistencí. V tom případě musíme dolů všichni. Výsadkový modul by neuspěl, kdežto moje ochranné prostředky to na určitý čas dovolí,“ ujistil ji hlas.

Plasticíanka se znovu podívala na mapu a zamrazilo jí. Prezidiální jednotky právě zahájily ofenzívu.

„Dočista jim přeskočilo,“ zašeptala šokovaně. „To chtějí vyhladit celou planetu?!“

„Ne, jen ničí všechno co má teleport. Pravda o rozsahu zkázy nesmí opustit Bokwer. Dá se čekat, že se to lidem dole asi hodně

nebude líbit. Podívej se!“

Na mapě propukl chaos. Všichni si mysleli že jde o globální napadení. Značky se míhaly v divém reji, bylo vidět, že se plno lodí snaží uniknout, a Prezidiální síly jim v tom bránily. Docela nedaleko jedna malá loď odvážně proletěla uzavíracími formacemi a ve strmé křivce svištěla pryč.

Delyth ji dotekem zobrazila. Velký Leptone! Taková kraksna! Tu snad vyhrabali někde na šrotišti?! pomyslela si. Možná právě proto nestála agresorům za pozornost – a zbědovaná rachotina vzápětí zmizela teleportem pryč.

„Pokud nese zprávu, už všichni Prezidiáni prohráli,“ řekl Brinkant.

„To také, ale právě jsme viděli něco hodně zvláštního,“ komentoval to Arknatago. „Má detekce říká, že ta loď nějakým neznámým způsobem ochromila zbraně okolních prezidiálních lodí, takže nemohla být napadena. Navíc vidím, že měla na palubě pár desítek tun trilibixia. Zajímavé. Patrně tu i jiné vlivy mají své zámysly...“

„Apsa!“ vzpamatovala se Delyth. „Arknatago! Jdeme dolů! Hned!“

„Tak se držte,“ opáčil hlas. Mohutná loď prudce změnila let a vyrazila v parabolické dráze ke vzdálenému obzoru. „Apsu máme na večerním horizontu,“ informoval je počítač.

Na části panelu se objevilo schéma lodi, na kterém počaly naskakovat fialové kroužky, chovající se jako kruhy po kapkách deště na kaluži. „Zásahy,“ komentoval to hlas. „Střílejí po nás.“

„Můžeš zničit jen jejich zbraně?“ zamračil se Brinkant.

„Omezeně; ale moc to nepomůže,“ upozornil Arknatago. „Křížujeme Prezidiální šiky v pravém úhlu. Ti, co na nás vystřelili, už jsou daleko za námi. Pokud jste ale změnili názor, mohu zapnout aktivní obranu a vypálit si v předstihu bezpečný koridor skrz jejich formace.“

„Zadrž!“ zvolala Delyth a učinila prosebné gesto ke Xartanovi. „Bez urážky: ty netušíš, co je to povinnost. Myslíš, že to Prezidiální vojáci dělají rádi, nebo dokonce s potěšením? Jsou to jen nástroje, tak jako všichni žoldáci. Nemají na výběr - plní rozkazy. Možná zcela absurdní rozkazy, ale tak armády fungují. Pokud nás to nezastaví, nechme je na živu...“

„Nezastaví. Jen časově omezí na dobu kterou má obrana vydržet,“ reagoval nevzrušeně Arknatago.

Brinkant lhostejně pokrčil rameny. „Že jsi to ty...“

Maličko hořce potřásla hlavou. Na chvilku jsem podlehla sebe-klam, že když se Xarťan chová ke mně vstřícně, že přehodnotil svůj postoj k biologickým rasám. Ani náhodou. Jde přece jen o podřadné čvachtáky...

Nebyl čas to rozebírat. Zdánlivě nesmírně pomalu se posunovali orbitální trajektorii nad prezidiálními šiky. Vůbec to nevypadalo, že každou sekundou překonají třináct kilometrů. Teprve v závěru dráhy Arknatago výrazně zpomalil a vnořil se dolů do atmosféry.

Ta se již počala plnit nespočtem strojů, mířících vzhůru. Bokwer pochopil co se děje a snažil se přežít.

„Sběř! Sběř!“ sekl dvě slova Arknatago, a vzápětí koráb nemilosrdně rozdrtil na kousíčky a plameny kolem sebe sežehl dvě civilní lodě, které se mu náhodně dostaly do dráhy.

„Do Kelu!“ zvolala Delyth. „Nemůžeme se jim-?“

„Nemůžeme. Sběř! Sběř!“ odvětil hlas. „Ale teleportuji je před nárazem na palubu. Napadlo mě, že by ti to bylo líto...”

„Díky moc...” vydechla. „Nemusíš mi to hlásit...”

„Nebudu. Teď skenuji...” hlásil Arknatago. „Nad vládním městem kotví Prezidiální bitevník, a hodně se mu nelíbí, co tu vyvádím. Budu muset přistát opodál, protože po mě pálí jak vztekly a kdybych se přiblížil k Apsovu domu, moc by toho z něj nezbylo. Apsa navíc nemá teleportovou značku. Pošlu vás až k němu, zkuste jí na něj umístit. Pak vás všechny vezmu na palubu a mi-zíme!”

„Jasně - ale dej mi něco na sebe!“ vyzvala ho Plasticínka, jejíž ohromená mysl teprve nyní zjistila i tuto podružnou skutečnost. Do velína zakrátko vkročil robot, a podal jí jakýsi náhrdelník.

„Počkej – myslela jsem nějaký rozumný oděv!”

„Tohle je nejrozmnější co si můžeš vzít,“ řekl Arknatago. Výsadek za dva, jedna teď!”

Delyth se ani nestačila leknout, a ocitla se někde v přírodě. Vedle ní se stejným způsobem zhmotnil Brinkant.

Nahoře v obloze, ozářen krvavým svitem zapadajícího slunce, visel jako hřmící démon zkázy obrovský temný bitevník, plivající kolem sebe kaskády zničujícího ohně. Z nebe pršely spálené a rozervané letouny, nechávající po sobě stopy hustého dýmu.

Kde to jsme?! Tomuhle říká Arknatago „až k němu“? Vlastně – rázem se uklidnila. To je přece Apsova zahrada! No ovšem.

„Pohyb!“ vykřikla.

Rozběhli se k domu. Brinkantovy nohy nechávaly v pěstěném trávníku hluboké krátery. Byl to pro něj příliš měkký terén.

Zahrada končila, ocitli se na okraji parkoviště. Tam vládl chaos. Dva nevelké dopravní moduly zrovna odlétaly riskantní trasou co nejnižše nad střechami zástavby. Vpředu čekal poněkud větší letoun s otevřeným vstupem, obstoupený několika ozbrojenými androidy. Dva jiní právě chvatně provázeli nějakého člověka-

Apsa!

„Apso! Sem! Sem k nám!“ vykřikla Delyth v běhu.

Mistr pokrmů se zarazil a upřel na ně užaslý pohled. To samé udělali i androidé, ti si ale všimli něčeho jiného.

„Xart'an! Palte!“ velel jeden synták. Viděl pádící dívku a v patách dusajícího Xart'ana a vyložil si to tak, že je člověk v ohrožení.

Hlavně zbraní se zaměřily na železného muže a vyplivly smrtenosné poselství. To byla velká chyba.

„Xart! Xart!“ zařval Drke Brinkant a řítil se se zatnutými pěstmi přímo skrz palbu na střelce.

Něco ostře praskavě zaznělo a s běžící Delyth cosi škublo do strany. A znovu! Náhrdelník, uvědomila si. Generuje nějaké pole, co mě chrání před náhodnými nebo odraženými projektily!

„Nestřílet! Nestřílet!!“ zaječela co jí plíce stačily.

Ozbrojenci se zarazili jenže to už mezi ně vlétl rozzuřený Xart'an.

„Ne! Drke, ne!“ Nedbaje vlastního ohrožení, vrhla se Delyth do divokého chumlu vířících ocelových pěstí a syntetických úlomků. Xart'an se zarazil a poohlédl. „Pozor, trochu to tu létá...!“

„Nedělej to! Prosím!“ skočila mu kolem krku a napráhla ruku proti syntákům. „Zbraně okamžitě pryč! Apso, u Leptona, zastav je!“ křičela, a snažila se vlastním tělem tvořit štít železnému obrovi.

„Všechno stop!“ velel duchapřítomně mistr pokrmů, i když sledoval Brinkanta vyloženě s nedůvěrou.

„Díky,“ špitla Delyth a seskočila zase na zem. Cítila nesmírné ulehčení a určitou hrdost nad tím, že dokázala Brinkanta zadržet. Xart'ský vztek vzplane snadno a není lehké ho zastavit. Prokličovala mezi stojícími i rozdrčenými androidy až k Apsovi. „Známe se, vid'?!“

Pár okamžiků na ní vyjeveně zíral, a bylo zřejmé že to není její tvář, co ho fascinuje. Pak se vzpamatoval. „Velký Leptone! Tys ta

Plasticínka, které jsem zařizoval kapitánskou licenci, že?“ rozpomněl se. „Co tu prosímte děláš? Ale to není důležité. Odlétáme, protože nás támhle ten zmetek -“ hodil palcem ke řvoucí obloze, „chce pozabíjet. Honem na palubu, a mizíme! Do Kelu! Zas něco!“ reagoval na další obrovský koráb, který s ušitrahajícím burácením rázové vlny i rachotem drcených staveb právě sedal nedaleko do brownfieldu.

Vládní bitevník do něj divoce pátil z klasických i energetických zbraní, ale nezdálo se, že by si toho obří loď nějak zvlášť všímala.

„To jsme my! Mizíme, ale k nám!“

„To je tvoje loď?“ užasl.

„Ne. Jehol!“ ukázala na Xartana a než mohl Apsa protestovat, navlékla mu teleportovou značku na ruku.

„Ou,“ stáhl obličej do grimasy. „Mysleli jsme, že-“

Okolí bliklo a místo otevřené válečné scenerie stáli v tichém vstupním doku.

„-že...“ zadrhl se Apsovi hlas. Rozhlédl se. „Jsme na palubě?“

„Jsme,“ oddechla si Delyth. Učinila velmi rozpačité omluvné gesto, a otočila se k mistrovi pokrmů zády. „Hrome, Arknatago! Ty šaty!“ zvolala dopáleně.

Tentokrát robot donesl něco mnohem lepšího než jen náhrdelník, a Delyth konečně mohla klidněji dýchat.

„Takže, mistře-“ otočila se k Apsovi, ale ten ji přerušil.

„-můžeme sem vzít ještě někoho?! Prosím!“

„Arknatago-?“ obrátila se Plasticínka na koráb.

„Jsem na odletu, ale můžeme se vrátit,“ oznámil.

„Ohrozí nás to?“

„Přiměřeně.“

„Koho ještě vzít?“ obrátila se k Apsovi.

„Syntáky z mého domu.“

Delyth bez váhání kývla. „Dobře, jdeme na to. Arknatago-?“

„Půjdu tam já,“ přistoupil k nim Brinkant. „Já totiž tomu tvému ochrannému šperku moc nevěřím.“

„Bez obav,“ usmála se. „Je spolehlivý.“

„Nemám obavy. Prostě jen říkám co udělám.“

„Není třeba,“ uklidnil je hlas, a v doku se objevil nejen Apsův živý ale též syntetický, rozbitý i nerozbitý doprovod.

Delyth se příliš nepodivila - Arknatago předtím určitě stejným způsobem zachraňoval i posádky lodí, s nimiž hrozilo že se srazí.

„Proč u nich nepotřebuješ značku?“ vyjádřil ale údiv Xart'an.

„Značka je třeba k bezvadnému přenosu,“ vysvětlil Arknatago. „Nezávislým teleportem lze ve skutečnosti přenést i neoznačený objekt, ale hrozí nějaká nepřesnost. Mohlo by se stát, že se dotyčný cíl nepřenese celý.“

Přemísťovat lidi s chybějícími částmi těla není moc uspokojivé, takže Svaz tento způsob teleportu nekompromisně zakázal. Já ale užívám Mechanicský agregát, čtyřicetkrát přesnější. Takže riziko v dotčených případech bylo menší zlo.

Každopádně, odlétáme! Už mi začíná být dost horko!“

*

17 – Snaha a přiznání

„Takže nesmírně děkujeme za záchranu životů,“ řekl Apsa, a mluvil jménem všech, kteří se ať plánovaně či neplánovaně ocitli na palubě Arknataga.

Neuspořádaný a vylekaný houf Bokweřanů za ním se uctivě uklonil. Všichni byli dosud v šoku nejen z toho, co se stalo s Homicingou, ale hlavně z toho, jak se k nim Planetární prezidium zachovalo.

„To je barbarské,“ šuškali si mezi sebou.

„Opovrženíhodné!“

„Nejen to. Trestuhodné!“ rozkládal nějaký znatelně lépe oblečený Bokweřan.

Apsa měl jiné záměry. Zatímco poničené androidy si vzal k reanimaci Arknatago, jeho další starostí byli lidé na napadené planetě. Nejprve ale chtěl urovnat neúmyslnou roztržku.

„Hluboce se omlouvám za omyl, kterého se můj doprovod vůči tobě dopustil,“ rozhodl se odvážně vyřešit vztah s mohutným Xarťanem. „Mohu to hloupé nedorozumění nějak odčinit?“

Když mu Delyth slova přeložila, Brinkant se zazubil. „Nestojí za řeč. Co chtěli, dostali.“

„V pohodě,“ pravila k Bokweřanovi.

„Děkuji,“ uklonil se znovu Apsa. Obrátil se k Delyth a pousmál se. „Snad mohu aspoň pár sekund věnovat tomu, abych řekl, jak nesmírně ti to sluší, důstojníku Delyth. Předtím i nyní. Nicméně, mohli bychom sebrat ještě i jiné lidi?“ tázal se.

„Máš tam blízké osoby?“ řekla trochu překvapeně. Bylo divné, proč Apsa zachraňoval syntáky, když teprve nyní přišla řada na lidi.

„Ne. Žádné mě blízké osoby tam nejsou. Kdo z mých známých mohl, už vyrazil vlastními silami. Ostatní jsem poslal ve svých modulech, které jste nejspíš viděli odlétat...“

„Proč jsi neletěl také?“

Pokrčil rameny. „Nevěřil jsem, že by se něco takového mohlo stát. Ta strašná zpráva ohledně Homicingy se nedostala nikam než k povoláním osobám. Bokwer je přece důstojný, důvěryhodný a civilizovaný svět! Jak nám tohle mohli udělat?!“

„Očividně mohli. Koho jsi tedy měl na mysli?“

Mávl rukou do prázdna. „Někoho. Lidi se snaží zachránit, ale

sestřelují je jak vrabce. Můžete-li prorazit blokádu, seberme koho půjde. Dříve či později se ta děsná zpráva stejně rozkřikne, a mám velké obavy že žádná z jiných planet nebude zkoušet evakuovat občany Bokweru. Všichni budou mít vlastních starostí nad hlavu. Takže lidem co tu zůstanou bez teleportu, nezbyde moc šancí.“

„Prezidiální armáda sice nepatří k nejslabším,“ připustil Arknatago, „ale poškození opravím tak do dvou hodin.“

Delyth jen zadržela dech. Prý – nepatří k nejslabším! Mechanician vlastně celých dvacet tři minut mlčky odolával zuřivé palbě vesmírné armády! Jako důkaz o poměru sil to bylo výmluvné.

„Pak bychom to mohli zkusit znovu,“ pokračoval hlas. „Zbývá jedna otázka, mistře pokrmů: kam ty lidi chceš umístit?“

„Už jsem o tom přemýšlel. Někam daleko. Zatím nikdo netuší, zda ta strašná věc, co se šíří z Homicingy, půjde zastavit. Takže aspoň nějakých sto srků. To by jim mělo zajistit dožití. A jak v tom čase naloží se svou budoucností, už bude na nich.“

Náhle učinil omluvné gesto. „Já mluvím jako kdyby mi tento koráb patřil. Promiňte. Je to jen můj návrh, který předkládám coby uctivou prosbu. Je mi jasné, že i vy máte v dané situaci někoho, kdo potřebuje vaši pomoc...“

Delyth se trpce pousmála. „Vlastně ani nemáme, milý Apso. Má rodná Plasticinga mě vyvrhla když mi byl rok, a kapitán opustil svůj svět kvůli absurdně přemrštěným byrokratickým požadavkům. Bokwer je na tom podle mého momentálně nejhůře. Pojďme se tedy zaměřit na něj.“

„Kapitáne-?“ podíval se Apsa na Xart'ana.

„Souhlas,“ řekl železný muž, aniž věděl oč šlo. Stačilo mu, když k němu Delyth vyslala nepatrné přikývnutí.

„Tedy domluveno,“ uzavřel mistr pokrmů. „Mám ještě jednu prosbu: protože myslím, že Bokwer je zavřen, můžeme převést moje konto na váš koráb? Byli byste ochotni stát se dočasně správci mé hotovosti?“

„Pokud nám dáš takovou důvěru...“ povytáhla Delyth obočí. Transakce znamenala, že jim Apsa věnuje všechno své jmění, a nebude mít jiný způsob jak ho od nich v budoucnu dostat zpět kromě víry v čestné jednání.

„Ovšemže dám.“

Přikývla.

Dvě hodiny uplynuly v napjaté, neklidné atmosféře. Bokweřané byli postupně umístěni do již známých variabilních oddělení, a Arknatago konečně ohlásil: „Můžeme!“

„Provedeme další nízký průlet,“ informoval je koráb. „Nemají značky. Čím blíže, tím přesněji budu moci teleportovat.“

„Bude-li jak, pokus se analyzovat koho přenášíš,“ poprosila Delyth Arknataga. „Bylo by kruté teleportovat například rodiče a děti nechat dole...“

„Udělám co půjde,“ slíbil hlas.

„Břínkáčku, zavel...“ pokynula Plasticínka ke kapitánovi.

„Tak tedy start!“ pronesl důrazně Xarťan.

Koráb se vynořil těsně u Bokweru.

Tam vládla doslova válečná vřava. Na první pohled bylo znát, že záměr Prezidiálních vojsk se navzdory usilovné snaze naprosto nezdařil. Palba sice srážela zpět do atmosféry většinu prchajících, ale Bokwer se bil jak smrtelně raněný lev. Některé civilní Bokwerské letouny dokonce bez ohledu na sebe útočily na prezidiální lodě ve stylu sebevražedných náletů! Ti, kteří přece jen pronikli blokadou a dosáhli teleportové výšky, okamžitě mizeli s černými záblesky odchozích teleportů.

Prezidiáni však stříleli dál! Delyth zamrazilo. Být na palubách válečných lodí lidé, pochopili by strašlivou marnost další blokády, a zanechali by svého hanebného počínání. Jenže akce pokračovala, takže prezidiální stoje byly nepochybně obsazeny syntáky!

„Jsou to samí syntáci bez trojjediného zákona,“ zašeptal otřeseně Apsa, kterému to také došlo.

„Jo. Dolů!“ vzkřikla Delyth, aby se protrhla z ustrnutí nad zbytečným globálním masakrem.

Horizont se zhoupl, a na plášť korábu počaly dopadat první zásahy.

„Sběr bez dalšího hlášení,“ konstatoval netečný hlas Arknatagův, který počal z povrchu, posetého požáry a troskami, přenášet lidi.

„Tady nejsme nic platní!“ popadla Delyth Apsu za ruku. „Jdeme do vstupní sekce, páskovat zachráněné do sekcí. Už vím jak na to!“

„Ještě značky!“ připomněl Arknatago a vzápětí robot přinesl svazek přívěsků. Nebyly to ale teleportové značky. Tyto měly jediný kruhový terč podobný sportovní medaili, ve žluté nebo červené barvě. „To jsou-“ začal hlas.

„já vím!“ zvolala Delyth, popadla přívěsky a běžela k průchodu.

Bylo na čase, protože počet Bokweřanů, kteří se zmateně objevovali ve vstupu, rychle rostl.

Ujali se jejich rozdělování, takže se jim nakonec podařilo vytvořit rozumný kontinuální proud osob. Když nově sebraní viděli, co dělají jim podobní před nimi, mnohem klidněji a ochotněji je napodobovali, a Delyth s Apsou si ušetřili mnoho přesvědčování.

Pomohla též krabice s drobnými pamlsky, přinesená odkudsi jedním z robotů. Její obsah a Plasticínčin úsměv vhodně pomohl zmírnit trauma těch nejmenších ze sebraných osob.

Díky proudu lidí také mohli několikrát kolemstojící požádat o pomoc - to v situaci, kdy se na palubu dostala osoba s omezenou schopností pohybu. Dva Bokweřané se vzápětí sami nabídli, že zůstanou a budou připraveni přiložit ruku k dílu v dalším podobném případě.

K využití také přišly přívěsky, kterými Delyth značkovala zraněné osoby. Žlutá lehce, červená těžce. Což znamenalo, že Arknatago má na palubě i nějaké mechanolékaře, kteří lidem věnují potřebnou péči. Všímavá Delyth dokázala poznat, že některá zranění pocházejí od zřícené infrastruktury, a jiná naopak svědčila o tom, že Arknatago „sbíral“ i osoby, padající k zemi ve zničených strojích.

Během sběru koráb pozval Apsu na chvíli stranou, aby zadal kódy pro převod jeho financí. Kupodivu se povedlo, i přes chaos, který zachvátil planetární bankovní systém.

„To je všechno? Konec kapacity?“ odfoukl mistr pokrmů, když zástupy přenesených lidí skončily.

„Mám nabráno přes dva tisíce osob,“ informoval Arknatago. „Pár by se ještě vešlo. Ale mé poškození už je kritické. Musíme pryč.“

„Přes tři hodiny v palbě?“ podíval se Apsa na časomíru, když se vrátili do velína. „U Leptona! To je ale koráb!“

„Takže kam s nimi?“ vyzval Apsu Brinkant.

Mistr pokrmů chvíli uvažoval, pak zvolil planetu Koblak, ležící sto šestnáct světelných let od Homicingy.

„Souhlas,“ kývl Brinkant na tázavý pohled Plasticínky.

„Děkuji. Kolik dní potrvá cesta?“ obrátil se Apsa k Plasticínce. „Budeme muset zkontrolovat ošetřené osoby a zajistit aspoň základní životní potřeby lidí v kajutách...“

„Možná to bude snazší než myslíš, mistře pokrmů. Už jsme tam.“

„Co- cože?!“ Obrátil se k mapě, a když si ověřil polohu, podíval se na Delyth bezmála s posvátnou úctou. „Prosímtě... důstojníku... upřímně: co jste ve skutečnosti zač?!“

Usmála se. „To, co tvé oči vidí. Plasticínka a Xart'an, kteří se vyloženě náhodou připletli k něčemu, co teď máme kolem sebe.“

„A ten koráb-?“

„Mechanician.“

„Mech-!!“ Apsa mimoděk zděšeně ustoupil.

„Tohle je přátelský Mechanician, mistře pokrmů!“ rozesmála se.

„Trojmocný Leptone! Takoví také existují?“ žasl.

„Jsem toho důkazem,“ zazněl důrazný Arknatagův hlas.

„Ó! Omlouvám se za svou nedůvěru, vzácný... hm, stroji?!“ volal hned Apsa, aby se jeho pochyby nedotkly hostitelského korábu, ale Arknatago ho zbavil strachu tím, že se rozesmál.

„Už klidný?“ mrkla na něj Delyth. „Tak pojďme na ty lidi!“

*

18 - Práce a odpočinek

Připojili se na planetární informační systém, zaparkovali na vyhrazené dráze a ke svému překvapení zjistili, že tady zatím o Homicingském dramatu nikdo nic neví!

To bylo nadmíru příjemné.

Planeta Koblak byla sice klidným, maličko zaostalým, vlídným světem, ale vstupní byrokracie se ukázala jako příšerná.

„Bytosti bez Svazových dokladů, povolení o vstupu i výstupu či jiných náležitostí, nemůžeme přijmout,“ tvrdil neoblomně úředník.

„Jde o nouzovou situaci,“ pokoušel se ho obměkčit Apsa.

„Trosečníci? Sdělte prosím ID lodi, z níž byli přejati!“

„Ne, trosečníci z planety...“

„Já ho vyčvachtám!“ neudržel Xarťan svou nelibost na uzdě.

Delyth se najednou začala nasupeně svlékat.

„Eh... důstojníku?“ povzdychl překvapeně Apsa Vanima.

„Do Kelu s tím troubou!“ zahartusila. Zahodila lehké šaty, vzala si na ruku teleportovou značku, do druhé dlaně kartu, a odběhla do vstupní sekce. „Arknatago! Hoď mě k němu!“

A zmizela.

„No tedy!“ vydechl Apsa.

V horce napjaté atmosféře uběhly čtyři minuty, když se náhle Delyth objevila zpět.

„Vyřešeno! Jdeme je tam páskovat!“ nařídila a celá zružovělá koukala, jak se zase rychle nasoukat do šatů.

Během přemísťování Bokweřanů krátce sdělila, jak to probíhalo. Její teleportová „invaze“ úředníka totálně rozhodila, a když svůj půvab podpořila třemi tisíci solů, byrokrat kapituloval.

„Jsem naprosto ohromen!“ volal Apsa nadšeně. „Jaká to důstojnice, že neváhá užít svůj půvab jako argument! Obdivuji se ti a klaním, Delyth!“ a skutečně se uklonil. „Samozřejmě úplatek ti uhradím, to je to nejmenší co mohu udělat.“

„Byla jsem Xartským Svištíkem,“ přiznala. „Jsem důkladně vycvičena v mnoha metodách, jak zajišťovat věci...!“

„Svištík-!“ žasl znovu Apsa. „Můj obdiv se násobí! Taková odvaha, vstoupit do služeb obávané rasy!“

Vstupní úředník naštěstí netrval na postupném příchodu Bokwe-

řanů, a dovolil je přesunout na plochu vedle úřadu, odkud je bude postupně zpracovávat. Dalo se čekat, že bude mít nejbližší týdný o práci postaráno.

Přestup trosečníků trval výrazně déle než jejich sběr. Naštěstí se organizace mohli krom palubních robotů ujmout i Apsovi syntáci, včetně těch kteří dostali svůj díl v nerovné potyčce s Brinkantem, a byli již opraveni.

Každý z přesouvaných lidí také dostal při odchodu slušný obnos z Apsových peněz. Pokud se bude někdo cítit ukřivděný, může si koupit letenky zpět na Bokwer, a ještě mu zbyde dost jako odškodnění za nechtěné přemístění. Naprostá většina ale vyjadřovala své veliké díky. Našlo se všehovšudy čtrnáct osob, které k situaci emotivně vyjádřily svou nelibost.

Podrželi si je stranou, a pak se u nich ukázal Xart'an.

„Arrrgrtrantth!!“ zařval, až všem zalehly uši.

„Nemají žádné připomínky,“ tlumočila Delyth odpověď, statečně přemáhajíc smích.

„Než se Arknatago opraví, zvu tě na pláž,“ mrkla poté na mistra pokrmů, který byl ze skupinky nevděčníků trochu zklamaný.

„Nemáme jiné povinnosti?“ ujišťoval se.

„Ne. A pro mě to je první příležitost v životě, užít si příjemné posezení s mužem z Bokweru. Navíc velmi fešným mužem!“ dodala se smíchem.

„S radostí!“ usmál se. Určitě si představoval nějaké solárium nebo relaxační kóji. Jenže když se znenadání ocitl na opravdové mořské pláži, dočista ho to vykolejilo.

„Vážně pobřeží! Asi jsem se zbláznil,“ řekl a sebral hrst písku. Pak pokývl hlavou. „Jo aha! Dostalas mě! Ten obzor a obloha, to je videoplastika, že? Ale u Leptona, fakt precizní, to musím uznat!“

„Běháš rád?“ tázala se potutelně.

„Docela ano!“

„Tak si také odlož, a běžíme!“

Když urazili po břehu moře půl kilometru, Apsa to vzdal.

„Dost! Dost už!“ zastavil. „Ne že bych nemohl, ale tohle je přece úplný nesmysl. Kde by se na korábu vzalo skutečné mořské pobřeží?! Co to je za kouzla?“

Krčila rameny. „Nevím. Nějaká Mechanicská technologická finta. Můžu tě však ujistit, že jsem plavala i do moře kam až jsem

se odvážila, ale konec nemělo.“

„Ani můj obdiv k tobě nemá konce,“ řekl tiše. „Vzácná důstojnice Delyth, opravdu jsem ve všech směrech ohromen, jak tvou krásou, tak tvou vnitřní silou, jasnou a precizní myslí, v tvém mládí! Ale promiň mi upřímnost - pokud tohle děláš v nějakém zámyslu na budoucí partnerství, nemohu to přijmout. Zmiňuji to raději preventivně - nerad bych zavdal příčinu k roztržce...“

Delyth chvíli překvapeně stála. Pak se jí na tváři rozsvítil úsměv. „Mistře pokrmů, omlouvám se, pokud jsem v tobě vzbudila dojem, že mi jde o získání svazku s tebou. Naprosto chápu, že člověk tvého věhlasu a postavení je podobnými úmysly neustále obklopen. Není to můj případ. I když to možná bude znít divně, mým společníkem je Drke Brinkant, a nemám proč bych to měnila. Tohle,“ mávla rukou po okolí, a pak s šibalským mrknutím dalším gestem ukázala na své tělo, „i tohle je jen výraz pohostinství na palubě Arknataga.“

Bylo znát, že se Apsovi ulevilo. „Jsem rád, že v této věci máme mezi sebou jasno. Ale můj obdiv a úcta k tobě trvá!“

Když se vrátili a uloženi na lehátkách vychutnávali pohled na klidný mořský obzor spolu s vynikajícím pitím, Delyth se zeptala: „Vážím si tě také, Apso, zvláště za tvé prohlášení, a nezkouším ho změnit. Ale co je jeho příčinou? Nemáš přece životní družku, nebo se pletu? Takže nezávazné, relaxační sblížení by ti nemuselo vadit. Myslím, že fyziologie Bokweřanů a Plasticínů není nekompatibilní ani co do funkčnosti, ani co do estetiky.“

Usrkával ze sklenice. „To jsou mé osobní věci...“

„Respektuji. Možná by se ti ale přece jen hodil někdo, s kým by ses mohl rozdělit o myšlenky, které jednoho člověka tíží víc, než je nezbytné. Pokud bys měl zájem, jsem ten někdo...“

Soustředěně upíjel. Pak náhle řekl: „Je to na mě tak moc vidět?“

„Pro běžného člověka ne,“ odvětila tiše.

„Přijde mi neuctivé obtěžovat tě mými starostmi...“

„Neobtěžuje mě to, naopak. Sdělená starost, poloviční starost.“

Těžce vzdychl. „Aha. Dobrá, svěřím se ti, Plasticínko. Ty jako Svišťík o mnoha věcech víš víc jak kdo jiný, a jsem si jist že se má slova od tebe nedostanou nikam dál, je tak?“

„Je tak. Pouze maličký detail,“ upřesnila. „BYLA jsem Svišťík. Teď jsem svobodná Delyth s osmadesátkovou důvěrnickou

kvalifikací, ano?“

„Samozřejmě, v pohodě,“ přikývl. „Věci se mají tak. Potkal jsem před nedávnem jednu osobu, a bylo to jako by mě zasáhl blesk. Nikdy bych nevěřil, že se mi něco takového může stát. Její obraz v mém srdci je příliš živý, abych se dokázal potěšit s jinou ženou.“ Omluvně se usmál. „Byť je tak přepůvabná jako jsi ty, Delyth.“

„Tomu rozumím,“ kývla. „A jak to bylo dál? Odvážil ses jí to říci?“

„Ano. Jasně jsem jí dal své city najevo!“

„To jsi správný chlap. A co ona?“

„Neunesla to. Bylo toho na ní asi moc.“

„Odmítla?“

„Ne. Když to tak vezmu, nakonec souhlasila...“

„Když to tak vezmeš?“ podotkla podezíravě.

„Loučili jsme se za trochu napjatých okolností... ale podala mi své ruce...“

„Milé znamení. A co ty?“

Hořce potřásl hlavou. „Odložil jsem rozhodnutí.“

„Proč, ty jeden Bokweřane?“ zvolala udiveně.

Chvilí shledával slova. „Prostě to nešlo. Mezi tím, co jsem jí vyjevil své city, a zmíněnou chvílí, došlo ke zvratu situace.“

„Šlo o ten konec vesmíru, předpokládám...“

„I to jsi vycítila? Ale máš pravdu. Jsem vlastenec, Delyth. Myslel jsem si, že mám vůči Bokweru jasné povinnosti, které mi prozatím brání v realizaci závazku, který jsem nabídl. Nedokázal jsem zradit vlastní přesvědčení.“

„Jen velký muž dokáže něco takového,“ řekla. „A jen ještě větší muž se s tím umí svěřit někomu jinému.“

„Nafackoval bych si, kdyby to pomohlo!“ vybuchl náhle. „Když vidím, za co nás Svaz planet měl! Klidně nás obětovali! A co udělala moje domovina? Místo abychom povstali a bili se za Bokwer, obě vlády fňukaly a posílaly jednu zoufalou nótu na Prezidium za druhou.“

Proč se naše křižníky na orbitu vzdaly? Proč jsme se nebránili silnými zbraněmi? Mají jich snad obě strany málo?! Kdo tohle nařídil? Jací zbabělci?! A tomu já jsem věřil?! Ach-!“ vztekle mávl rukou.

„Každé poznání má svou cenu,“ poznamenala. „Rozumím tvému

roztrpčení. Přimělo tě přehodnotit priority? Tak cena, kterou jsi zaplatil, nebyla zahozená do černé díry. Z toho, žeš zachraňoval své syntáky a ne jí, soudím že není na Bokweru?“

Kývl. „Ano. Odletěla předtím.“

„No vida!“ usmála se. „Znáš ID lodi? Můžeme se po ní poptat.“

„Neznám. Jen jméno.“

„A to je-?“ vyvolala si na svém organizéru příslušnou službu.

„Hm. Databáze obsahuje tři sta sedm korábů toho jména,“ reagovala po chvíli, když obdržela výsledek hledání. „To je docela dost... vlastně moment! Vyřadím všechny, které nebyly v poslední době na Bokweru. Tááák... myslím že ho mám. Ale moc tě nepotěším: nějaký Bommu křížuje Svaz jako by byl placený od srku. Naposledy se přihlásil na Singmě. To je dost daleko...“

„To tedy je,“ kývl nevesele.

„Nicméně je stále šance, že se potkáte. Svaz je sice velký, ale osud nezřídka motá nitky našich osudů do prapodivných vzorců.“

„Říkala, že se pro mě vrátí,“ poznamenal zamyšleně.

„No sláva! Tedy, Bokweřane zpropadený, z tebe to taky leze jak sto let zatvrdlá vazelína z mazničky! Tak jí u Bokweru necháme zprávu, a je vystaráno!“

„To by od vás bylo moc laskavé,“ pousmál se matně.

„Špatně!“ mávla přísně rukou. „Nevidím to správné nadšení. Vyval, co ještě tajíš!“

„Nic!“ ujišťoval ji. „Fakt. Jen mě napadlo, že tu vykládám o svém trápení, a na Bokweru mezitím trpí miliony lidí.“

„Však se o některé z nich zase postaráme. Nedávej si to za vinu, vyrazíme jak jen to půjde.“ Zkontrolovala postup oprav na organizéru a mrkla na společníka. „Ještě máme čas. Pojd' do moře, mám zrovna chuť někoho utopit!“

*

19 – Poslední sebranci

„Bylo to nesmírně úžasné, ale prosím, už to nebudeme opakovat, ano?“ řekl velice rozpačitě Apsa, když se o něco později nachýlil čas, v němž koráb samočinně prováděl své opravy. Možná měl svými slovy na mysli předchozí důvěrný rozhovor, ale mnohem spíše asi zmíněné „relaxační sblížení“, k němuž nakonec přece jen došlo.

„Ano, bylo to překrásné,“ usmála se Delyth zlehka. „Udělalo mi to velkou radost, ale ber to jako součást psychosomatického rekonvalescenčního procesu v pobřežním resortu. Stále nechci sebemeně zasahovat do tvého rozhodnutí ohledně volby partnera.“

V duchu se ale usmívala mnohem více, protože si s úspěchem ověřila i jinou část své kvalifikace - hned na první pokus dokázala svést i zamilovaného Bokweřana. Nechtěla ale Apsovi ubližovat, takže se situace pokojně vrátila do přijatelných mantinelů.

„Děkuji,“ kývl hlavou, a ulehčeně se usmál.

Zato rozloučení s planetou Koblak bylo rozpačité. Apsa se pokusil u zdejší vlády předestřít, co postihlo Bokwer, a poprosit o pomoc. Vládní úředník sice zprávu ochotně přijal, ale to bylo všechno. Nezdálo se, že by jím zkáza vzdálené planety nějak otřásla.

„Pokud můžete, předejte prosím mou výzvu i dalším planetám!“ naléhal Apsa.

„Zanesu vaši prosbu do zprávy,“ ujistil ho úředník vlídně.

Když se tedy koráb vrátil zpět k Bokweru, bylo už dobojováno. Planeta vypadala tak zle, jak jen může svět vypadat po masivním útoku orbitálních sil. Plno obětí, plno požárů, plno hořících trosek, zmatek, chaos a bezvládní.

Lidé, postižení traumatem prožité apokalypsy a zdrcení zprávou o konci vesmíru, propadli beznaději. Někteří se naopak proměnili v lítou zvěř. Aniž to ale kdo na Arknatagovi zatím tušil, byli však i tací, kteří propadli ještě horším záměrům...

Sem-tam ještě detekce spatřila nějaký letoun, který vystartoval odněkud z té zkázy a zmizel poté co dosáhl výšky potřebné pro teleportaci, ale bylo jich žalostně málo.

„Původní informační satelity jsou pochopitelně pryč. Dokonce i vládní orbitální křižníky jsou zničené. Vypustím tři vlastní družice,“

řekl Arknatago Apsovi. „Každá bude obsahovat tvou zprávu a bude sledovat komunikaci na orbitu. Pokud uslyší nějaký vhodný signál, přihlásí se.“

„Nesmírně děkuji,“ uklonil se mistr pokrmů.

„Hotovo,“ kývla Delyth. „Tak, Arknatago, jdeme na to?“

„Jdeme,“ potvrdil hlas korábu a dráha se prudce sklonila do hloubi atmosféry.

„Šikovný nápad, ti tvoji syntáci,“ pochválila si o něco později, když se distribuce sebraných obyvatel znovu ujali Apsovi androidi.

Přikývl. „My to tak moc nerozlišujeme. Moji syntáci jsou vlastně součástí domácnosti.“

„Tím lépe. Ale, Apso, stejně tu je otázka, kterou budeš muset nějak řešit, a my s tebou.“

„Která?“

„Kolik Bokweřanů chceš zachránit?“

Kolik půjde, chtěl Apsa odpovědět, ale zarazil se. Delythina otázka byla nesmírně závažná. To, oč se snaží, je sice z morálního hlediska obětavé, ale co dál? Vždyť třeba milion bytostí by stěhovali... jak dlouho? Rok a půl, bez oddechu! Pouhý milion!

Navíc, kam umístit celou jednu planetární populaci? Obzvlášť ve chvíli, kdy zkáza hrozí prakticky všem svazovým planetám? Rozdělit je na různé světy, které stejně v blízké budoucnosti budou samy hledat spásu útekem?

„Snažím se zapálit aspoň malou svíčku, než jen nečinně proklínat tmu,“ řekl.

„Vznešená myšlenka,“ přikývla, a ticho trvalo.

„Tedy, důstojníku! Ty dovedeš Bokweřana vzít do ráje jako předtím na pláži, ale taky srazit do pekelné deprese!“ zvolal nakonec rozladěně.

„Jen tě vracím do reality, ctihodný Apso. „Nedokážeme spasit celou planetu. To, co děláme, měla dělat v první řadě Prezidiální armáda, jenže ta dělala něco zcela opačného. Pokud už se stalo, o záchranu a pomoc se měly neprodleně postarat okolní planety. Nepochybně mají s Bokwerem vzájemné krizové smlouvy. Není možno, aby si nevšimly, že se jejich soused odmlčel. Vidíš tu něčí záchranné jednotky? Ani já ne.“

Kde tedy jsou aspoň běžné civilní lodě, nákladní či osobní, které by určité k Bokweru už stačily přiletět v rámci všední dopravy?

Nikde nikdo! Bokwer je v izolaci - zjevně s tichým souhlasem všech planet v širokém okolí! A my nemůžeme bezhlavě suplovat cizí povinnosti. Znáš přece pravidlo obezřetně prospěšné neutrality.“

Zmíněné pravidlo bylo prohlášení, neoficiálně upravující vztahy cestovatelů mezi hvězdami: „I kdybys chtěl, nikdy nestihneš zachránit všechny, kdo zrovna záchranu potřebují. Pomoz jim tedy tím, že mezi ně nebudeš patřit ty sám.“

Navíc, v nemálo společnostech byla zakotvena taková míra individuality, že ani necítily sebemenší potřebu někomu pomáhat. Typickým příkladem byla hned Xarťanova domovina.

Bokwer však byla planeta s hustým mezihvězdným provozem. Prázdnota orbity tak signalizovala mnohem hlubší problém než jen planetární. Právě se něco špatného dělo s celým Svazem planet, a všichni na palubě již dobře věděli, co.

Jenže náhle se ozval Arknatago: „Schyluje se k novému problému. Sledujte mapu!“

Všichni se shlukli nad pultem. Na glóbu se počaly objevovat rudé šipky. Delyth vyvolala náповědu. „A hrome!“ řekla.

Značky signalizovaly odpálené nukleární střely!

Bipolarita Bokweru, dlouho číhající pod malebným pláštěm pohodové planety, vycenila zuby. Světovládnými ambicemi posedlé vojenské mozky dospěly k jasnému závěru: právě teď v izolaci je jediná a neopakovatelná šance získat rozhodující vítězství, bez rizika že by se Svaz nečekaně postavil na stranu našich oponentů!

Na ztýraném Bokweru vypukla atomová válka!

„Všichni se zbláznili!“ chytil se Apsa za hlavu.

„Mizíme,“ řekla ledově Delyth. „Není to snadné rozhodnutí, ale jediné možné.“

„Buď s Leptonem, můj Bokwere,“ zašeptal Apsa a hlas se mu třásl.

„Rozhodli se sami. Arknatago, opusť Bokwer!“ velel Brinkant.

Koráb ale stále nenabíral výšku.

Šipky houstly, během dvou minut jich byly stovky.

„Arknatago? Problém?“ zpozorněla Delyth.

„Vše v pořádku. Sbírám,“ oznámil hlas korábu.

„Nech toho a letíme pryč! Propukla nukleární válka!“

„Vím. Sbírám!“

Apsa vážně položil dlaň Plasticínce na rameno. „I váš koráb se zbláznil. No, to se stává.“

Všichni ztrnule přihlíželi. Čas ubíhal, Arknatago burácel vzduchem nízko nad povrchem, a syntáci ve vstupní komoře stěží dokázali posílat nápor teleportově evakuovaných lidí dál do kajut.

Od prvního odpalu už uběhlo dvanáct minut! Nad Bokwerem se vznášely tisíce malebně balistických, smrtících značek. Vtom se jedna z nich změnila na rozpínající se světélko.

„Arknatago! U Leptona!“ zvolala Delyth.

„Přesun,“ hlesl koráb a maličko se zachvěl.

Cože? Teleport bezmála z planetárního povrchu?! Mistr pokrmů jen užasle rozpřáhl ruce.

„Budťo Bokwerské teleportové rušení už přišlo o funkčnost, anebo nám Arknatago znovu ukázal svůj technologický náskok,“ řekla Delyth.

„To bylo nesmírně obětavé,“ uznal Apsa. „Moc děkuji za snahu dostat pryč lidi do posledního možného okamžiku...!“

„Jsem jiný než Mechaniciané,“ podotkl Arknatago.

„Veliké díky,“ zašeptala Delyth. Možná v sobě koráb, kdo ví z jakého důvodu, nese stigma vražedného stroje. Tak se nám pokusil dokázat, že mu na těch slaboučkých bytostech opravdu záleží, pomyslela si dojatě.

„Dobrá. Jsme odtud pryč. Poletíme znovu na Koblak?“ podíval se Xartan na Apsu, a Delyth to přetlumočila.

„Mám dojem, že tam už nás ani nepustí ke slovu. Co jiný svět, třeba Pulnillion?“

„Tenhle?“ opáčil Arknatago. Jak bylo jeho zvykem – když ho za to nikdo nekáral, teleportoval se k cíli rovnou během okamžiku.

„Zkusíme to.“

Jenže unilang operátora vstupu byl tak děsný, že se s ním Apsa nedokázal dorozumět. A když už to vypadalo, že snad ano, úředník vytrvale vysílal gesta nepochopení.

„Zkusím to,“ přistoupila Delyth k pultu.

Operátor si všiml změny mluvčího, a zmlkl. Dívka mlčela také.

„Emsemtu mismots?“ tázal se planetární řečí, když ticho trvalo podezřele dlouho. Ta dvě slova Plasticínce stačila, aby se chytila zdejšího jazyka, ačkoli ho v životě předtím nepotkala.

„Ale ovšem že si přejeme, ctihodný správče vstupu,“ naskočila

bezvadně do hovoru. „Máme na palubě lidi, hledající nový domov. Jste ochotni je přijmout? Nabízíme i finanční kompenzaci.“

Jakmile úředník uslyšel místní řeč, celý roztál a hovor se rozběhl v přátelském duchu. Důvod byl prostý: neměli tu Gorkghann, planetu kde sídlilo Prezidium Svazu, nijak moc rádi, a unilangem hovořící návštěvníci byli přijímáni s citelným despektem.

Ted' se vše rázem změnilo, a zanedlouho se mohlo dva a půl tisíce utečenců z Bokweru začít přesouvat na Pulnillionský povrch.

„Stálo nás to třicet tisíc solů,“ informovala Delyth Xart'ana. Ten nad sumou, která by ho dříve nenechala klidným, jen pohrdavě mávl rukou. Tím spíše když Apsa prohlásil své „Samosebou to platím!“

Do velína vešel jeden z androidů, kteří zajišťovali přemístění.

„Hotovo?“ tázal se Brinkant.

„Kolik lidí nesouhlasilo tentokrát?“ zajímalo Delyth.

„Téměř hotovo. Žádný problém při odchodu. Ale máme tam třicet jedna osob, které odmítají opustit palubu,“ referoval android. „Mohu poprosit o autoritativní podporu?“

„Kapitáne, udělej na pár Bokweřanů zlý obličej,“ požádala Delyth.

„Beze všeho,“ vykročil Xart'an.

„Kdo nevypadne do pěti minut, toho vyčvachtám!“ zařval pečlivě naučenou unilangovou frází, když svým železným krokem vrazil do vstupní sekce. Jenže k jeho překvapení se nikdo ani nepohnul.

„Promiň, kapitáne,“ řekl jeden muž ve služební kombinéze, a bez bázně udělal krok kupředu. „Chtěli bychom zůstat doma a pomáhat.“

Xart'an jen železně odfrkl. Nerozuměl bokwinu. Teprve když přišla Delyth, zjistila oč jde.

„Nemají nám to za zlé, ale nechtěli opustit Bokwer. Věnovali se tam pomoci lidem v nesnázích bez ohledu na sebe,“ tlumočila dívka Brinkantovi. „V tomto případě jsme se dopustili neúmyslně únosu, místo záchrany.“

„Dobrá! Zase je hodíme zpátky.“ Xart'an nepovažoval radiační zamoření za žádnou překážku k návratu.

„Duke-!“ řekla varovně.

„Tak to zaříd,“ vydal nejrozumnější příkaz co mohl.

„Provedu,“ zahlásila uctivě Delyth. Znovu si změřila skupinku, v níž bylo devatenáct mužů a dvanáct žen. „Bokweřané, jsem první

důstojník Delyth. Omlouváme se za to, čeho jsme se dopustili ve víře, že zachraňujeme vaše životy-“

„dobrá, stalo se! Teď nás ale prostě vraťte na Bokwer!“ skočil jí do řeči muž, který vedl slovo.

„Na Bokwer? Vy nevíte, co se tam stalo?“

„Ale víme! Byli jsme napadeni!“

„Ovšem! Ale kým?“

Odpovědělo jí ticho.

„Víte, co se tam stalo dalšího poté, co jsme vás sebrali?“

Nikdo nic neříkal. Typické, pomyslela si smutně. Lidé v nárazníkové linii. První na řadě pokud jde o nasazení života, ale poslední v řadě pokud jde o informace.

„Lituji, zpátky to nepůjde,“ řekla. „Napadla vás Prezidiální vojska. A těsně poté, co jsme vás sebrali, vypukla na planetě jaderná válka. Bokwer je mrtvý...“

„To je nesmysl!“ zvolala jedna zelenovlasá dívka.

„Nemožno věřit!“ přidali se i jiní.

„Konec debaty,“ zvedla Delyth paži. „Já tu velím.“ Věděla, že nemá žádnou cenu zamotávat se do plané diskuze.

„V tom případě vás budeme považovat za únosce!“ zvolal rozhorleně muž v kombinéze. „Pokud nás nezabijete, počítejte s tím že vás obžalujeme jakmile opustíme palubu vaší lodi! Také podnikneme vše co půjde, abychom se dostali na svobodu!“ Pronikavě se podíval po okolí. „A řekl bych, že bude nejlepší začít hned!“

Náhle se rozběhl k Plasticínce. Bylo zřejmé, že jí chce použít jako rukojmí. Další dva muži ihned pochopili jeho záměr a vyrazili také. Jenže Delyth nebyla Svištík nadarmo. Útočící muži zmateně zastavili a počali se otáčet, protože se hbitá Plasticínka prosmykla přímo mezi nimi aniž se jí kdokoli stihl byt' jen dotknout.

Jenže to už ji vzali mezi sebe Apsovi syntáci a vytvořili kolem ní ochranný půlkruh. Muži váhavě zastavili. S androidy se potýkat moc nechtěli.

„Vážím si upřímnosti, s jakou jste mi sdělili své stanovisko,“ promluvila Delyth. „Ale na Bokwer vás nevrátím, to by byl rozsudek smrti. Pokud nemáte důvěru v naše slova, vysadíme vás v Gorkghannu, kde sídlí Svazové prezidium. Můžete nás žalovat rovnou u něj!“ Udělala pomlku. „Ale pak nenaříkejte, že jste od nás nebyli varováni.“

Lidé po sobě nedůvěřivě koukali.

„Přijímáme!“ prohlásil náhle muž v kombinéze.

„Dobrá. Arknatago! Start!“ zvolala Delyth.

„Jsme na místě,“ oznámil hlas korábu. „Zajišťujeme přenos.“

„Připravte se,“ vyzvala je Delyth. Vtom její organizér lehce zavibroval. „Do velína,“ četla vzkaz.

„Čekejte!“ vyzvala lidi a prošla závěrem do řídící místnosti.

„Ti hlupáci po nás střílejí!“ uvítal jí Apsa rozhořčenou větou.

Chvatně se podívala na panel. Skutečně! Ostraha orbitu zahájila krátce po jejich výstupu z teleportu palbu. Zasáhlo je i několik skutečně silných laserových výbojů, které vypálily dva z křižníků, hlídajících okolí planety.

„Jsme naivní jak malé děti,“ řekla trpce. „A já nejvíc! Arknatago, dej na půl minuty obraz situace na plochu ve vstupním hangáru, ať naši hosté vidí co se venku děje, a odsuň se trochu stranou, tohle nemá cenu.“ Zhluboka vzdychla. „Omlouvám se. Mělo mi být jasné, že když Prezidiálům pod nosem jejich armády sbíráme Bokweřany, tak je rozběsníme do ruda. Jsme pro ně teď nepřítel číslo jedna.“

„Jsem odsunut,“ oznámil Arknatago. „Škody nula.“

„Dobře. Vrať se prosím k Bokweru, a ukaž jim jejich domovinu.“ A vykročila zpět do vstupní haly. Našla tam Bokweřany, jak v ustrnutí zírají na obrazovou stěnu. Jejich domovská planeta vypadala příšerně. Jaderná smršť jí proměnila v temné, spálené peklo. Byli zdrceni. Svět se jim úplně zhroutil. Mlčky čekala, až ty šoky nějak vstřebají. Když se po ní začali váhavě ohlížet, řekla:

„Viděli jste sami. Chcete přehodnotit svůj postoj?“

Bokweřané sklonili hlavy, a pak si postupně klekli na jedno koleno. „Litujeme toho co se stalo, důstojníku,“ promluvil opět muž, který patrně přijal úděl mluvčího skupiny. „Něco tak děsuplného jsme opravdu nečekali. Byli jsme vedeni upřímným úmyslem pomáhat. Můžeš přijmout naši omluvu?“

„Vaše jednání bylo způsobeno nevědomostí. Smažme to,“ řekla. „Domluvte se, jak si představujete svou budoucnost ve světle zjištěných faktů.“

Bokweřané se zvedli.

„Smím nahlédnout do informačního systému?“ popošel kupředu mluvčí. Apsovi androidé varovně zvedli ruce, aby mu zabránili dostat se k Delyth blíže.

„Smíš. Sám si nejlépe zjistíš, kde je pravda. Pojd’“, vyzvala ho.

Jenže jen co se objevili ve velínu, muž vykřikl: „Apso! Co ty tu?!“

„Ty mě znáš?“ podivil se oslovený.

„Kdo by tě neznal! Apsa Vanima, nejslavnější mistr pokrmů na Bokweru!“

„Nejslavnější rozhodně ne!“ bránil se se smíchem Vanima.

„Ó ano! Ale to je vedlejší. Ty jsi tu součást velení lodi?“

„Moc ne.“

„Ano,“ řekla rozhodně Delyth a kývla na Xar’ana.

„Ano!“ prohlásil další unilangové slovo, které si osvojil.

„Tak ano,“ připustil Apsa. „A kdo jsi ty?“

„Já jsem Saylor Famki, záchranář z Oi Pumi. Ty mě neznáš, jsem jen obyčejný člověk. Ale tebe zná kdekdo. Řekni mi upřímně na svou čest: je to příšerné co jsme viděli, pravda?!“

„Bud’ statečný, Sayore. Je to pravda.“

„No do Kelu,“ vydechl záchranář. Pak se obrátil k ostatním. „Promiňte naši nedůvěru. Věříme vám. Nemusím už nic ověřovat.“

Delyth si všimla, jak na ní Xar’an výmluvně kývl, a řekla: „Možná vás napadne i možnost, že byste se stali naší posádkou. Nejsme proti, ale mějte na zřeteli, že teď jsme pro Prezidiály zločinci.“

„Beru na vědomí, důstojníku,“ uklonil se muž. „Sdělím ostatním, jak se věci mají, a domluvíme se. Ještě jednou... díky.“

Otočil se a zamířil k průchodu.

Delyth se podívala na mistra pokrmů. Všiml si toho a smutně kývl. Otázka, jak a koho zachraňovat, byla zodpovězena...

*

20 – Zkáza

Zatímco „sebranci“ rokovali, velení přesunulo koráb k Niwii. Správa orbity tentokrát bez problémů akceptovala jejich novou identifikaci, takže se napojili na informační soustavu. Asi to bylo způsobeno i tím, že úředníci nevěděli co dřív. Provoz v okolí Niwie byl obrovský.

Teleportová nedostupnost Homicingy okolní planety udivila, ale nijak příliš nezneklajila. Důrazné nařízení o izolaci Homicingy a Bokweru, které přišlo vzápětí ze Svazového prezidia, je však už docela zneklajilo. Planety přesto poslušně omezily svůj provoz a byly ochotné nějaký čas vyčkávat než se situace objasní.

Jenže přes veškerou snahu Prezidiálů z Bokweru unikly desítky strojů, které okamžitě rozšířily katastrofickou zprávu po všech sousedních planetách. K tomu přibýlo svědectví o masakru, kterého se dopustilo přímo Prezidium Planetárního svazu.

Když světy zjistily jak to doopravdy je, vyděsily se k smrti. Chaos počínal rychle nabírat sílu v mezihvězdném měřítku.

Niwie již vykazovala horečný provoz na teleportových orbitech. Stovky lodí s lidmi, kteří se rozhodli na nic nečekat a prchat, mizely do vzdáleného vesmíru. Protože každý z nich si nechal převést své finance, bankovní sektor na Niwii začínal mít problémy podobně jako celá výrobní sféra, kterou lidé opouštěli z minuty na minutu. Bylo jen otázkou času, kdy procento exulantů dosáhne hranice, která způsobí kolaps celé zdejší civilizace.

Apsa se sice pokusil poslat vládní kanceláři prosbu o pomoc Bokweru, ale linky byly beznadějně zahlcené lavinami žádostí a priorit nějakého cizího korábu, nedávno ještě podezřelého z pirátství, byla až někde úplně vespod žebříčku.

„Původně jsem chtěl poprosit o skok k Orkol Plagu,“ řekl Apsa. „Tam to ale bude stejné. Udělali jsme co šlo. Myslím, že hledíme na zánik Svazu planet...“

„Mám stejný dojem,“ kývla Delyth. „A je to stále horší a horší. Podívejte na poslední zprávy. Kosarm opouští své pozice, Kospo taktéž. A když vyvolám tísňové linky...“ přepnula panel. „Zůstalo jich v provozu jen šest, jinak dočista prázdko. Právo a pořádek zrovna ve Vnějšku přestalo fungovat. Planetární vlády si zavolaly armády i policii zpět na své orbity. Kdo ví, co to znamená?“

„Všichni mají strach hlavně o sebe,“ řekl Xart'an.

„Ano. Ale nejen to.“

„Ve Vnějšku začnou řádit piráti,“ nadhodil Apsa.

„A ještě?“

Chvilku bylo ticho.

„Arknatago? Ty nepochybně znáš odpověď,“ obrátila se Delyth na koráb.

„Znám. To způsobí, že Mechaniciané vtrhnou do Svazového prostoru,“ řekl hlas.

„Velký Leptone!“ vzdychl Apsa.

„Navíc nevěřím,“ pokračoval hlas, „že by během deseti až padesáti let, než konec vesmíru pohltí i jádro Svazu, byla jakákoli šance připravit nějaký rozumný program vysídlení civilizací z ohrožených planet. Katastrofa je neodvratná.“

„Arknatago? Říká něco Ramos?“ tázala se Delyth.

„Ne.“

„Cože?! TEN Ramos?!“ reagoval vyděšeně Apsa. „U Leptona! O čem to mluvíš! Tady někdo rozmlouvá s Kroggem?!“

Ukázala symbolicky prstem ke stropu. „On. Občas.“

Mistr pokrmů vyděšeně zatěkal očima po okolí, jako by čekal co ho odkud kousne. „To je jen legrace, že ano?“

„Není.“

„Není? Tak nejen že je Bokwer zničený, Svaz se hroutí, Mechaniciani budou uprchlíky masakrovat jak kuřata, ale ještě přitom sedím na lodi, která je původem Mechanician, a navíc má něco společného s Kroggem?!“

„Uklidni se, Apsa. Ať je Arknatago jaký je, žijeme díky němu. A díky němu jsme mohli zachránit tisíce lidí.“ Vzdychla. „Aspoň tisíce...“

Vyvolala si na panelu potřebné informace. „Svazová infosít se také rozpadá. Různé světy nastavily blokády přenosu té děsné zprávy. Ale podívejte se. Třeba Nuperga, Sirkima... také Plastinga organizují nějaký exodus, a myslí to vážně, protože shánějí koráby s teleporty druhého stupně.“

„Chtějí se zachránit v nějaké ze satelitních galaxií?“ užasl Apsa.

„Podle toho co vidíme, ano,“ kývla.

„Tím získají odklad stovky tisíc let, než k nim ta zkáza dorazí,“

přemýšlel Brinkant. „To je dost dlouho na to, aby našli nějaké řešení.“

„Velmi správně, Břínkáčku,“ pochválila ho s úsměvem. „Arkna-tago? My přece máme teleport druhého stupně, je to tak?“ obrátila se na koráb.

„Pochopitelně,“ zněla odpověď.

„Plno bytostí takové štěstí mít nebude. Takže se můžeme smysluplně zapojit. Kdo je pro?“ rozhlédla se po společnících.

Všichni přikývli.

„Pro jistotu ale odskočím trochu stranou,“ informoval je hlas korábu. „Chvilí budeme sledovat a vyhodnocovat vývoj událostí.“

„Souhlas, proved.“

Velín sebou nepatrně cukl.

Delyth se ze zvyku podívala na mapu. „Nikde nikdo. Vlastně... je tu nějaká jachta.“

Prstem si na panelu vyvolala její status. „Hm. Volá o pomoc...?“

Jenže vtom se stalo něco nečekaného.

Ovládací panel zajiskřil a zhasl!

*

21 – Lovec korábů

Co má tohle znamenat? V Delyth se okamžitě probudily natrénované reflexy. „Arknatago?!“ zvolala a chvatně sáhla na bok panelu, kde zapnula spínač nouzového manuálního rozhraní.

Ale panel nijak nereagoval.

„Asi z našich plánů upadl do bezvědomí,“ podotkl mírně kousavě Brinkant.

Delyth na svém organizéru bleskově spustila nouzový protokol, ale výrazná fialová značka hlásila, že se program nedokáže připojit do palubní sítě.

„Poplach! Skafoandry, nástroje, zbraně!“ zvolala.

Apsa vyskočil a spolu se rozběhli ke kontejnerům u stěny, které obsahovaly nouzové vybavení.

Jenže stačili udělat jen pár kroků, když se průchody na obou stěnách samy rozevřely a do velína vtrhla skupina neznámých ozbrojených robotů. Z oblých ústí dvou zbraní vylétl proud skelně třípytivé tekutiny a v mžiku uvěznil dívku i Bokweřana v inertním, bleskurychle tuhoucím obalu.

Čidla robotů oskenovala i Xartřana, ale zřejmě nebyl vyhodnocený jako hrozba. Jeden z robotů výstřelem plazmové zbraně zničil řídicí pult. Jiní dva uzavřeli hlavy zajatců do nouzové hermetizační bubliny, skupina vzala polapené bytosti do manipulátorů a nesla je kamsi pryč.

Dobře známá ochromující hmota, ve které byli zaliti, byla prakticky průhledná a hermetizační obal také, takže Delyth mohla sledovat okolí. Koráb byl nejspíše zničen nebo přinejmenším paralyzován, a jeho vnitřek zbavený virtuální nadstavby vypadal hodně nezvykle. Roboti vlekli zajatce přímo skrz strojní infrastrukturu, která byla sice na pohled nepoškozená, ale nejevila známky funkčnosti.

Cesta temnými útrobami korábu trvala delší dobu. Nakonec se za turniketem objevila známá hala – vstupní hangár! V něm jiná skupina robotů držela v šachu Bokweřany, kteří seděli na zemi. Kontejnery u stěn, obsahující různé stroje a vybavení, byly očividně vyrabované.

Ten, kdo velel útoku, nepochybně čekal až se zajatci shromáždí na jednom místě, protože se obrazová stěna rozzářila, ale místo

nějakého obličej se na ní objevily zvláštní geometrické obrazce.

„Jsem Mechanician Delkwork,“ zazněl silný hlas. Mluvil bezvadným bokwinem, který byl ale až děšivě přesný. Nebylo pochyb o tom že nepochází z lidského hrdla.

„Zrádce Mechanicianských ideálů, zlotřilý odpadlík a hanebný uprchlík Arknatago byl za své opovrženíhodné skutky dopaden, a eliminován,“ mluvil hlas. „Vy jste se podíleli na jeho odporném zámyslu, a vaše odměna bude stejná.“

Obraz se složitým způsobem zmenšil do malé tečky, která pohasla. Obžaloba, soud a vynesení rozsudku v jednom, bez možnosti námitek, bylo u konce.

Roboti se synchronizovaně otočili a opustili hangár.

Ohromené ticho trvalo jen chvíličku.

První vyskočil Saylor Famki. Sáhl si prsty do úst, odkud vzápětí vyvolil nevelký univerzální nůž. Přiběhl k zajatcům a počal rozřezávat tuhou hmotu, která je věznila. Přidali se i jiní, kteří nejspíše po Saylorově vzoru při svém zadržení pohotově ukryli aspoň nějaké malé nástroje.

Ačkoli to odneslo spleené oblečení i vlasy, totálně zalité paralyzující hmotou, byli Apsa i Delyth za pár minut volní.

„Díky. Velín je zničen, Arknatago se nehlásí,“ referovala mezitím Plasticínka, a v duchu si pomyslela, že po divokých událostech poslední doby si už na svůj zjev bez oděvu skoro začíná zvykat. „Jinak nevíme nic. Co vy?“

Saylor potřásl hlavou. „Nevíme ani to. Vrazili sem, sebrali co viděli a mířili na nás zbraněmi dokud nepřinesli vás. Jak vidíš,“ mávl rukou, „ukradli všechno co by nám mohlo nějak pomoci.“ Za řeči sundal svou pracovní bundu a s mlčenlivým gestem ji nabídl Plasticínce.

Ta zhluboka dýchala a snažila se rozhýbat ochromující vliv obalu, do něhož byla předtím chycena. Teď jen maličko zavrtěla hlavou. „Oděv je poslední, co mě zrovna trápí. Co východy?“

Ukázalo se, že jsou zablokované. Pokusili se najít nějakou jinou možnost jak opustit halu, ale i technické průniky včetně klimatických šachet byly zamčeny stejně jako hlavní průchody.

„Možná by šlo nějak odstranit těsnění a zkusit sabotovat zámek,“ nadhodil Saylor. Bylo zřejmé, že patří k lidem, kteří se nechtějí vzdávat.

„Raději ne. Pohled'te, při transportu jsme měli atmosférickou ochranu,“ upozornila ho. „Venku je vakuum.“

„No hrome.“ Nemohli dělat nic, jen čekat na smrt. To bude impozantní hromadná agónie, pomyslel si při pohledu na lidi v hangáru.

Někteří se usadili, jiným nervy nedovolily zůstat na místě, tak bezcílně a nervózně bloumali po vstupu. Delyth je sledovala bez poznámek. To, že je Mechanician nezabil, znamenalo nejspíš jediné: nechal je napospas kruté smrti pozvolným udušením.

Kývnutím hlavy vyzvala Apsu i Sayora, aby jí následovali. U jednoho otevřeného kontejneru si klekla, sehnula se k zemi a vsunula ruku do úzké mezery mezi dnem a podlahou. Něco zacvakalo a dívka pomalu vytáhla podlouhlý balík. Pak vylovila dvě tlakové nádoby. Sáhla ještě potřetí a když vysunula paži, držela v ruce malý paprskomet.

„Svištík si všude dělá krizové zásoby,“ objasnila krátce. „Zbraň poznáte, a tohle,“ otevřela balík, „je krátkodobý antidekompresní oblek.“ Vstala a začala se beze spěchu oblékat. Přitom hodila očima po nádobkách. „Dvakrát třináct minut vzduchu.“

Sayor si vyměnil dlouhý pohled s mistrem pokrmů. „Všichni víme, co nás tu bez pomoci čeká, a nedokážu předvídat chování ostatních tváří tvář hrozbě smrti. Ale dokud budu žít, nouzové prostředky zůstanou v tvém vlastnictví.“

„Moje slova,“ prohlásil rozhodným tónem Apsa.

Uznalým pokývnutím ohodnotila statečný postoj obou mužů, ale pak na ně krátce mrkla. „Ještě máme naději. Mám totiž plán. Pokud se do hodiny nic nezmění, vydám se ven. Najdu hangár výsadkových člunů, a vrátím se pro vás.“

„Východy jsou zamčené.“

Ukázala na paprskomet: „Jeden odblokujeme.“

„To ano. Ale jak poté utěsníme výstup?“

„Oblečením a hmotou ve které nás sem roboti dopravili.“

„U Leptona!“ řekl Sayor. „Skvělý plán! Jen... proč čekat hodinu?“

Téměř nepatrně se pousmála. „Xar'tan je venku.“

„Vždyť Xar'tanům jsou lidé přinejmenším lhostejní...“ namítl Apsa.

„No, uvidíme,“ zopakovala Sayorova slova. Je tu ještě další faktor který by dokázal zvrátit naprosto všechno, pomyslela si přitom. Kroggu, užs mě využil. Vzpomeneš si na mě i teď...?

*

22 – Prostě jen zapnout

Invaze, provedená cizími roboty do velína, nechala Brinkanta v klidu. Nebyl tak pohotový, aby bleskově poznal oč jde a postavil se na odpor. Vlastně si v první chvíli řekl, že se ho to netýká, a proměnil se v železnou sochu.

Jako Xarťan byl skutečně od přírody vybaven k plnohodnotnému boji s vesmírem, ale i značným genetickým egoismem, který mu tiše, ale důtklivě velel: co tě nepálí, nehas! Jeho rasa díky své podstatě naprosto neoplývala vlastností zvanou přátelství či soucit.

Takže kdyby byl skutečně čistokrevný Xarťan, nejspíše by nevzrušeně zůstal ve své hibernační fázi, dokud by ho to nepřestalo bavit.

Ale Drke byl jiný. Navzdory instinktu nemohl přestat myslet na své slabé a zranitelné společníky.

Vlastně v jeho hlavě figurovala jedině Delyth. To byla sice pro obyvatele Xartu zcela netypická věc, ale Brinkant pod vlivem událostí minulých dnů cítil obrovský obdiv nad tím, jak takový malý, slabý tvoreček jako jeho Svišťík, dokáže bravurně zvládat nástrahy Vnějšku. A protože nejasně tušil, že by se jí silně dotkl i nedobrá osud ostatních čvachtáků, byli v jeho hlavě nakonec všichni.

Stál, a sváděl v sobě nelehký boj. Tady je Vnějšek, a v něm dokonce i Xarťané uvažují, zněla mu myslí věta jeho malé důvěrnice. Nezbyde, než se do toho zapeklitého uvažování pustit.

To je ale problém. Pokud invazní roboti koráb opustili, je potřeba začít jednat. Jenže jestli ho zrovna rabují, někde na sebe mohou nečekaně narazit. Brinkant sice neznal slovo „strach“, ale v takovém případě agresorovi dojde s kým má tu čest a možná raději zničí celý koráb. Brinkant se v duchu pohrdavě ušklíbl. To mu může být jedno. Ale ti zpropadení čvachtáci-!

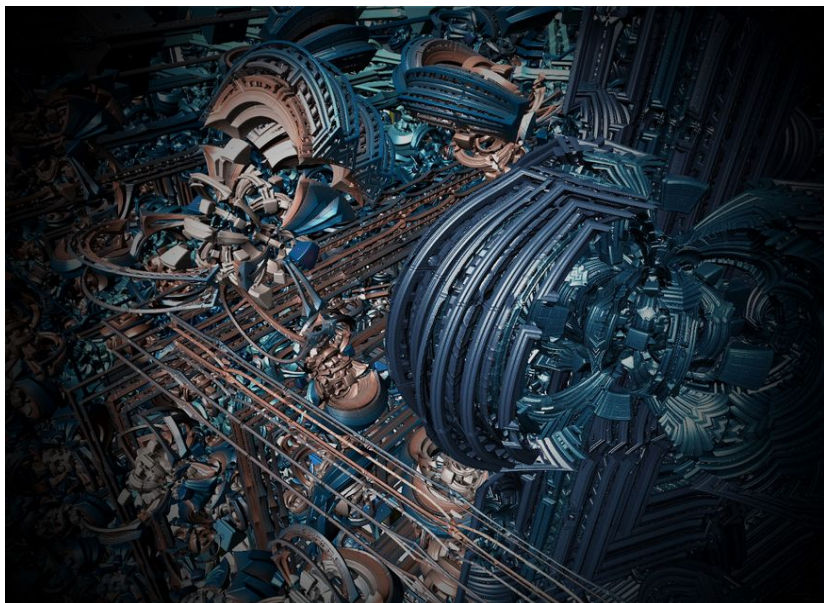
Jenže zatímco tu stojí, Delyth se možná děje něco nemilého. Jak to říkal ten mizera Swil-mrec? Páčení? Možná teď někdo Svišťíka páčí...! Ta myšlenka proměnila Brinkantův mozek v nístěj vysoké pece. Do Kelu a Erebu! Jdu na to! řekl si železný muž.

Když se rozhodl, dokázal jednat hodně rázně. V malé chvílce zjistil, že jsou průchody zablokované. Pah! pomyslel si. Běžný plastokov není pro Xarťana žádná překážka.

Bez jakékoli námahy rukou prorazil uzávěr, který měl vést do

vstupní haly. Prudce to zasyčelo a kolem otvoru a na jeho předloktí se usadila jiskřivá námraza. Venku nebyla atmosféra!

Xart'anovi to bylo jedno. Ohnul ruku a vyrval na jeden záběr celý plát. Jeho očím se zjevila syrová, obnažená konstrukce Arkna-tagových vnitřností. No super, řekl si. Virtuální prostory se rozpojily. Takže kudy kam? Protože nemá ani potuchu o tom, kde velín je

a jak je situován, nějaká směrovka by docela pomohla. Co dál?!

Zpropadené uvažování, hartusil v duchu. Proklatě těžká věc!

No, to asi vážně nebude moje silná stránka, řekl si, když uběhla chvíle a nic ho nenapadlo. Opravdu mi nemůže nic napovědět?

Naklonil se za průchod a rozhlížel se. Vnitřnosti korábu však vypadaly zcela neorganizovaně. Samosebou, určitě v tom nějaký systém bude, řekl si. Ale jaký?

Náhle si všiml, že na jednom kabelu je něco napsáno.

Vlastně, na ostatních rozvodech také!

Hm, to mi fakt bude co platné! Přesto ale popolezl ke sběrnici, kterou vedlo množství kabelů i trubek. Aha! Všechny rozvody byly potištěny informacemi o tom, co jsou zač, a odkud kam vedou. A i když nebyly psány xartissem, kupodivu je uměl přečíst!

Ukazoval si na ně prstem. Vzduch. Temperační médium. A tohle

je dozajista energie. Vlevo velín, vpravo zdroj. To dává smysl!

I když je divné, že nějaká energie nepochybně funguje, zdroj není to, co hledá. Doufejme že čvachtáci zůstali na místě. Je tedy třeba najít vstupní hangár. Ale jak? Ech! Zas takový rébus!

Arknatago je jistě centralizovaný, napadlo ho. Dobrá, najdu jeho centrum a z něj se podle rozvodů dostanu zpět ke vstupu. To bude jistější než hledat vstup v obrovitém korábu jen tak naslepo.

Velín, centrální uzel, našel vhodný kabel. To je ten pravý!

Ještě se na skok vrátil do velína. Z nouzového boxu vyndal skafandr a velmi opatrně ho smotal do pevného balíku. Pokud najde nějakého čvachtáka, přijde mu možná vhod.

Pak vyrazil. Pohyb byl obtížný. Vnitřek kosmokorábu nebyl konstruovaný s ohledem na přemísťování bytostí Xartské rasy. A navíc tam byla tma.

S nedostatkem světla si Brinkant snadno poradil: přeskupil trili-brixium ve svém těle tak, že emitovalo do okolí slabé ultrafialové paprsky, které mohl pohodlně vnímat.

Neprůchodnost konstrukce byla horší. Xart'an nebyl zrovna malý, a tak aby urychlil postup, prostě občas utrl nebo ohnul nějaký nosník či zařízení, bránící mu v cestě.

Když se dostal do jednoho delšího koridoru, všiml si, že se kabely namnožily. Víc kabelů, větší zmatek, napadlo ho nejprve, ale vzápětí si řekl: naopak, to je dobré znamení! Blížím se k jádru!

Pocítil nad sebou uspokojení. Jo, to bude to uvažování! Cha!

Vtom něco upoutalo jeho pozornost.

Spatřil cizího robota, který číhal skrčený v rohu jako černý pavouk. Mechanická paže, držící zbraň, se pohnula.

Xart'an sice nebyl vzorem geniality, ale reflexy měl docela rychlé. Oslepivě žhnoucí jazyk plazmového výboje ho těsně minul, protože už byl v bleskovém pohybu vpřed. Za zády se mu rozlétlá bělostná fontána sublimovaných zařízení.

Plamenomet?! pomyslel si. To je na pováženou. Byl sice od přírody hodně odolný, ale koncentrovaný proud plazmy o teplotě přes deset tisíc stupňů nebyla legrace ani pro něj.

Zjistil to vzápětí, protože ho druhý výstřel zasáhl do boku a vykousl mu v těle velký, oranžově a rudě roztržený kráter.

Xart'an ale nezpomalil ani o okamžiček. K dalšímu výstřelu se útočník nedostal: Xart'anova pěst ho probila jak kalené beranidlo.

S temným vztekem utrl a rozdrtil robotovu hlavu. Jistota je jistota. Pak se podíval na bok. Pěkná trefa, pomyslel si a zaměřil se na zvláštní, ne zrovna příjemný pocit, který dodnes nikdy nezažil. Aha, to bude asi bolest - pojem, který pro Vnějšáky znamená tak moc, a pro Xarťany prakticky nic. Zase nová zkušenost v tom hromském Vnějšku!

Mlčky pohodil hlavou. No, konec přemítání! Utrl nějaké malé zařízení, a zatímco ho žvýkal, opatrně sebral skafandr a ručkoval k protější stěně. Teď už se dalšími prostory Brinkant cpal v divém chvatu, aniž bral moc ohledu na to co je kolem něho. Bylo třeba spěchat. Pokud někdo měl s robotem spojení, už byl stejně prozrazen.

Utrl další uzávěr a protáhl se do nečekaně prostorné sekce.

Leptone! Ze stěny vlevo trčelo obrovské množství mohutných kontaktů, kterým odpovídaly protilehlé zapojovače vpravo.

Centrální rozvod, sekundární větve, hlásal štítek dole.

Xarťan zavrčel. Hm! Rozvody? Neměly by být správně zapojené?! Nepochybně! Jenže pokud je zapojí, jednoznačně prozradí nejen že je v korábu někdo akceschopný, ale i místo, kde se právě nachází!

Jenže Xarťanova trpělivost už ustupovala vzteku.

No a? Jen ať se někdo odváží ukázat! řekl si zarputile.

Rozvody byly strojově ovládané na dálku; ale pokud v té dálce někdo byl, očividně nemohl příkaz k zapojení vydat. Jenže ani servisní panel, umístěný vedle propojovacích roštů, nebyl aktivní. Vyrvané drátky, trčící z něj ven, ukazovaly proč.

Zařízení naštěstí mělo i své manuální ovládání.

Postavil se do izolované vany, uchopil izolovanou kliku a rázně s ní otočil. Křaplo to a klika mu zůstala v ruce.

Hm! Podíval se zblízka na utržené železo. I manuální páka byla přivařená ke své rozpojené pozici! Ten, kdo odpojení provedl, sázel na jistotu - ovšem nenapadlo ho, že by se sem dostal Xarťan.

Vždyť kliku nepotřebuji, uškříbl se pohrdavě.

Uvolnil ocelové táhlo vedoucí od přivařené kliky tím, že ho prostě utrl jak stéblo trávy, a opatrně vysunul do zapínací polohy.

Tyčová spojnice odklonila západky a uvolnila pružiny pod čelistmi stykače. Kontakty prvního vedení se vymrštily ze svého lůžka a se zábleskem zapadly do protějších rozvodů.

Xart'an neztrácel čas: co nejopatrněji, ale také co nejrychleji skákal z jednoho manipulačního stanoviště do druhého a nad hlavou se mu v kaskádách bezzvучných blesků spojovaly rozvody se zdrojem. Jak si všiml, napojovaly se i různé vedlejší přivěšené kontakty. No, tím lépe!

Když utrl a zapojil čtvrtý, náhle ožily obslužné automaty. Vyrojily se jako hejno hbitých pavoukovitých dravců ze svých boxů a vyrazily všemi směry. Brinkant reflexivně nejbližší samočinný stroj rozmázl úderem dlaně, ale pak si uvědomil, že na něj neútočí. Automaty chvatně odblokovaly ovladače rozvodů a vzápětí se zbylé kontakty s impozantním ohňostrojem propojily!

Vtom svět kolem prudce blikl. Nezávislý teleport, pomyslel si Drke. Tak! Teď zjistím kdo vládne korábu. A vycenil zuby v očekávání skvělé rvačky.

„Břinkáčku!“

S úžasem si uvědomil, že stojí ve vstupní sekci, a to malé, co k němu s radostným výkřikem běží, že moc dobře zná.

„Nazdar Svištíčku,“ zavrčel.

Obrazová stěna se rozzářila a objevil se velký znak korábu Arknatago. „Děkuji, vzácný Drke! Už jsme v bezpečí!“ řekl hlas.

*

23 – Pravdu!

„Tady nás nikdo hledat nebude,“ ujistil všechny Arknatago. Ukryt se byla jeho první starost. Nekotvili ani u nějakého slunce, pluli volným mezihvězdným prostorem, kam se dostali po čtyřech rychlých teleportech. To by mělo dostatečně důkladně zmást jejich stopy. Šance že by je tu někdo objevil, byla skutečně pranepatrná.

Arknatago v první řadě poradil lidem, kam si dojít pro skafandry a zbraně. Nebylo to sice o nic víc třeba než předtím, ale výrazně to pomohlo stabilizovat jejich psychiku. Delyth si oblékla novou důvěrnickou kombinézu, ale silnější zbraň si obstarala také.

Brinkant se mezitím postaral o své zranění. Nepotřeboval k tomu nic zvláštního, jen kus železa, kterým se nakrmil. Trilibrium, obsažené v jeho těle, rychle a hladce zacelilo zející ránu. Nepotřebný uhlík se vyloučil na povrchu těla jako lehký poprašek. Xart'ané jsou skutečně od přírody dostatečně silní na to, aby zvládl svůj boj s vesmírem bez jakékoli pomoci...

„Napadl nás Delkwork. Je profesionální lovec korábů,“ podal pak Arknatago všem vysvětlení. „Patří k těm, kteří radikálně nesnáší biologické bytosti, ale ještě mnohem více Mechaniciany, kteří se s nimi bratří. Považuje za svou povinnost je zlikvidovat.“

Aby eliminoval problémy jazyků, mluvil bokwinem a tlumočil hovor Xart'anovi přímo na radiové frekvenci.

„Nečekal jsi, že by tě mohl najít i ve Svazu?“ divila se Delyth.

„Ovšemže jsem to čekal. Tím spíš, když se teď Svaz rozpadá, někteří Mechaniciani do něj určitě provedou invazi. Byl jsem proto neustále ve střehu.“

Jenže Svaz obsahuje tři stovky planetárních těles, obrovské množství přirozených i umělých satelitů, a nespočet korábů které mezi nimi neustále cestují. Byla zanedbatelná šance, že by mě tu někdo našel. Naneštěstí jsme se prozradili naší záchrannou akcí na Bokweru. Byl jsem si toho sice vědom, ale lovec mě stejně doběhl. Užil lest a já jí včas nerozpoznal.

Byla to ta Niwijská jachta, vysílající signál nouze.

Užil ji jako návnadu, sám zůstal dokonale skrytý. Dokážu celkem rychle ověřit, zda je na nějakém plavidle lidská posádka, což je jasná známka že to nemůže být Mechanician. Jenže než jsem zjistil, že bytosti na palubě jsou vlastně jen těla uměle udržovaná

ve vegetativním stavu, pronikl do mé sítě a paralyzoval mě.

Mohl mě kompletně zničit, ale byl tak moc ovládaný svou nenávistí, že zvolil rafinovanější pomstu. Shromáždil vás do vstupní haly a nechal mě odpojeného od všeho kromě jednoho informačního vlákna ke kameře ve vstupu. Jejím prostřednictvím jsem mohl sledovat, jak budou bytosti, které jsem v sobě hostil, v izolaci bezmocně umírat na zadušení.

Ani nezničil mé tělo, jen ho důsledně odpojil a zbavil mě všech obslužných robotů. Nechal jediný malý zdroj u mého jádra. Ten by nevydržel moc dlouho. Ocitl jsem se v pozici člověka, odsouzeného ke smrti hladem, který je přitom obklopen stoly plnými jídla, akorát na ně jen o malý kousíček nedokáže dosáhnout.

Spočítal si, že mě tím nejvíce potrestá.

Protože sázel na jistotu, zanechal ve mně i svého strážního robota. Sázka mu nevyšla, víme díky komu. Doufám, že budu mít čas i možnost svému zachránci dostatečně projevit svou vděčnost.“

„Zachraňoval jsem...“ Xar'tan maličko pohnul hlavou směrem k Delyth, ale ihned odklonil pohled a temně dodal: „...sám sebe. Ale tys měl útočníkovi dát co proto, Mechaniciane!“

„Nejsem válečník jako on. Náš střet pro mě byl od počátku prakticky prohraný,“ přiznal Arknatago.

„Někdy si říkám, že ta Mechanicsanská nenávist k lidem a všemu jim podobnému je až děsivě lidská,“ poznamenala Delyth.

„Spíše děsivě nelidská,“ podotkl Apsa.

„Arknatago? Smím se zeptat?“ ozval se Saylor.

„Poslouchám.“

„Mohl sis přece s předstihem někde ukrýt nějaké vlastní roboty, odpojené od sítě tak aby o nich nikdo nevěděl, kteří by tě v případě nouze zase oživil, ne?“

„Ty jsi šikovný člověk,“ uznal koráb. „Měl jsem takové roboty. Delkwork je všechny našel a zničil. Měl jsem tajné sběrnice k některým zařízením. Také je našel. Měl jsem i falešné jádro ke zmatení případného útočníka, ale i to odhalil. Vyvodil jsem z toho pro sebe důrazné poučení. I já vylepšuji své metody.“

„Proč nezničil také mě?“ ozval se Brinkant, a pohladil si svůj bezvadně opravený bok.

„Jeho roboti měli za úkol najít živé. Přesně to provedli.“

„Definiční úskalí,“ podívala se na něj Delyth. „Prostě jsi byl

socha. Dekorace. Naštěstí.“

„Nesmírně šikovná dekorace,“ konstatoval Arknatago pobaveně. „Takže: momentálně už jsem plně funkční, virtuální prostory budou kompletně zprovozněny do minuty. Využil jsem čas své izolace a sestavil plán přežití. Takže, Bokweřané! Vadilo by vám, kdybyste se stali také mou posádkou?“

„Výmluvná odpověď,“ usmála se Delyth, když oslovení lidé počali nadšeně vyjadřovat souhlas.

Hlas korábu pokračoval: „Protože prostor bývalého Svazu planet už není bezpečnou zónou, navrhuoval bych se vyhnout dalšímu riziku tím, že ho opustíme.“

„Poletíme také do nějaké jiné galaxie?“ podivila se Delyth.

„Ne. Myslím, že draví Mechaniciané zamíří i tam, až budou se zdejšími planetami hotovi. Obstaráme si v dosud nezasažených oblastech dostatek všeho potřebného, a vyrazíme někam hledat rozumné, klidné místo.“

„Nějaké takové existuje?“ zapochyboval Sayor.

„Mohlo by. Lidé, kteří neuprchnou do jiných galaxií, zastaví podle mých propočetů exodus někde na tři sta padesátém srku od epicentra. Mechaniciáni, kteří se rozhodnou zůstat, se zase nezastaví dříve než kolem šestistého srku. Máme tedy poměrně velikou oblast kolem poloměru nějakých čtyř, pěti set srků od bývalé Homicingy, kde by se dala hledat nějaká šikovně zastrčená planeta.“

„A co tam...?“ zajímala se jedna z žen.

„Nemám sice tak děsivé zbraně jako třeba lovec Delkwork, ale oproti tomu disponuji velmi rozsáhlým kolonizačním vybavením. Byl jsem k tomu účelu původně vytvořen. Pokud najdeme nějakou přiměřeně vyhovující planetu, mohli byste si vybudovat základnu, případně do ní časem přivést i nějaké další lidi. Co vy na to?“

Bokweřané nadšeně souhlasili, ale pak pozvolna umkli a počali se trochu zaraženě ohlížet.

Když Plasticínka zaznamenala, jak se všichni tázavě dívají na Xarřana, naznačila mu aby se vyjádřil. Všimla si už během rozmluvy, že mu Arknatago zprostředkoval rozmluvu v xartissu.

„Ale jo,“ souhlasil železný muž.

Delyth přikývla. „Kapitán není proti. Pust'me se do toho, a věřme že to má nějaký smysl!“

Pak se podívala na Brinkanta. „Pojď prosím na chvíli se mnou!“

„Tak hele, ty jedna dekorace,“ řekla trochu škádlivě, když se o chvilku později zastavili na oblíbeném břehu moře. „Všechno dopadlo naprosto skvěle, ale jedna věc mi jasná není.“

„Hm-?“

„Něco jsi mi zapomněl říci.“

„Opravdu? A co?“

„Jak jsi zvládl zapojit Arknataga...?“

„No, prostě tak.“

„Prostě tak? A že jsou popisky v kdejaké řeči kromě xartissu, ti nevadilo? Tak co mi tajíš, tvore z oceli a trilibríxia?“

„Hm! Ty si také všimneš všeho. Ale nic jsem netajil. Porozuměl jsem těm znakům, když jsem se na ně podíval.“ Předvedl gesto rozpaků. „Asi jsem něco během létání odkoukal.“

To určitě, pomyslela si Delyth. Díky, Ramosi Kroggu!

Ale pak ke kovovému společníkovi zvedla tvář.

„To není všechno!“

„Co ještě?“ divil se.

„Nezkoušej mě oklamat, Břínkáči jeden ubřínkanej!“ zašermovala rozčileně prstem.

„No dobře!“ rozesmál se při pohledu na to, jak Plasticínka, která byla proti jeho obrovskému ocelovému tělu skoro jako panenka na hraní, na něj rozhorleně vyjela.

„Ne všichni Xart'ané jsou jen tupé železné potvory. Ano, rozumím leccemu co je ve vašem Vnějšku, a mám určité vědomosti. V podstatě bych tě asi ani nepotřeboval. Jenže na Xartu je zvykem žít jak jsme žili, a také, co si budeme povídat, je to pro mě mnohem příjemnější.“

Dobře si všimla jeho nedokončeného slova a jen užasle zavrtěla hlavou. „Ty ses celou dobu přetvařoval, abych s tebou zůstala? Tak tos mě tedy dostal na celé čáře, Břínkáčku...!“

„Přelstil jsem tě? To mě těší. Každopádně-“ náhle stáhl tvář do vzteklé grimasy a uchopil ji pevně za krk. „Slyšel jsem o nějakém Břínkáčovi?! Žádný Svištík si nesmí dovolit urazit Xartského Drka, i kdyby byl desetkrát svobodný! Skončilas, drzá Plasticínko!“ Zvedl ji do vzduchu jako pírkó a pozadu ponořil do líných vln příboje.

„Pfrch- když mě- žbluňk- utopíš nebudeš se mnou moct- umglog- dělat už nic jiného-!“ prskala Delyth, jak se zoufale snažila popadat dech mezi vlnami, co zalévaly její obličej. Divoce se kroutila, ale její

obratnost jí teď nebyla nic platná - Xartanova ruka byla jako skála. Kupodivu však nesáhla po paprskometu, i když ho měla připnutý pásem na noze.

Zamyšleně hleděl k obzoru, jakoby na kuckající a topící se dívku dočista zapomněl.

„Hm! To je vlastně pravda,“ řekl náhle a povolil stisk. Nečekaně jemně jí pomohl sednout. Chvilí počkal, až přestala kašlat vodu, a pak řekl: „Přece víš, že jsme fyziologicky absolutně nekompatibilní. Co tedy měla tvá zvláštní poznámka za smysl?“

„Pch!“ vystrčila vzpurně nosík. „Kdybys nevěděl, co si pod tím představovat, tak bys mě asi nepustil a už vůbec by ses takhle neptal!“ Celá zmáčená a ještě udýchaná, znovu zvedla prst. „Uhodla jsem? A nelží mi!“

„Ty jedna Svišťácká šibalko, ty si nedáš pokoj?“ zahartusil železně a rozevřel prsty v náznaku nového uchopení.

„Tvůj proslulý Xartský vztek ještě nevychladl?!“ rozpráhla ruce a zvedla bradu. „Tady je můj krk, abys dál mohl svého Svištíka topit podle libosti!“

Zvedl svou strašnou paži, ale jen proto, aby úplně zlehka pohladil její holou hlavu. „Znám tohle gesto správně...?“

Viditelně zrozpačitěla. „Ano. Ale provedení má hodně daleko k dokonalosti, ba, je přímo strašlivé.“ Pak ale přivřela jedno oko. „Budeš to muset důkladně natrénovat a abys neřekl že tě nechám vesmíru napospas bez pomoci, hlásím se jako pokusný objekt...!“

Chvilku nad tím dupal. Nebylo po něj snadné vyznat se v tom co Delyth řekla. „Přijímám,“ řekl pak. „Budeme mít na hledání a tvorbu styčných bodů plno času.“

Uchopila ho za zápěstí a otřela se tváří o kovovou dlaň. „Pro mě to bude velice milé hledání. Nikdy dříve jsem nevěřila, že bychom si mohli rozumět, a tím méně že bys se mnou dokázal vést tak složitou hru náznaků. A podívej se na nás teď. Myslíš, že jsme úplně šílení...?“

Drke se zamyslel, což, jak už Delyth dobře věděla, byl proces který mohl vést k nejněčekanějším výsledkům.

„Ne,“ řekl rozhodně. „Jsme vítězové, přežívající konec vesmíru.“
